په روغتون کې

ډاکتر سورج د ناروغ د التراسوند (ټلويزيوني معاينې) رپوټ پر مېز وويشت. د مخ تور رنګ يې له غوسې شين شو. په غټو سترګو کې يې چې تور يې تر سپينو کوچني ښکارېدل، سرې ليکې وځغلېدې. د تور بخونو شونډو په کونجونو کې يې سپين ځګونه ښکاره شول. په هندي ژبه لګيا و، خبرې يې بادولې.

لينا د هغه خبرې ډاکتر حميد ته ترجمه کړې: دی وايي ناروغ بيخي درد نه لري او تا ورته په تريخې کې ډبرې تشخيص کړې.

ډاکتر حميد سورج تر لاس ونيو، ناروغ ته يې وويل: راځه.

له دويم پوړه لاندې تکاوي ته ورکوز شول. په لاره کې چا خبرې نه کولې، د ډاکټر سورج د ستمي آواز اوربدل کېده. د تکاوي د دهليز بر سر ته ورسېدل، د التراسوند کوټې ته ورننوتل. ډاکتر حميد ناروغ ته وويل: ورور ه! ته يو ځل بيا څمله چې زه تيرې وروښيم.

ماشين يې چالان کړ. د ټلويزيوني معاينې پروب يې د ناروغ پر نس کېښود، ويې ويل: نس دې وپړسوه.

د ماشين پر سکرين يې تصوير ودراوه. په تصوير کې د هګۍ په اندازه د ځاځکي په څېر توره کڅوړه ښکارېده. د کڅوړې سپين دېوالونه د پوکنۍ په شان نري وو. په منځ کې يې درې دانې سپينې هلال شکله نيم دايرې پرتې وې، دغو شکلونو سرې ته د اوو شپو سپوږمۍ [illegible] غځېدلی و.

حميد په ګوته باندې سورج ته سپين هلالونه وروښيل، په انګريزي يې ورته وويل: وګوره، دا يوه، دا يې بله، دا يې بله. ودې ليدل؟

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکتر سورج تصویر ته سترګې ښخې کړې وې، ناروغ ته يې وويل: ته د باندې ووځه.
هغه چې ووت، د ډاکتر خوله جينګه شوه، حميد ته يې کړه: هو، هو، بيخي سمه ده، ډېرې شته؛ خووو...
زنه يې وګروله.
حميد ورته وچې سترګې نيولې وې.
سورج وويل: اممم، نو درد ولې نه لري؟
حميد ورته کړه: ډاکتر صاحب! ته خو پوهېږې چې څو پورې تريخی ګزک نه وي کړی يا دا چې ډېرې د صفرا لاره نه وي بنده کړې، مريض ته درد نه پيدا کېږي.
هغه په تصوير کې د تريخي پر دېواله ګوته کېښوده، ويې ويل: هه دا وګوره. د تريخي دېوالونه بيخي نارمل دي، وينې! بيخي نري دي. ګزک نه لري. که ګزک وکړي؛ نو بيا خو پړسېږي کنه.
ډاکتر سورج هغه پر اوږه وټپاوه، په موسکا يې وويل: ډېر ښه، ما ويل وګورم چې همکاران مې څنګه دي؟
دا يې وويل او له خپلې ترجمانې سره ووت.
حميد له ځانه سره وبونګېد: احمقه! پخپله په هېڅ نه پوهېږې، بيا په ما باندې ببرېږې.
لينا چې له کوټې څخه وتله او ور يې په ځان پسې پورې کاوه، شا ته يې وکتل. حميد ته يې په ګلابي شونډو کې وموسل، پر ټېک باندې يې د ښي لاس نرۍ ګوته تاوه را تاوه کړه، مانا دا چې سورج ليونی دی، ګوزاره ورسره وکړه.
حميد له کوټې ووت، مخامخ د اکسرې کوټې ته ورننوت. جميل ته يې حال ووايه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل وویل: دا ارامونې چې هر یو راشي، اول په موږ باندې خپل سیاست کوي. زما په فکر دوی موږ مالوموي چې په څه پوهېږو که نه پوهېږو؟

حمید لویه ساه واخیسته: نه داسې نه ده. خدایزده چې دوی هلته نرسان دي که څه بلا دي؛ خو دلته د ډاکترانو په نامه راځي. ته دغه بده بلا وګوره، ما ته خو بیخي بېسواده ښکاري.

د مېز پر سر پراته کاغذونه یې سم کړل، بیا یې وویل: ګوره! د اتم صنف یو استاد مې رایاد شو. موږ ورته ((چنګېز)) وایه. زه کپتان وم. استاد چې صنف ته راننوت، ما ولاړ سئ وویل. ټول شاګردان ودرېدل. استاد د چوکیو په منځ کې د صنف تر اخره پورې لاړ. ټول ټولګیوال لکه عسکر درېدلي وو. د استاد د ګامونو اواز مې اورېده چې وار په وار سره لرې کېده، بیا کرار کرار رانژدې شو. ما ته چې راورسېد، مخامخ راته ودرېد، د روسي کلونیا تېز بوی ځنې لتېده. ما یې نکټایي ته سترګې ښخې کړې وې چې بې پوښتنې یې داسې کلکه څپېړه راکړه چې سترګې مې ورسره وبرېښېدې. ویې ویل: سړی همداسې ((ولاړ سئ)) وایي؟

خبره یې په دومره زوره وکړه لکه پنځوس متره لرې چې ولاړ وي. بیا یې خپله کتابچه راکړه چې: هه، دا درواخله، شاګردانو ته نوټ ووایه.

دی د صنف اخر سر ته لاړ، په چوکۍ باندې کرار کېناست. نورنو هره ورځ یې دغه کار و، ما به نوټ ورکاوه، دی به د صنف په اخر کې ناست و. د هغه په ساعت کې به هېچا شیطاني نه شوه کولای. ډېر بدقاره و. تا به ویل چې دی به شا ته ناست وي؛ خو یو وخت به دې لیدل چې سر ته دې ولاړ دی. هره ورځ به یې نوټ په ما باندې لوسته. موږ بیا وروسته خبر شو چې غریب په هېڅ نه پوهېږي. نوټ یې له نورو استادانو اخیستی و. موږ یې په اوله ورځ ځکه وېرولو چې بیا ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه ونه کو. زه چې دا هندوان ګورم، دوی هم خپله ناپوهي په لانجو کې پټوي.

***

بله ورځ مازدیګر سورج جمیل وروغوښت. د مریض په مخ کې یې په ملنډو ورته وویل: څو ورځې کېږي چې اکسرې دې زده کړې؟

جمیل وویل: دا مې لسم کال دی. ولې، خبره څه ده؟

سورج د اکسرې یو عکس مخې ته ورواچاوه چې دا وګوره.

جمیل عکس پورته کړ، د کړکۍ رڼا ته یې ونیو. یوه شېبه یې په ځیر ورته وکتل، بیا یې سورج ته وویل: سمه اکسرې ده. څه وربانديې شوي؟

سورج وخندل، د التراسوند رپوټ یې ورته ونیو: دا وګوره ! دلته ډېره شته؛ خو ستا په عکس کې نشته.

د جمیل پر تندي ګونځې راغلې، عکس یې بیا له نظره تېر کړ، د التراسوند رپوټ یې ولوست، بیا یې وویل: تا د راډیولوسنت نوم لا اورېدلی؟

د سورج شونډې سره ورغلې، مېز یې په سوک وډباوه، اوچت پاڅېد، د جمیل خوا ته روان شو.

جمیل موټې کړې لاسونه پورته کړل، لکه بوکسر چې په رینګ کې د حریف مخې ته ودرېږي، لاسونه یې مخ ته نژدې ونیول، دفاع ته یې ځان تیار کړ؛ خو سورج یې له څنګه ښوی تېر شو، وریې خلاص کړ، له کوټې څخه ووت.

جمیل لینا ته وویل: ته څنګه له دغه لیوني سره ترجماني کوې؟

ــ څه وکو، مجبوري ده نو.

ــ ډېر احمق سړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ لکه چې بیا رییس ته لاړ، بیا به شکایت وکي. رښتیا په عکس کې خو به کوم عیب نه وي؟ هسې وایم چې رییس درته په قار نه شي.
ـ نه بابا. ځینې تیرې داسې وي چې شعاع ورنه تیرېږي، هغه بیا په عکس کې نه ښکارېږي. په طب کې ورته راډیولوسنت وايي.
ور خلاص شو. کارګرو، ویې ویل: رییس صاحب غوښتی یې.
جمیل په مرمرینو زینو پنځم پوړ ته وخوت. سورج د رییس په دفتر کې پر کوچ باندې ناست و. مخې ته یې پر مېز باندې چیني پیاله ایښې وه، د پیالې په منځ کې د چایو پوړی کوږې، وه خو لا د اوبو رنګ نه و اوښتی. د پیالې تر څنګ په څلورګوټې رکابۍ کې د قند دوه دانې خښتې پرتې وې. رییس بې له دې چې د جمیل سلام ته علیک ووايي، وویل: وه هلکه! دا څه حال دی؟ ټکنیشن سړی وګوره او دومره غټې خبرې. هغه هم بیا هندي ډاکتر سره. ته پوهېږې چې ده څومره تعلیم کړی؟ پروفیسر دی پروفیسر.
جمیل وویل: رییس صاحب! زه نو کله له کوڅې راغلی یم، ما هم سبق ویلی.
ـ نو دې ولې شکایت کوي؟
ـ څه ووایم، رییس صاحب! ته خو مسلکي نه یې. نورو ډاکترانو نه پوښتنه وکه، که زه ملامت وم، همدغه سات مې منفک که.
رییس د زنګ پر تنۍ باندې ګوته ټینګه کړه. د سترګو په رپ کې نرۍ دنګې ښایستوکې نجلۍ ور پرانیست، لکه عسکر هسکه غاړه خو موسکا پر شونډو غلې ودرېده او د رییس په سترګو کې یې سترګې ښخې کړې. رییس ورته وویل: ټول ډاکتران راوغواړه.
نجلۍ چې وتله، رییس ورباندې غږ وکړ: واوره!
هغې مخ راوګرځاوه. رییس وویل: لینا ته ووایه چې د مریض کاغذونه دې راوړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور ډاکتران چې راورسېدل، رییس سورج او جمیل ته وویل: تاسې د باندې ووځئ.
جمیل د پنځم پوړ د دهلېز له کړکۍ څخه د کابل دوړنې هوا ته کتل، دوره لکه لړه پر کورونو او بازار خوره وه. لاندې په پارکینګ کې ولاړ موټرونه ټول په دوړو او خټو سپېره وو. د چوک د پورې غاړې سړکونه وچ وو، خو د روغتون مخې ته د سړک کندې لا د تېرې ورځې د باران په اوبو ډکې وې. یو کورولا موټر له یوې کندې تېرېده، موټر د دروازو تر نیمایي پورې په اوبو کې ډوب شو او هماغلته بند پاتې شو. بل موټر یې له څنګه تېرېده، یوه خوا یې ټیټه شوه بله خوا جګه، د سړک د غاړې لښتي ته ولوېد. د لښتي او سړک توپیر نه کېده، دواړه یو شان ښکارېدل، هر چېرته یو زنګون اوبه ولاړې وې.
د ریاست ور خلاص شو، ډاکتران یو یو له دفتره راووتل، ځینو یې خپل څنګ ته روان سړي سره په ټیټ آواز خبرې کولې او څنګلوري ورته سر ښوراوه. ډاکتر حمید جمیل ته ورنږدې شو، په کراره یې ورته وویل: غم مه کوه، ټولو ستا خبره سمه وګڼله.
د ریاست د وره له څنګه سکرتري په جمیل باندې غږ وکړ: راځئ د ننه. سورج مخکې شو، جمیل ورپسې.
رییس، جمیل ته مخ واړاوه: ډاکتر سورج نه معذرت وغواړه.
جمیل وویل: ولې؟
ـ بس نو زه درته وایم.
ـ رییس صاحب! ملامت دی دی، زه ولې...
رییس وغرېد: ووځه کم عقله.
جمیل په ځړېدلو شونډو کښته شو. مخامخ ډاکتر حمید ته ورغی، ویې ویل: عجب سړی دی. غلطي د چا ده، معذرت په چا باندې غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمید وپوښت: څنګه؟
جمیل وویل: هغه بل ښییم، راته لګیا دی چې سورج نه به معذرت غواړې.
حمید وویل: پروا نه کوي، رییس خو نو تا ته مالوم دی. بېسواده شی دی. اوس چې خدای پیسې ورکړې؛ نو ورکړې یې دي.
ـ پوهېږې چې ما ته څه وایي؟ وایي سورج پروفیسر دی.
دواړو په زوره وخندل.
حمید وویل: داسې بېسواده پروفیسران خو په روپۍ باندې سل پیدا کېږي.
ـ غني ګی خو په میاشت کې څلور زره ډالره ورکوي.
ـ هغه خو خپل بېزنس ورباندې کوي.
ـ ښه شو چې رایاد دې کړ، د بېزنس کیسه یې درته وکم، ها بله ورځ سورج یوې حاملې ښځې ته اکسرې لیکلې وه.
ـ دا څه وایې؟
ـ کسم دی.
ـ وایم شپه دې ودرېږه سورج ګله.
ـ یو ځل نه، څو ځله یې داسې کړي، اول خو ده ته ورغلم چې ولې داسې کوې؟ ویې ویل، «ستا یې په کې کار نشته، څه چې ما لیکلي، هماغه به کوې.»
ـ ښه، بیا تا څه وکو؟ اکسرې دې واخیسته؟
ـ مجبور وم؛ نو څه به مې کړي وو؟
حمید ورته نبغ وکتل: ګوره ملګریه! زه و ته خو باید غاړې بندې نه کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ما غاړه خلاصه کړې، ښځې ته مې لس وارې وويل چې وه خورې دا اکسرې خو دې ماشوم ته تاوان لري. ویل یې «پروا نه کوي چې زه خپله ښه شم، ماشوم ته خير دی.»

ـ ياره څه کم عقله خلک مو دي.

ـ زياتي ورغلم غني ګي ته مې وويل چې ډاکتر سورج داسې کارونه کوي. پوهېږې چې څه یې راته وويل؟ وايي «د ما يې پيسې پکار دي، زه بېزنس کوم بېزنس.»

حميد پر شونډو ګوته کېښوده، ويې ويل: ايششششش، لږ ورو غږېږه چې څوک يې وانه وري، جاسوسان يې ډېر دي.

شك

ميوند جميل ته کتل چې ناست له ده سره؛ خو چورت يې بل ځای و. د جميل سترګې د شيريخ په تالي کې ښخې وې. بې خوده يې کاشوغه په کې لړله.

ميوند د هغه د سترګو مخې ته لاس وښوراوه.

جميل سترګې پورته کړې، ميوند ته يې وکتل.

هغه ورته وموسېد: څنګه چل دی؟ لکه چې له سره مين شوی يې؟

جميل په خندا وويل: نه بابا ، زموږ د عاشقۍ وختونه تېر دي.

ـ نو بيا؟

ـ هسې، پرون مې بيا له رييس سره لانجه وشوه.

ـ ولې؟

ـ د هغه هندي ډاکتر په سر.

ـ خبره څه وه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ یاره، بیخي ورسره په عذاب یو. بیخي بېسواده شی دی. والله که په شی لا خبر وي. ګناه یې خپله وي؛ خو رییس ته بیا زموږ شیطاني کوي. زه خو د ده په ډاکترۍ کې لا شک لرم.

ـ یاره چې خپه نه شې، یو ډمان سره نه جوړېږي، بل ډاکتران؟

ـ داسې نه ده، ګوره ما تر اوسه د بل ډاکتر بد درته ویلي دي؟

میوند وویل: چې رښتیا شي، نه.

جمیل ورته کړه: خلاص نو، پوره خو یو خدای دی، بنده به خامخا نیمګړی وي، خو دی داسې سړی دی چې وایم بیخي د طب په لاره نه دی تللی.

میوند د شیریخ په پیاله کې کاشوغه ووهله، ټنګ ټنګ یې شو، شونډه یې وځبېښله بیا یې وویل: ګوره اندېوالـه! ته داسې وکه چې یو څو ورځې د سورج سره روابط ټېرته ښه کـه. زه پـه بـل حساب وربانـدې شکي شوم.

ـ څنګه؟

ـ چې ایجنټ به وي.

ـ یاره ستا خو د شیطان مسلک دی، هسې په هر چا باندې شک کوې.

ـ ګوره چې کیسه درته وکم. ما چې په شوروي کې د استخباراتو درسونه ویل، یوه ورځ په صنف کې د ایجنټوري استاد راته د سروبي د بند کیسه وکړه. موږ پوښتنه وکړه: استاده تا د سروبي بند څه لیدلی؟

هغه وویل: زه هلته انجینیر وم.

موږ پوښتنه وکړه: دا نو څنګه؟ ته خو انجینیر نه یې، ته خو د استخباراتو استاد یې.

استاد وویل: دا استخباراتي تکتیک دی. موږ نورو ملکونو ته د انجینیر، ډاکتر، معلم او نورو په نومونو خپل ایجنټان ورلېږو. که

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضرورت وي، رسمي ډيپلومونه ورته جوړوو، د هماغه مسلک کارت، جواز، هر څه ورته برابروو.

نو زه چې ستا خبرو ته ګورم، ګومان کوم چې دغه سړی به هم جاسوس وي. که نه هندي ډاکټران خو تکړه وي. دا نو څنګه کېدای شي چې سورج دې ډاکتر وي؛ خو په طب دې نه وي خبر؟

په شيريخ فروشۍ کې هندي سندره په لوړ اواز چالانه شوه. جميل د دوکان شاګرد ته په ګوته د راتلو اشاره وکړه. هغه د جميل خولې ته غوږ ورنژدې کړ. جميل چيغې ته په ورته غږ ورته وويل: لږ يې ټيټ که، بل کسټ نه لرئ؟

شاګرد د دخلچي مېز ته لاړ، بله سندره شروع شوه؛ خو دا هم قديمي هندي سندره وه.

جميل تر شونډو لاندې وغرېد: شپه دې ودرېږه له دې هندي سندرو سره. د شيريخ دوه درې اخري کاشوغې يې هم تر ستوني تېر کړل. ميوند ته يې په سترګو کې اشاره وکړه. دواړو حرکت وکړ. د دوکان له وره سره قره قولۍ پر سر برېتور سړی د کم سوري لوړ مېز شاته ناست و. مخې ته يې د حساب ماشين پروت و. جميل جيب ته لاس کړ؛ خو ميوند يې لاس ټينګ کړ، ويې ويل: کسم دی، والله که يې ورکړې.

جميل وويل: زوروره! دا څه کوې، هر وارې ته پيسې پرې کوې، يو وار خو ما ورته پرېږده.

ميوند وموسل: په دې خبرو پسې مه ګرځه.

له دوکانه ووتل، له پل باغ عمومي څخه د شاه دوشمشېره زيارت خوا ته روان شول. مازديګر نژدې و؛ خو لا هم لارويانو هڅه کوله د دېوالونو سيوري ته پناه يوسي، يوه نيمه نجلۍ په سر باندې چتري نيولې وه. ميوند غلی روان و، ځمکې ته يې کتل خو ژر يې سر پورته کړ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورمېږ، څټ يې وسولاوه، جميل ته يې مخ واړاوه: راځه چې سيوري ته شو، نن خو بيخي بده ګرمي ده.

جميل د کابل سين ته وکتل. د سين په تل کې د لښتي په اندازه اوبه داسې په کراره روانې وې لکه د اوړي غرمنۍ شېبې يا لکه ماشوم چې له لوبې يې پاڅوې او درس ويلو ته يې ولېږې.

جميل په سين کې د اوبو د غاړې ډېران ته اشاره وکړه، ويې ويل: ياره زموږ د وطن هر څه دغسې دي.

ميوند هېڅ ونه ويل. دوی په تنګ پياده رو کې چې ځای ځای تبنګونه او کراچۍ پـه کـې ولاړې وې، هڅـه کولـه د ښـي لاس دوه پـوړېزو دوکانونو ته ځانونه جوخت کړي چې له لمره بچ شي.

ميوند وويل: په ياد دي چې د ډاکټر نجيب په وخت کې دلته د پوست دوزانو دوکانونه څومره ډېر وو، څه ښه قره قولي خولۍ به يې ګنډلې، اوس وګوره ټول د موبايلونو دوکانونه دي.

جميل وويل: دله حکومت مو دی، خپل خلک کار ته نه پرېږدي، بې سواده خارجيانو ته کارونه ورکوي.

زيارت ته چې نژدې شول، ميوند وويل: تـه غـږ مـه کـوه، زه بـه ورشم، ځان به ورته دوکاندار معرفي کړم. خپل نوم به ورته فريد وښيېم. چې يو وار يې وګورم، بيا به يې حساب رامالوم کړم. رښتيا ته داسې وکړه چې د معـدې د تکليـف يـو څـو نښـې نښـانې راتـه ووايـه چې زه بيـا هماغسې ورته ښکاره کړم چې ګوندې د معدې تکليف مې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انډيوالي

میوند د سورج د کوټې ور وټکاوه. له هغې خوا يو دروند غږ وويل: کم اين (come in)

میوند ورننوت. ډاکتر له چوکۍ پورته شو، میوند ته يې لاس ورکړ، د مېز مخې ته ايښې چوکۍ ته يې اشاره وکړه، په موسکو شونډو يې وويل: مهرباني.

لينا پوښتنه وکړه: وروره، څه تکليف لرې چې ډاکتر صاحب ته يې ووايم.

میوند وويل: زه په اردو پوهېږم، پخپله به ورسره وغږېږم. ډاکتر صاحب، مېرا نام فريد هې.

بيا يې ورته وويل: ما د تا ډېر صفتونه اورېدلي.

ـ رښتيا؟

ـ کسم دی، ځو کسانو راته ويلي. ځکه خو درته راغلم. زما د معدې تکليف دی.

هندي ډاکتر يو څو پوښتنې ځنې وکړې. بيا يې فشار وکوت. لس دوولس رنګه لابراتواري ټستونه يې ورته وليکل.

د معايناتو پيسې لس زره افغانۍ کېدې. جميل لابراتوار ته لاړ، ويې ويل: د ده معاينات مه کوئ، يوه هفته مخکې يې ټول معاينات کړي دي، هر څه يې نارمل وو. ته داسې وکه چې نارمل راپورنه ورته ورکه خلاص.

مازديګر فريد (میوند) د معايناتو نتيجې ډاکتر ته يوړې. هغه ورته نسخه وليکه. د پرهېزونو د ليست په سر کې يې ليکلي وو: د غوايي غوښه، ورپسې مرچ، آچار...

میوند چې له روغتونه ووت، مخامخ د يوه ملګري ډاکتر معاينه خانې ورغی، خپله نسخه يې ورښکاره کړه: ته خو دا راته وګوره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وويل: ملګريه ! چېرته درملتون جوړوې؟
ميوند وويل: درملتون نه جوړوم.
ـ نو په دې ليست باندې څه کوې؟
ـ کوم ليست؟
ډاکتر کاغذ مخې ته ورواچاوه: دغه چې تا راکړ.
ـ زورزوره ! دا ليست نه دی، دا مې نسخه ده؟
ـ ټوکې مه کوه.
ـ د زړه نه درته وايم. هندي ډاکتر راته ليکلې.
ډاکتر د مېز له سره نسخه بېرته واخيسته، لاندې باندې يې وکتل. په زوره يې وخندل بيا يې وويل: کوم هندي ډاکتر؟
ـ يو دی. څه يې کوې، دا راته ووايه چې دوا يې څنګه ده؟
ـ لکه د کلي په واده کې چې د هر کور واړه او زاړه، بللي نابللي ټول له يوه سره ورځي، ستا نسخه هم دغسې ده. دې ته وګوره، اومېپرازول، پانټوپرازول، ايسموپرازول. له هره کوره درې څلور رقمه دوا ، وايم دومره ډېره دوا يې درته ليکلې ده چې که فيل ته يې ورکې؛ نو راچپه به يې کي. اوولس قلمه دوا ، دا خو سوچ کفر دی.
د ميوند تندی تريو شو ، نسخه يې ورنه واخيسته، ويې خيرله، د مېز لاندې خځل دانۍ ته يې خطا کړه.
ډاکتر وويل: ته دې شکايت راته وايه، زه به دوا درکړم.
ميوند وويل: چې رښتيا شي، رک روغ يم. يو چا راته ويلي وو چې دغه هندي ډاکتر په څه نه پوهېږي، ما وې رښتيا دروواغ به يې رامالوم کړم.
ډاکتر وويل: دا نسخه خو يې والله که د ډاکتر وي.
په نسخه کې د اوو ورځو دوا ليکل شوې وه، يوه اوونۍ چې تېره شوه، فريد (ميوند) بيا ډاکتر سورج ته ورغی. ورته ويې ويل: ياره منم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې. داسې دوا دې راکړې وه چې له اسمان نه يې مځکې ته راکښته کړم.

سورج موسک شو: دا څه وايې؟

ـ کسم دی، وايم بلا يې بلا.

ـ چې بيا ونه وايې. ته پوهېږې چې ما په هند کې درې کاله د يوه لوی پروفيسر سره کار کړی. هغه ته ان د امريکا نه مريضان راتلل. پوه شوې که نه؟ هلته خو همداسې طبابت دی، هسې خوشې خبره خو نه ده.

ـ ښه، زه خو دې د پرهېز د لاسه مړ کړم. موږ خو په غوښو روږدي يو، اوس دا راته وو ايه چې پرهېز مې مات کم که نه؟

ـ بس يوازې د غوايي غوښه مه خوره، نور شيان چندان پروا نه لري.

فريد (ميوند) خپل تش لاس خولې ته داسې يووړ لکه ګيلاس چې يې په لاس کې وي، ويې ويل: دغه بل شی څنګه؟

سورج وخندل: لږ لږ؛ خو چې ما هېر نه کې.

ـ ولې نه. بس ته همدومره وکه چې د ټيليفون نمبر دې راکه، نور يې په ما.

ډيلي دربار

د ډاکتر سورج وروستی مريض له کوټې ووت، په دې وخت کې د ټيلفون شرنګا پورته شوه. فريد و، ويې ويل: نن ماښام د ډرينک پروګرام دی، راځې ورته که نه؟

ـ چېرته؟

ـ ستاسې خپل ځای دی، ډيلي دربار.

ـ ببشکه دې، وايم څومره ښکلی بار يې دی. څو بجې؟

ـ بس هر وخت چې ته راتلای شې.

ـ اووه بجې به څنګه وي؟

ـ بيخي سمه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فريد (ميوند) په شپږ نيمو بجو ډيلي دربار ته ورننوت. د شيشه يي مېزونو په منځ کې ښه وړاندې لاړ ، د سالون په بر سر ته تېر شو. هلته لرګين نسواري رنګه نيم ګرد مېز ولاړ و. د مېز شا ته په دېوالونو پورې لګېدلې الماری له رنګ رنګ غټو او وړو بوتلونو او د بير ، پيپسي ، مېرينډا او سوون اپ له قوتيو ډکې وې. د مېز شا ته وچ کلک په رنګ تور سرې د پان په جوړولو لګيا و. د ده تورې شونډې په پانو سرې وې. پر مېز رنګ رنګ ښکلي اوږده کريستالي ګېلاسونه ايښي وو ، په يوه کريستال لوښي کې د يخيو مکعبي ټوټې پرتې وې.
ميوند بار ته نژدې يوه مېز ته ودرېد ، نسواري رنګه لرګينه چوکۍ يې شا ته کش کړه ، پرې کېناست ، د مېز پر سر د وړو کې ګلدانۍ په څنګ کې درې ځايه قات شوی کاغذ نېغ ايښی و. ميوند کاغذ راواخيست ، د رستوران د خوړو ليست يې تر نظر تېر کړ ، بېرته يې کېښود. د مربع شکله مېز سر له لس ملي ښيښې جوړ و ، څلورو خواوو ته يې څلور چوکۍ ايښې وې. ميوند د مېز سر په ګوتو وترنګاوه او د سالون له اوږده دېوال سره جوخت لګېدلي تخت ته يې وکتل. تخت د زنګانه په اندازه لوړ و ، سرې ماشيني غالۍ ورباندې وېړې وې. له چته نسواري رنګه لرګين امېلونه راځېدل چې تخت يې په څو برخو سره وېشلی و.
ګارسون راغی ، د ميوند مخې ته يې مينو کېښوده ، پخپله يو ګام شا ته ودرېد. ميوند په اردو ورته وويل: زه مې ملګرو ته منتظر يم چې هغوی راشي بيا به يو څه راوغواړم.
ګارسون په موسکا سره ((اوکې سر)) وويل او د بل مېز خوا ته لاړ.
ميوند ساعت ته وکتل ، پينځه ويشت دقيقې اوو ته پاتې وې. ځان يې د هوټل په کتلو بوخت کړ. د تخت مخې ته لرګينې نسواري کټارې تر چته پورې غځېدلې وې چې لرګي يې د چليپا په بڼه سره تېر و بېر وو. تخت ته د ورختلو لپاره په هره برخه کې د دوو پټو زينې جوړې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه په هندي فلمونو کې چې ناویو ته حجلې جوړوي، تخت هماغسې ډولي سینګار شوی و. د تخت په بر ګوټ کې دوه کسان ناست وو، شین شیشه یې چیلم یې مخې ته ایښی و. په ټیپ کې د «انوپ جلوټا» شرابي غزلې په تت اواز چالانې وې، د چیلم خړې لوخړې د رنګه ځراغونو په تته رڼا کې داسې تاوېدې راتاوېدې او پورته د چت په لوري تلې، لکه ښکلې رقاصه چې د ارام موزیک اواز ته په مکېزونو وناځي. د چیلم له لوګیو سره د مڼو خوندور وږم په هوټل کې خپور شو. لا اووه بجې نه وې شوې چې بار ته د خلکو راتګ پیل شو. په هرو ځو شېبو کې دوه دوه، درې درې کسان بار ته راننوتل.

لس باندې اووه بجې په وره کې د سورج سر ښکاره شو. یو بل سړی هم ورسره و. په دوی پسې په برګو دریشیو کې دوه وسله وال راننوتل. د سورج ملګري وسله والو ته اشاره وکړه چې د باندې دې ودرېږي.

فرید (میوند) په خپل ځای ودرېد ، سورج ته یې لاس وښوراوه چې ده ته یې پام شي. سورج او ملګری یې د ده خواته راغلل.

سورج وویل: فرید بایې ! ما خو خپل اندیوال هم راوستی.

میوند وویل: وایم ډېر ښه دې کړي. چې ستا اندیوال دی نو زموږ یار دی.

(فرید) میوند دغه بل سړي ته لاس وراوږد کړ، په فارسي یې ځان معرفي کړ: ما فرید استیم.

جنرال یې لاس ټینګ کړ. هغه چې په هسکه غاړه ولاړ و، مخې ته راوتلې ټټر یې په سپینو جامو کې کندهارۍ خامک دوزي غاړه ښه ښکاروله، په ډډ غږ یې وویل: جنرال امین اعتماد. ځوانه، ولې پښتو راسره نه وایې، زه درته فارسیوان ښکاره شوم که څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سورج وویل: جنرال صاحب په دفاع وزارت کې لوی سړی دی. زما ټینګ ملګری دی. که په وزارت کې دې کوم کار وي، دی به یې درته خلاص کي.
فرید (میوند) وویل: کاشکې په وزارت تجارت کې وای، زموږ ټول کارونه هلته وي.
بیا یې ځنګ چوکۍ شا ته کش کړه، مېلمنو ته یې د کېناستو بلنه ورکړه. سورج میوند ته مخامخ کېناست او جنرال یې څنګ ته. میوند له کېناستو سره سم ګارسون ته د راتلو اشاره وکړه. سورج ته یې وویل: څه شی څښئ؟
- څه چې د تاسو خوښه وي.
- ته مېلمه یې.
جنرال وویل: ماته یې ذوق مالوم دی، رډ لېبل یې خوښېږي.
میوند ګارسون ته وویل: یو بوتل رډ لېبل ویسکي.
سورج ته یې مخ واړاوه: پیپسي ورسره ګډوې که بل څه؟
سورج وخندل: یاره لکه چې تازه کار یې. سړی رډ لېبل همداسې وهي، یوازې یخی په کې اچوي.
میوند جنرال ته وکتل: تاسې څنګه؟
ـ بس ډاکتر مې پیر دی، څه چې دی وایي.
میوند ګارسون ته وویل: د چرګ کباب، دوه دانې پیپسي، یخی، چپس، سلاډ ، امممم
سورج ورغږ کړل: یو قوتی مارلبورو سګرېټ او د سخوندر کالباس.
میوند جنرال ته کړه: جنرال صاحب، باډیګارډان دې څو تنه دي؟
ـ پسې ګرځه مه، هغوی به خپل غم وکړي.
ـ نه، داسې نه کېږي.
ـ دوه دوی دي، له موټروان سره درې کېږي.

میوند ګارسون ته وویل: حویلۍ کې د جنرال صاحب باډیګارډان ناست دي، هر څه چې غواړي، ورته یې یوسه، حساب یې په ما پسې ولیکه.

فرید که میوند؟

بازار نوی خلاص شوی و چې میوند د قوای مرکز په کابل مارکیټ کې «فرید نوید» تجارتي شرکت ته ورغی.

د شرکت رییس ته یې وویل: ګوره فرید جانه! ما یو چا ته ستا د دوکان ادرس ورکړی، ورته ویلي مې دي چې زه د شرکت مالک یمه.

فرید ورته سترګه ووهله، ویې ویل: لکه چې زما په شرکت باندې خېټه اچوې که څنګه؟

میوند وخندل: نه بابا، سترګې یې ړندې کړې چې د یار مال ته به کږه وګوري؟

ــ ښه وایه، بیا دې څه پلان دی؟

میوند د شرکت مزدورانو ته چې دروازې ته نژدې ناست وو، وکتل. بیا یې فرید ته مخ واړاوه، ویې ویل: هسې د بېزنیس خبره ده.

فرید سر وښوراوه: پوه شوم. څوک دی.

ــ یو هندي ډاکتر دی.

خپل موبایل کې یې ګوتې ووهلې، یو عکس یې په کې راوست، بیا یې فرید ته ورښکاره کړ: دغه سړی دی، سورج نومېږي. چې راغی ورته ووایه چې دی د باندې تللی، بیا راته یو زنګ ووهه. هغه ته مې خپل نوم فرید ښیيلی.

فرید وخندل: سمه ده ارباب. وایم نوم مې درنه ځار شه، دا ټول شرکت مې درنه ځار.

□□□

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند په ده افغانانو کې و. سورج ورته زنګ وواهه. میوند وویل: راځه، په دوکان کې یم.

موټر یې د قوای مرکز په لوري ګړندی روان کړ. دی د فرید په دوکان کې ناست و چې سورج راورسېد.

سورج خپل کورولا موټر ته دوه جوړې کوریایي ټایرونه واخیستل. د بیې پوښتنه یې وکړه.

فرید (میوند) وویل: زوروره ! خپل یار نه چا پیسې اخیستي، او بیا ته خو زموږ مېلمه یې کنه.

سورج ورته غبرګه ورکړه: یاره ! ته خو بیخي لوی سړی یې.

د دوکان الماریو ته یې سترګې ونیوې.

میوند وویل: نور څه خو به دې نه وي په کار؟

سورج وویل: زړه مې و چې د موټر موبلایل مې بدل کم.

میوند پوښتنه وکړه: څه رقم موبلایل درکم.

ـ پخپله به پوهېږې.

میوند یوه کارګر ته وکتل: هغه پينځه لیټره ایل ټکس ورته راکښته که. ډاکتر صاحب، خپل موټر کې همدغه موبلایل اچوم. د موټر کیلي دې ورکه چې ټولبکس کې یې درته کېږدي.

سورج کارګر ته کیلي ورکړه او سترګې یې په جک ښخې کړې.

میوند کارګر ته کړه: یو دانه جک هم درسره واخله، دا نه هغه دونیم ټنه.

سورج بیا میوند سره تر غاړې ووت. په غېږ کې یې ټینګ کړ، له ځمکې یې لږ پورته کړ او بېرته یې کښته کړ. بیا یې لاس وراوږد کړ، ویې ویل: اوس نو اجازه راکه.

هغه چې لاړ، میوند فرید ته وویل: پیسې یې په ما پسې ولیکه.

فرید وویل: پروا نه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ څنګه پروا نه کوي؟ لږې پیسې خو نه دي.
ـ د تا تنخواه بیا څومره ده چې داسې خراباتونه کوې؟
ـ د ما غم مه کوه، خدای مهربان دی.
□□□ د مخابراتو وزارت مخې ته بسونو مامورین کښته کړل. وزارت ته مخامخ میوند د یوې سوالګرې مخې ته ودرېد: له جیبه یې لسی راوکیښې، د هغې په ښوی سپین ورغوي کې یې کېښود، کرار یې ورته وویل: څه نوې زړې؟
ـ نور څه نشته، خو حاجي یوسف بیا سکینې ته ویلي دي چې ورشي.
ـ حاجي یوسف یې لا څوک دی؟
ـ هغه چې تا اخطار ورکړی و، مشعل مارکیټ کې چې دوکان لري.
ـ دا څه وایې؟ هغه خو توبه ایستلې وه.
سوالګرې وویل: تا هسې په مفته خوشې کړ. جنابې والا هر وخت سل، دوه سوه ډالره ځنې اخلي. دا خلک په توبو نه دي خبر.
میوند وویل: دا ځل به سمه جزا ورکم. حاجي شو خو سړی نه شو. سکینه کله ورځي؟
ـ همدا نن، نه بجې.
میوند ساعت ته وکتل، اته نیمې بجې وې. کرار کرار د مشعل مارکیټ خوا ته وخوځېد. دریېیم پوړ ته وخوت. د حاجي یوسف دوکان ته مخاخ دوکان ته ورننوت. د پتلونونو او کمیسونو په کتلو بوخت شو. ویې لیدل چې په چادرۍ کې یوه ښځه د حاجي دوکان ته ورننوته. میوند د یوې ګوډۍ شا ته ودرېد چې د حاجي له دوکان یې څوک ونه ویني. چادرۍ والا د دوکان بر سره ته د مېز شا ته تېره شوه. حاجي یوسف هم ورپسې لاړ.
میوند ورو ورو د دوکان تر بل سره پورې لاړ، بېرته راوګرځېد، مخامخ د حاجي یوسف د ښځینه کالیو عمده فروشۍ ته ورننوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوکان به لس پینځه لس ګزه اوږد و. د دوکان په پای کې د ښځو لپاره د کالي اغوستلو لرګینه کوټنۍ وه. میوند د کوټبندونو او هغو انسان وزمه ګوډیو په منځ کې تېر شو چې د ننداريې لپاره رنګ رنګ کالي وراغوستل شوي وو. له چپ لاسه د شیشه یې مېز شا ته ولاړ سړي پرېې ورغږ کړل: وروره د نارینه وو کالي نه لرو.

میوند وویل: زما ښځینه کالي په کار دي.

کوټنۍ ته ورنژدې شو. سړي چیغه کړه: وه وروره ! ها خوا ته مه ځه، سیاه سره په کې کالي اغوندي.

میوند دوه چټک ګامونه واخیستل. د کوټنۍ ور یې په یوه لغته مات کړ.

حاجي یوسف پرتوګانې په لاس کې نیولی او چت پاڅېد، پرتوګ یې چابک راپورته کړ.

پر ځمکې پرتې لغړې ښځې پر ځان باندې خپله چادري خوره کړه.

حاجي چیغه کړه: دا کوم د سپي زوی دی؟

میوند داسې څپېړه ورکړه چې د حاجي له لاسه پرتوګانې خطا شو.

میوند له څپېړې سره وویل: چوپ شه بې ناموسه.

د کمیس له جیبه یې د کارت څنډه راپورته کړه، ویې ویل: هېر دې یم، زه جنایي پولیس یم.

حاجي په بېړه پرتوګانې وتاړه، په زارۍ یې پیل وکړ: خدای ته وګوره آمر صاحب، مه مې بې آبوه.

د میوند زنې ته یې لاس یوور: ږیره دې نیسم، درته عذر کوم. مه مې بې عزته کوه.

میوند وویل: دا خبرې دې بیا په حوزه کې وکه.

ـ خیرات درنه غواړم، ورور مې یې.

ـ جالبه ده، نورو ته حاجیان خیرات ورکوي؛ خو ته یې د ما نه غواړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ آمر صاحب ! چې هر څه وغواړې درکوم يې، دا ټول دوکان مې درنه ځار دی.
ميوند له کوټنۍ ووت، ويې ويل: تېر ځل مې معاف کړې، خو تا حيا ونه کړه.
ـ ګوره آمر صاحب، بد مې کړي دي. خير دی مه مې رسوا کوه، وايم تر عمره نوکري به دې وکم. واخله دغه ټول دوکان مې واخله، مړ مې که، خو رسوا کوه مې مه.
ميوند ورته وخندل: زموږ ججوري دومره نه دي غټ چې دغه لوی دوکان دې په کې ځای شي.
حاجي هم د باندې راووت، رنګ يې يو څه سم شو، ويې ويل: امر وکئ، څه خدمت وکم؟
ميوند وويل: خوښه دې خپله، خپل عزت به په څو واخلې؟
ـ تاسې امر وکئ.
ـ زر ډالره.
حاجي وويل: په سترګو صاحب.
ميوند ورته کړه: خو با خبر، دا دې اخر وار وي. که مې بل وار ګير کړې، کسم دی که رانه خلاص شې. لږ خو شرم وکه، دا د حاجي نوم خو مه خرابوه.
سکينه له کوټنۍ راووته، ميوند ته يې نېغ وکتل. ميوند يې په مخ باندې ناړې ورتو کړې، ويې ويل: رنګ دې وکړه، کنچنۍ.
ميوند له هغه ځايه د فريد دوکان ته ورغی. درې سوه ډالره يې پر مېز ورته کېښودل، ويې ويل: واخله انډيواله دا د ټيرونو او هغه نورو شيانو پيسې، کور دې ودان.
فريد وويل: دومره زر؟ بانک خو به دې نه وي وهلی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ميوند په خندا ورته وويل: ژوندی بانک مې وهلی. بس، دا شوقي تاجران دې خدای راته ژوندي لري، هر يو يې يو بانک دی.
- پوهېږم چې د ځان غم درسره نشته. خدای دې کاميابه لره، د خدای بخښلي ډاکتر صاحب خبره «وطن يا کفن».
د ميوند د موبايل زنګ وشرنګېد، هماغه سوالګره وه، ويې ويل: آرين هوټل ته دوه مشکوک کسان ورننوتل.
ميوند وويل: څنګه مشکوک؟
_ لکه چې د پټو لاندې يې يو شی پټ کړی.
_ سمه ده، ته ورپسې ورځه، هوټل ته د ننه لاړه شه. زه به يو څوک درولېږم.
ميوند فريد ته مخ واړاوه: يو کار مې په مخ کې دی چې او پراتيفي پيسې ورباندې نه شم لګولی خو کار مهم کار دی.
فريد وويل: بله به وکو، موږ خو هر کال د مال زکات باسو، چې داسې کارونه دې وو، ماته راشه.
- چې يې ما ته راکې بيا دې زکات کېږي؟
- ولې به نه کېږي، ته داسې کار کوې چې خير يې ټول وطن ته رسېږي.

لـــــــــو مـه

ميوند وويل: پوهېږې، بيا مې د روسانو يو پخوانی تخنيک استعمال کړ.
جميل پوښتنه وکړه: څنګه؟
_ روسانو به مشکوک سړي ته دومره شراب ورکول چې پخپله به لکه بلبل په خبرو راغی، ټول رازونه به يې افشا کړل. دا يو چل دی. روسان وايي چې نېشه سړی دروا غ نه وايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښه نو تا څه وکړل؟
ـ ها بله ورځ مې د سورج سره همدا چل وکړ. ځان ته مې خالي پیپسي اچوله او ده ته ویسکي. یو جنرال هم ورسره و. دواړه مې داسې غرق کړل چې ښه خره مې ورنه جوړ کړل.
ـ څه دې وربانديې وویل؟
ـ بیا به دې خبر کړم. اوس به درته همدومره ووایم چې هاغه شک چې مې کړی و، سم راوخوت.
جمیل وویل: بېشکه دې.
میوند وویل: خو پوښتنه دا ده چې جنرال د سورج سره څه انډیوالي لري؟ ما ته داسې ښکاري چې خپله جنرال به هم جاسوس وي. رښتیا سورج ډېره ښه روسي وایي. جنرال سره په روسي ګړېده. ما ځان ناګاره واچاوه چې ګنې زه په روسي بیخي نه پوهېږم.
جمیل وویل: ده خو په شوروي کې تحصیل کړی دی، طب یې هماغلته ویلی.
ـ دا څه وایې؟ د هند طب خو ډېر مخکې دی؛ نو ده په شوروي کې څه بلا غوښته؟
ـ پلار یې په ماسکو کې د هند نظامي اتشه و.
ـ ښه نو داسې؟
ـ زه چې یې ګورم، د ده لیاقت دومره نه دی چې په هند کې دې یې طب ویلي وای. په ماسکو کې به یې استادانو د پلار په خاطر کامیاب کړی وي. هسې خلک وایي چې نن سبا خو روسي استادان په یو بوتل ودکا باندې سړی کامیابوي.
ـ ښه نو دی چې داسې غلطې نسخې لیکي، دلیل به یې همدا وي؟
خبره مې درته کوله، د سورج یوه کمزوري راته جوته شوه، زوی مړی د ښځو ډېر شوقي دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل یې خبره پرې کړه: هو ربښتیا ، ښه شو چې رایاده دې کړه. ها بله ورځ لینا سرې سترګې زموږ اتاق ته راغلې وه.
ــ کومه لینا ؟
ــ هغه د سورج ترجمانه یادوم. خوارکۍ، ډېر یې وژړل. ویل یې چې یوه نجلۍ سورج ته راځي. دی ورسره د پردې شا ته تېرېږي. بس چې هر څه یې زړه غواړي، هماغه ورسره کوي.
ــ دا څه وایې؟ دا پدرنالته څوک ده؟
ــ لینا یې پېژني. وایي په کومه موسسه کې کار کوي.
ــ لینا نو څشته ژړل؟
ــ ژړل یې په دې چې سورج یې له ځانه سره په زوره په کوټه کې ساتي. ورته وایي «ته د باندې مه ووځه چې څوک را باندې پوه نه شي» داسې یې وګڼه چې د نجلۍ سره د دې په مخ کې سات تېروي.
میوند اوف وکړ: نو دا ولې ادارې ته شکایت نه کوي؟
ــشکایت به یې څوک واوري؟ غرېبه په دې ډارېږي چې له کاره یې ونه شړي.
ــ که دومره ځورېږي؛ نو ولې کار نه خوشې کوي؟
ــ ما ورته وویل چې وظیفه دې خوشې که؛ خو لینا وایي په کور کې بل څوک نه لري، وروڼه ورنه بېل دي، یوازې زړه مور یې ده او دا. وروڼه یې سخت بې غیرتان دي. دوی سره هېڅ کومک نه کوي. دا مجبوره ده چې کور پخپله وچلوي.
میوند لږ چورت وواهه، بیا یې وویل: ګوره ! یو ځل ما د لینا سره مخامخ که. که دا راسره همکاري وکي؛ نو کارونه به مو ډېر آسانه شي.
***
د اکسرې د کوټې ور وټکېد ، لینا وه.
جمیل ورته وویل: راځه، میوند مې ملګری دی. تا سره یې لږ کار دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لینا د پیکي ویښته تر پوړني لاندې پټ کړل، پوړنی یې په سر سم کړ.
میوند وویل: ګوره خورې! مه وارخطا کېږه. ها بله ورځ مې سورج ته ځان فرید معرفي کړ؛ خو اصلي نوم مې میوند دی. زه په جنایي پولیسو کې کار کوم. جمیل راته ستا په باره کې یو څه وویل. زه به د سورج چاره وکم؛ خو ستا همکاري په کې غواړمه.
لینا ځمکې ته سترګې نیولې وې. د ټیکري د څنډې اوبدل شوي تارونه یې په ګوتو تاوول. ویې ویل: زما د وسه به څه پوره وي؟
ـ ته به د سورج په ضد یو ثبوت په لاس راکړې.
ـ مورې غریب خلک یو. ما ته لانجه مه جوړوئ.
ـ زه داسې کار درباندې نه کوم چې تا ته په کې تاوان وي. بس یوه کوچنۍ کامره درکوم، په کوټه کې یې داسې ځای کې ولګوه چې سورج او هغه نجلۍ ورنه ښکاره شي. دا په ریموټ باندې کار کوي. چې څنګه دوی د پردې شا ته تېر شول، کامره چالانه که. وایم څوک به بیخي درباندې شک ونه کي.
لینا غلې وه.
جمیل وویل: ته خو پوهېږې چې مورې ټول د دې سورج د لاسه په عذاب یو. راځه دغه کار وکه، خپل وجدان خو به دې کرار شي.
میوند وویل: خورکۍ! ته بیخي بې غمه اوسه. سورج به دغه فلم ونه ګوري.
لینا سر پورته کړ: نو څوک به یې وګوري؟
ـ زه به یې له ځانه سره وساتم. چې یو څه نور ثبوتونه مو هم سره پیدا کړل، بیا به یې داسې وخت کې وروښییم چې دی به محکمې ته روان وي.
لینا بیا څه ونه ویل.
جمیل ترې پوښتنه وکړه: څنګه شو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

لینا ځمکې ته کتل.

میوند وویل: خوښه دې خپله، زه دغه کار په زوره درباندې نه کوم. که دې وجدان کراروي؛ نو همدا یې لاره ده.

لینا لاس وراوږد کړ، ورغوی یې د میوند مخې ته ونیو. میوند مایکرو کامره په ورغوي کې ورکېښوده، ریموټ یې هم ورکړ بیا یې د لګولو او چالانولو چل وروښود.

بد نامونکي اسناد

نجلۍ له «کابل – ډیلي» روغتون څخه راووته، پر سړک ودرېده. ښي لاس ته یې وکتل. سپینه کرولا ورو ورو راروانه وه. د موټر څراغونو اشاره ورکړه. زبیدې ورته لاس ونیو. موټر ودرېد، موټروان د پورته کېدو اشاره ورته وکړه. دې هم بې پوښتنې د موټر شاتني سیټ ته وخته.

موټر روان شو. موټروان پوښتنه وکړه: جناب کومې خوا ته ځې؟

نجلۍ وویل: اوس خو میکرویانو ته ځم.

موټروان د موټر هینداره داسې برابره کړه چې نجلۍ په کې سمه ښکاره شي، ویې ویل: او بل وخت؟

نجلۍ په زوره وخندل بیا یې په ناز تندی تریو کړ: مخامخ وګوره چې ټکر ونه کې.

_ په سترګو قوماندان صاحب.

موټروان موټر ورو کړ، د قوای مرکز د تلاشۍ له پوستې چې تېر شو، بیا یې په هینداره کې وروکتل: کور دې په میکرویانو کې دی؟

_ هو.

_کوم میکرویان؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ د خولې له ژاولې ستره پوکڼۍ جوړه کړه، پوکڼۍ د مالتې په اندازه غټه شوه. بیا یې خوله خلاصه کړه، پوکڼۍ یې په خوله کې ننه ایسته، ټس یې ځنې وایست، ویې چووله. بیا یې پر شونډو ژبه تېره کړه، ویې ویل: دریېم.

ـ کوم بلاک؟

ـ اوس به یې وګورې.

ـ د ټېلفون نمره دې؟

ـ څه یې کوې؟

ـ هسې ما وې کله کله به سره وګورو.

نجلۍ په زوره وخندل، ویې ویل: دا سې زر؟

ـ والله ستا ښکلا ته نو څوک ټینګېدای شي.

نجلۍ بیا خندا ته زور ورکړ.

نجلۍ د موټروان د ټېلفون نمبر واخیست، مسکال یې ورکړ، ویې ویل: درسره سېف یې که.

موټر د صحت عامې له چوکه چپ لاس ته تاو شو، د سترې محکمې له مخې مخامخ د هوايي ډګر پر سړک روان شو.

موټروان وویل: نوم به دې زبیده وي؟

د نجلۍ خوله وازه پاتې شوه.

موټروان په هینداره کې ورته کتل.

زبیدې پوښتنه وکړه: ته ـ زما نوم دې څنګه زده دی؟

موټروان د دې پر ځای چې ښي لاس ته د میکرویانو خوا ته وګرځي، چپ لاس ته د بي بي مهرو چار نله کوڅې ته تاو شو.

زبیدې چیغه کړه: څه کوې، اې د سپي زویه؟

موټروان په سړه سینه وویل: هېڅ، خپل کور به در وښیم.

ـ بېرته وګرځه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اوس زه قوماندان يم، ته نه يې.

ـ وايم وګرځه که نه چيغې وهم.

ميوند د دروازو او شيشو سنټرلاک سويچ بند کړ، ويې ويل: ستا غږ به څوک وانه وري.

له جيبه يې کارت راوکيښ. نجلۍ ته يې ونيو، ويې ويل: ډاريږه مه. زه په امنيت کې کار کوم، يو څه کار مې درسره دی، زر به دې رخصته کړم.

ـ زما سره دې څه کار دی؟

ـ ببږه مه کوه. دا دی ورسېدو. هر څه به درته ووايم.

موټروان چا ته ټيلفون وکړ، يوازې يوه کلمه يې ورته وويل: درورسېدو.

د کوڅې په پای کې د يوې خونې ګراج خلاص شو، موټر ورننوت. ګراج بېرته ژر بند شو.

موټروان نجلۍ ترلاسه ونيوه، کوټې ته يې ننه ايسته.

زبيدې له دستکوله ټيلفون راوايست، ټيلفون يې په لاس کې رېږدېده، ويې ويل: زه به درنه شکايت وکم.

ميوند سر وښوراوه: پښېمانه به شې.

- خبر يې که نه، زموږ يو خپلوان په امنيت کې لوی سړی دی. زه به ورته ووايم چې تا په زوره راسره زنا کړې ده.

- يوه شېبه صبر وکه، يو فلم به درته وښيم، فلم چې دې وکوت، بيا دې خپله خوښه چې هر چا ته زنګ وهې. ټيلفون به هم زه درکم چې کرېډت دې مصرف نه شي. زما نوم ميوند دی، ورته ووايه چې ميوند په زوره دغه کور ته راوستې يمه.

نجلۍ د ميوند ملګري ته وکتل چې سي ډي يې په لپ ټاپ کمپيوټر کې اچوله، ويې ويل: زه ستا فلمونو ته وزګاره نه يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند ملګري ته اشاره وکړه. هغه فلم چالان کړ. په کمپیوټر کې زبیده ښکاره شوه. د معاینې پر مېز ناسته وه. دوو تورو لاسونو د هغې له سره ټیکری ایسته کړ. په توني کړیو طلایي ویښتو کې یې ګوتې تېرې کړې. د غوږونو پوځکي یې وسولول. زبیدې سر تاو کړ، د سږي پر لاس یې شونډې وموښلې. سږي د زبیدې ګرېوان ته لاس وغځاوه، یوه تڼۍ یې خلاصه کړه. زبیدې د کمیس لمن له پټلانه راوایسته، لاندنۍ تڼۍ یې خلاصه کړه. سږي یې لاس ټینګ کړ. بیا یې ټولې تڼۍ پخپله خلاصې کړې.

فلم چې تر دې ځایه ورسېد، زبیده په ګونډو شوه، موبایل یې له لاسه ولوېد، د سونګېدا آواز یې پورته شو.

میوند سې ډې بنده کړه، ویې ویل: دې کې ستا او د سورج ټولې کارنامې شته. زه کولای شم دغه فلم په یوه ورځ کې ټول بازار ته ورسوم. کېدای شي ستا ورونو ته هم ورسېږي، زه خبر یم چې د سې ډې ګانو کار و بار کوي. څنګه د داسې فلمونو شوقیان دي که نه دي؟

د زبیدې شونډې ولړزېدې، ژړا یې زور واخیست. د میوند پایڅه یې ټینګه کړه. په ژړا یې ورته وویل: خدای ته وګورئ. چې هرڅه راسره کوئ، ویې کئ؛ خو فلم چا ته مه ورکوئ.

میوند په ملنډو وویل: څنګه، بیا به دې خپلوان ته خو زنګ نه وهې؟

زبیدې هماغسې ژړل.

میوند وویل: خیر، موږ بې ناموسه نه یو، نور څه درنه نه غواړو. فقط دومره درنه غواړم چې ته به راسره همکاري کوې.

_ څه رقم همکاري؟

_ هغه به بیا وروسته درته ووایو. خو پام دې وي چې خپله اروا دې هم درباندې خبره نه شي. څه چې موږ درته وایو، هماغه به کوې.

میوند خپل ملګري ته وکتل: خیبر جانه! زه لاړم، ته دا نجلۍ پوه یه که.

(c) ketabton.com: The Digital Library

016 ریاست

میوند خپل مدیر ته وویل: مدیر صاحب ! یو هندي ډاکتر دی، زه وربانديې مشکوک یم. وایم که ما ته اجازه راکې، زه به یې وڅارم.
مدیر شیرین آغا د لنډې ږیرې لاندې خپله زنه وګروله، شنې سترګې یې تنګې کړې، ویې ویل: جان بیادر ! ته خو پوهېږې چې زموږ د توجه محراق ISI دی.
ـ نو دا نور به څنګه شي؟
ـ وه جان بیادر ! نور خو مو ټول دوستان دي. ته پوهېږې چې دغه هند ، ایران، پسې راتېر شه روسیه دا ټول زموږ دولت سره ډېر ښه روابط لري. ټول تاوان د آی اس آی له خوا رارسېږي.
میوند ولاړ شو، ویې ویل: سمه ده، څه چې ستاسو امر وي.
میوند له دفتره راووت، په دهلېز کې یې څوک په مخه رانه غی، له بلاکه ووت. په کانکرېټي نری لاره د مخامخ بلاک خوا ته روان شو. څو ګامه چې مخ ته لاړ شا ته یې وکتل. د بل بلاک دهلېز ته چې ورسېد ، بیا یې مخ شا ته واړاوه. دریم پوړ ته وخوت، د رییس دفتر ته ورغی.
رییس پوښتنه وکړه: څه نوې زړې؟
ـ رییس صاحب ! یو هندي ډاکتر مې انډیوال شوی.
ـ ښه شو چې رایاد دې کړ. زما یو خپلوان تور زېړی لري، د خوارکي وضع ډېره خرابه ده، موږ ویل هند ته به یې ولېږو ؛ خو سفارت ویزه نه ورکوي. ته خو یو وار ورته ووایه که دا ویزه ورته واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سفارت نو ولې ویزه نه ورکوي؟ هندوستان ته خو بیخي ډېر مریضان ځي، دوی د خپلې ګټې په خاطر ویزه ورکوي.

ـ ویلي یې دي چې دا خو خطرناکه ساري مریضي ده. په قانون کې اجازه نشته چې داسې کسان دې هندوستان ته ورننوځي.

ـ خیر، تاسې یو ځل پاسپورټ او صحي اسناد یې ماته راکئ، خپل زور خو به پرې ووهو.

***

میوند زبیدې ته زنګ وواهه: چېرته یې؟

ـ په دفتر کې.

ـ غرمه چېرته سره وګورو؟

ـ نه پوهېږم.

ـ دوولس بجې راوځه، دفتر نه دې یو سل ګامه لرې ودرېږه. زه به درشم.

دولس نیمې بجې میوند او زبیدې د نوي ښار پارک ته مخامخ، هرات رستوران سره له موټره کښته شول. د کبابي له څنګه تېر شول، نري شمال د کباب خوندور بوی په هوا کې خوراوه. د رستوران له وره څخه لا دوه ګامه شا ته وو چې د معیوبینو پر چوکۍ ناست سړي وره ته لاس وغځاوه، له خیرن شکېدلي لستوڼي راوتلي لاس کې یې سرچنګې اوږد او سپنیز سیخ و، سیخ یې د وره دستګیر ته واچاوه، ور یې پرانیست. میوند له جیبه لسګون راوایست، د معیوب سړي په لاس کې یې کېښود. د سړي پر له پسې دعاوو ته یې غوږ ونه نیول، رستوران ته ورننوتل. د لوی سالون چپ لاس ته بل نسبتاً وړوکي سالون ته ور ددننه شول. هلته د څو مېزونو شاوخوا ته یو څو ښځې، ماشومان او سړي سره ناست وو. میوند دوی هم د یوه مېز شا ته مخامخ سره کېناستل. میوند پاسپورټ او نور کاغذونه د زبیدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخې ته پر مېز باندې واچول، ويې ويل: سورج ته به وايې چې دا مې نژدې خپل دی، د هند ويزه ورته واخله.

***

ميوند رييس ته ورغی. پاسپورټ يې د رييس مخې ته پر مېز باندې کېښود. پخپله مېز ته پر نژدې چوکۍ کېناست.

رييس د پاسپورټ پاڼې واړولې، څېره يې وغوړېده، ويې ويل: ته خو والله چې ډېر زورور وختې. دومره زر، په څلورو ورځو کې؟

ــ بس انډيوالي ده نو.

ــ کور دې ودان. وايم بيخي ناممکن کار دې راته وکو. پوهېږې چې ډېرې واسطې مې ورته وکړې، يوه يې ونه منله؛ نو ده څنګه ويزه واخيسته؟

ــ رييس صاحب! څه فکر کوې، څوک چې داسې ناممکن کار کولای شي، هغه به يوازې ډاکتر وي که نور څه هم؟

ــ آفرين، ښه شي ته دې پام شوی.

ــ رييس صاحب! زه مخکې هم پرې شکي وم؛ خو اوس مې وليدل چې څنګه د هند سفير د يوه عادي ډاکتر په خوله د خپل هېواد قانون ماتوي؛ نو له دې نه مالومېږي چې خامخا به تر کاسې لاندې نيم کاسه وي.

رييس پاسپورټ پر مېز کېښود، ويې ويل: نو څه ته ګورې؟ ورباندې کار وکه.

ميوند پر چوکۍ نېغ شو، ويې ويل: رييس صاحب! زه نور دليلونه هم ورته لرم چې دغه سړی به جاسوسي کوي؛ خو هغه بل مې نه پرېږدي چې تعقيب يې کړم. راته وايي چې موږ يوازې په ISI باندې کار کوو.

ــ شيرين آغا يادوې؟

ــ هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته خو پوهېږې چې د دوی مرض بل دی. دوی اوس هم په تنظیمي روابطو پسې ګرځي.
ـ ها بله ورځ چې تاسو ته راغلی وم، همدا خبره مې درته کوله؟
ـ زما د خوا درته اجازه ده. چې هرڅه دې په کار وو، د ما نه یې وغواړه.
وایم شیرین آغا بیخي مه پې خبروه.
ـ ډېره مننه، رییس صاحب. خیبر هم راسره ملګری دی. موږ ورته ارتباطي منبع پیدا کړې ده. زه اوس پل موندونکي او د استراق سمع وسایلو ته ضرورت لرم. که له خپل مدیریته یې واخلم، بیا رانه پوښتنه کوي چې څه پې کوې؟
رییس د مېز پر سر تڼۍ کېکښله، د زنګ شرنګا پورته شوه، د دفتر آمر کوټې ته راننوت، ویې ویل: صاحب ! امر وکئ؟
رییس وویل: د میوند او خیبر چې هر څه په کار وي، ورته ورېې کئ.

مـرستـه

جمیل له حمید سره خبرې کولې. د دهلېز له بل سره د سورج سر ښکاره شو. سورج پوښتنه وکړه: جمیل بابي ! ولې خفه یې؟ دا څو ورځې دې وینم چې غمجن غوندې یې.
جمیل غلی و.
حمید په انګریزي ورته وویل: ورور یې په ایران کې بندي دی.
ـ ولې؟
ـ مالومه نه ده.
سورج د جمیل پر اوږې لاس کېښود، ویې ویل: غم مه کوه.
بیا یې د اسمان خوا تــه اشـاره وکـړه: هـغـه خـو شـتـه. هغـه بـه درسره مدد وکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل د غرمې په ډوډۍ لګیا و چې لینا ورپسې راغله ویل یې چې سورج غوښتی یې.

جمیل ورسره روان شو. لینا په لاره کې وویل: میوند ویلي وو چې هغه بل به پسې اخلي، اوسه پورې خو یې څه نه دي کړي.

جمیل وویل: یو څه اسناد یې ورته برابر کړي دي.

ـ د هغې بې شرمې تګ راتګ خو لا ډېر شوي.

ـ ته یو څو ورځې نورې ورته ګوره، هر څه به سم شي.

دواړه د سورج کوټې ته ورننوتل.

سورج وویل: ما خو درته ویل چې خدای به یوه چاره وکي.

د جمیل رنګ وغوړېد، ویې ویل: څنګه؟

سورج وخندل: موږ خو هسې خوشې خلک نه یو، په هر ځای کې ملګري، یاران لرو. یو کس دی، د ایران سفیر سره پېژني.

یو ویزیت کارت یې له جیبه راوایست، جمیل ته یې ونیو: دا یې ادرس دی. مازدیګر یو چکر ورشه.

جمیل موسک شو، کارت یې راواخیست. په کې لیکلي وو:

سید علي اصغر توکلیان

مدیر کُل بنیاد امام (رح)

جمیل سورج ته لاس ورکړ، ویې ویل: ډېره مننه، کور دې ودان.

ـ دا څه وایې؟ چې هر خدمت وي، بنده ورته حاضر دی.

***

لمر د خیرخانې د غره څوکې ته نژدې شوی و، جمیل د تایمني پروژې په دریېم سړک کې د یوه درې منزله کور مخې ته ولاړ وو. د کور دېوالونه د مرمر په سپینو ډبرو پوښل شوي وو. د کور ور دومره لوی او دومره لوړ و چې هر رنګه باري موټر ترې تېرېدای شو. جمیل د وره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر زنګ ګوته ټینګه کړه. د زنګ په سپیکر کې چا په فارسي ژبه وویل:
څوک؟
جمیل ورته خپل نوم وښود.
سپیکر وویل: یوه شېبه.
ور خلاص شو. ځوان هلکی را ووت. ویې ویل: آغا جمیل، بفرمایین.
په اول پوړ کې یې د مخامخ کوټې ور ببرته کړ، ویې ویل: حاجي آغا د ننه دی.
حاجي آغا وره ته مخامخ د یوه مېز شاته پر څرخي چوکۍ ناست و. شا ته یې د کتابونو لویه الماري له پنډو کتابونو ډکه وه. د اکثرو کتابونو پښتۍ ډبلې وې او عنوانونه یې په طلایي رنګه خطونو لیکل شوي وو. د ځینو کتابونو د لس، پینځه لس جلدونو مکملې دورې هم ایښې وې.
جمیل سلام واچاوه.
آغا پورته وکتل، د سر په اشاره یې علیک وویل. ببرته یې کتاب ته سترګې وګنډلې. د کتاب پر پښتۍ توره لونګۍ پر سر په توره اوږده چپنه کې د یوه سپین ږیري عکس ښکارېده.
جمیل حاجي آغا ته کتل چې اوس به ورته وګوري؛ خو آغا له کتابه سترګې نه پورته کولې.
جمیل د کوټې چپ دېوال ته وکتل. یو په یونیم ګز غالیچه ورباندې ځړېدله، د افغانستان داسې نقشه په کې جوړه شوې وه چې له غزنې رانیولې تر هراته او له بلخه رانیولې تر اروزګانه پورې په کې یو ولایت و، ورباندې لیکل شوي وو: غرجستان
آغا په کتاب داسې بوخت و لکه ته چې د همدې ناول په لوستلو بوخت یې. جمیل ښي لاس ته وکتل، کوټه هم مخامخ او هم ښي لاس ته غځېدلې وه. چارچاپېره یې له نظره تېر کړل. پر کړکیو د دېوالونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ کريمي رنګه کتوري پردې راځړېدلې، له دېوالونو سره درې سيټه کريمي رنګه کوچونه او مخې ته يې شيشه يي مېزونه. دوه دانې دوولس متره د ورېښمو غالۍ په کوټه کې وېړې وې.
جميل د وره له پاسه دېوالي ساعت ته وکتل، پوره پينځه لس دقيقې کېدې چې ده د کوټې دېوالونو، الماريو او پردو ته کتل؛ خو آغا ورباندې چورت هم خراب نه کړ چې څنګه راغلی يې.
جميل د آغا مېز ته نژدې پر چوکۍ کېناست، دې وخت کې د حاجي آغا موبايل وشرنګېد. څو دقيقې يې په کې خبرې وکړې. موبايل يې بند کړ، جميل ته يې د ذره بيني عينکو له شا وکتل. عينکې يې لرې کړې، په کاغذي دسمال باندې يې پاکې کړې. د توري پګړۍ لاندې د کېڼ غوږ څټ يې وګراوه. په ايراني وزمه فارسي يې وويل: ښه نو د دکتر سورج اشنا ته يې؟
ـ هو، آغا صاحب.
ـ ورور دې چېرته بندي دی؟
ـ په اصفهان کې.
ـ څه يې کړي دي؟
ـ خبر نه يم. همدومره يې راته وويل چې د اعدام خطر يې شته.
ـ قاچاقبر و؟
ـ نه آغا صاحب، دا څه وايې؟ بېچاره غريبکاره سړی و.
آغا موبايل راواخيست. پوښتنه يې وکړه: ورور دې څه نومېږي؟
ـ اجمل.
آغا چا ته زنګ وواهه. د اجمل نوم يې ورته ياد کړ.
وروسته يې جميل ته وويل: له درې کيلو کريستال سره نيول شوی، شل ورځې وروسته اعدامېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اعدام خبره يې په داسې ساړه انداز وکړه لکه اعدامېدل چې د توتانو خوړل وي. خو د جميل په سترګو کې اوښکې ډنډ شوې، ويې ويل: آغا صاحب، باور وکه، په خدای قسم چې ورور مې داسې سړی نه دی.

ـ والله نو زه څه ووايم؟ مسافري سړی بدلوي.

جميل په ژړغوني غږ وويل: آغا صاحب! يوه لاره خو به لري؟

ـ ته خو پوهېږې، د ايران قانون ډېر سخت دی، د قاچاقبرو خو بيخي مراعات نه کوي.

جميل په چو په خوله اوښکې تويولې. حاجي آغا تر سترګو لاندې ورته کتل.

جميل سر راپورته کړ، په غريو نيولی غږ يې وويل: سورج ويل چې... تاسې... د ايران سفير پېژنئ.

آغا وخندل: دا د سفير مفير د وس خبره نه ده. د رهبر امر غواړي. پوه شوې که نه؟

جميل له جيبه دسمال راوايست، اوښکې يې ورباندې پاکې کړې.

آغا وويل: ژړا ته لا وخت شته. زه به سبا سفير وګورم. ته بيا ماښام يو چکر راشه.

ـ خير يوسې آغا صاحب! څه مهال درشم.

ـ همدا وخت.

***

تر سبا ماښامه پورې اجمل څو وارې جميل ته زنګ وواهه. هر ځل يې ورته ويل چې که دی ورته يوه چاره ونه کړي؛ نو ايرانيان به يې اعدام کړي.

سبا ماښام قضا جميل ميوند ته زنګ وواهه.

نيم ساعت وروسته دواړه په موټر کې ناست وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل خبره پیل کړه: داسې شرط یې راته ایښی چې پوره کول یې د هېچا په وس کې نه دي. ویل یې چې باید یو انتحاري ورته پیدا کړم، که نه نو ورور به مې اعدام شي.
ـ ښه نو داسې؟
ـ بیخي یې لاره رانه ورکه کړې. نه پوهېږم چې څه وکم.
ـ تا ورته څه وویل؟
ـ هېڅ، ورته مې وویل چې زه یې نه شم پیدا کولی.
همدې وخت کې جمیل ته زنګ راغی. میوند وپوښت: څوک دی؟
جمیل د موبایل سکرین ته وکتل، ویې ویل: نمره یې نه ده راغلې، اجمل به وي.
دا ځل اجمل په ټېلفون کې ډېر وژړل. ویل یې چې که دی یې غم ونه کي؛ نو نولس ورځې وروسته به خامخا اعدام شي.
د جمیل سترګې سرې اوښتې وې. ستونی یې ډک و، خبرې یې نه شوې کولای؛ خو بیا یې هم اجمل دلاسا کړ چې خامخا به یوه لاره ورته وګوري.
میوند وویل: سبا ورشه، سړي ته ووایه چې زه درته نفر پیدا کوم.
ـ زه بیا نفر ورته له کومه پیدا کم؟
ـ ته همدومره ورته ووایه، نور یې په ما. هو رښتیا، دا خبره هم ورته وکه چې ته څه ثبوت لرې چې ورور مې خوشې کولی شې.
سبا سهار جمیل بیا د آغا کور ته ورغی. د ثبوت خبره یې ورته وکړه.
آغا په خندا وویل: غواړې چې اجمل همدا اوس ووینې؟
ـ همدا اوس؟
آغا خپل ساعت ته وکتل، ویې ویل: اته بجې دي، که یې په لسو بجو دربانديې وګورم؛ نو وبه یې منې؟
جمیل وویل: آغا صاحب په ما ملنډې مه وهئ. دا خو امکان نه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته نو هر شي ته په خپلو ورړو سترګو مه ګوره. ته یې څه کوې، وایه چې درباندې ویې ګورم که نه؟
ـ که امکان ولري، ولې نه.
آغا توره اوږده چپنه واغوسته. ویې ویل: درځه.
په انګړ کې د تورو ښیښو کروزینګ موټر ته وختل. موټروان تیار پر جلو ناست و. څلور وسله کسان بل لنډ کروزر ته پورته شول.
موټرونه د هوایي ډګر پر اویا متره سړک سیخ شول. آغا چا ته زنګ وواهه، ویې ویل: څلور سیټه بېزنس کلاس.
سړي ورته څه وویل.
آغا وویل: نه، نه ځنډېږو. فقط پینځه دقیقې پس ته دررسېږو.
بیا یې بل چا ته زنګ وواهه، ورته ویې ویل: شل باندې نه بجې هرات ته دررسېږو. هلیکوپټر راولېږئ. مطلوب کس ټاکلي ځای ته راولئ.
په پنځو دقیقو کې هوایي ډګر ته ورسېدل. د دوی موټر چا تلاشي نه کړ.
څنګه چې الوتکې ته وروختل، د الوتکې ور بند شو. آغا او یو بل ملګری یې مخته کېناستل، جمیل د آغا له بل سړي سره شاته کېناست. الوتکه په هوا شوه.
الوتکه پاو باندې نه بجې د هرات پر هوایي ډګر راکوزه شوه.
هلته دوه کروزینګ موټرونه ورته راغلي وو. موټرونه په چټکۍ سره غرب خوا ته روان شول. ښایسته لرې په یوه دښته کې تم شول. چورلکه ورته راغله. د چورلکې پر وزرو د ایران دولتي نښان رسم شوی و. آغا او جمیل وروختل.
پوره لس بجې چورلکه پر یوه کانکریټي میدانګي کېناسته. دوی کښته شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل یې یوې کوټې ته بوت، که ګوري چې د ایراني عسکرو په منځ کې اجمل پر چوکۍ ناست دی.

وار له واره یې اجمل ته غېږه ورکړه.

آغا عسکرو ته وویل: راځئ، موږ تاسې به د باندې ووځو چې دوی سره خبرې وکي.

جمیل له ورور څخه پوښتنه وکړه: څه کیسه ده، ته خو مې په خبره پوه که.

اجمل په ژړا شو، د جمیل پر اوږه یې سر کېښود. بیا یې وویل: لالا څنګه یې درته ووایم. ګناهکار یمه. شرمېږم، لویه ګناه مې کړې ده.

ـ نو څه درپېښه وه چې د قاچاق کار دې کاوه.

ـ د قاچاق خبره نه ده. لالا، شرمېږمه، څنګه یې درته ووایم.

جمیل یې پر اوږه لاس ورکېښود، ویې ویل: اوس خو راپېښه ده چې هره خبره وي، سپینه راته وکړه.

ـ یوې ایرانۍ سره مې انډیوالي وه. مېړه یې تریاکي و، باري موټر یې درلود. هر وخت به په سفر کې و. زه په هفته کې دوه - درې وارې ورتلم. شپه مې ورسره تېروله. یو ماز دیګر یې راته زنګ وواهه چې ورشم. زه چې ورغلم، د کور مخې ته یې ټیکسي ودرېده. دا ورنه کوزه شوه. ما ته یې وویل چې له ټولبکسه یې بېګ ورسره یوسم. بېګ مې راپورته کړ، سپک و. د بېګ زنځیر ته قلف لوېدلی و. ښځې ویل چې مېړه یې سوغات وراستولی. کور ته یې ورننوتو. هغې سپین نرې د سکشو نه له لاسونو وکښل، د خوب پر تخت یې واچول، خپله پخلنځي ته لاړه. د شپې ډوډۍ مو سره خوړلې وه چې یو ناڅاپه د کوټې ور په شدت سره خلاص شو. پینځه شپږ تنه پولیسان کوټې ته راننوتل. د اسنادو پوښتنه یې رانه وکړه. ما د اقامت سند ورښکاره کړ. ویې پوښتم چې هلته څه کوم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې ورته وویل: دا مې د مېړه ملګرې دی.
پولیسو وویل چې موږ به د کور تلاشي وکړو. څو دقیقې دې خوا ها خوا وګرځېدل، بېګ یې ولېد ، ویې ویل: دا د چا دی؟
ښځې ژر د ما خوا ته اشاره وکړه، ویې ویل: د ده.
ما چې څومره وویل بېګ زما نه دی، ویې نه منل. د سکشونه یې واغوستل، د بېګ قلف یې مات کړ. په منځ کې یې کریستال و.
زه یې بوتلم. په لابراتوار کې جوته شوه چې په بېګ باندې د بل چا د ګوتې نښې نشته، یوازې زما د ګوتې نښه په کې وه.
ـ جمیل سوړ اسویلی وکیښ، ویې ویل: دا څه بې ناموسه خلک دي؟
اجمل بیا په ژړا شو ، ویې ویل: ما به اعدام کړي.
جمیل وویل: غم مه کوه ، زه به دې را خلاص کم.
ـ څنګه؟
ـ فکر وکه، تر دې ځایه راتګ هغه هم په ایراني طیاره کې څه اسانه خبره ده؟
ـ هو ربښتیا زما خو هېر شو چې درنه پوښتنه وکم. ته څنګه دلته راغلې؟
ـ بس دوی رانه یو څه غوښتي دي. یوه معامله ده، سره کوو به یې.
ـ څنګه معامله؟
ـ بس ته یې څه کوې؟ دا زما کار دی. خو ګوره پام دې وي چې هېڅوک به نه خبروې.
ـ دا څه وایې؟ ما ته یې یوازې له تا سره د خبرو اجازه راکړې وه، ها تا ته مې چې ټېلفونونه کول، ټېلفون د دوی و. زه هلته بیخي کوټه قلفي یم. ربښتیا دوی د مدرسو د طالبانو پوښتنه کوله چې څوک په کې پېژنم که نه.
ـ تا بیا ورته څه وویل: هېڅ، هغه د جنت ګل زوی مې وروښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آغا کوټې ته راننوت. ویې ویل: ځو به.
په وتو کې یې جمیل ته وویل: یوه خبره په یاد لره، زما زور خو به دې لیدلی وي. که دې چا ته څه ویلي وو؛ نو ورور به دې دلته اعدام شي او ته هلته.

جنرال طالبانو ته وسله لېږدوي

زبیدې سورج ته د اورلګیت د ډبلي په اندازه یو او سپینز سګرېټ لایټر ورکړ. سورج د لایټر د اخیستو پر وخت د زبیدې ګوتې لمس کړې. لایټر یې په شونډو پورې وموښه، ویې ویل: دا به تل راسره ساتم.
میوند په لایټر کې د استراق سمع او پل موندونکې اله پټه کړې وه.
اوس نو هغه کولی شول چې سورج په هر ځای کې وڅاري او له پینځه سوه متره لرې څخه د هغه خبرې اترې واوري.
ماښام پل موندنکي سورج په تایمني کې ښوده. هغه د آغا په کور کې و. میوند سل یو نیم سل متره لرې د سړک پر غاړه خپل موټر درولی و.
د دوی خبرې یې اورېدلې.
ټولو په روسي ژبه خبرې کولې.
د سورج غږ یې واورېد: څنګه شو، سړی دې راضي کړ؟
بل غږ وویل: مالومه نه ده، لس ورځې وخت یې غوښتی.
سورج پوښتنه وکړه: لس ورځې، ډېرې نه دي؟
- موږ نو څه بېړه لرو؟ وایي ماهي چې هر وخت له اوبو ونیسې، تازه به وي.
سورج بیا پوښتنه وکړه: څه یې ویل، چېرته به پسې وګرځي؟
ـ خپل کلي ته پسې ځي، زرمت ته. وایي هلته د مدرسې طالبان ډېر دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ که سړی یې پیدا نه کړ؛ نو بیا ؟
په دې منځ کې د جنرال ډډ غږ را پورته شو: بله لاره نه لري. ورور خو هر چا ته شیرین وي. څنګه آغا صاحب د غسې نه ده.
آغا وویل: هغه خو به وشي، اوس د وسلو خبره وکه.
جنرال پوښتنه وکړه: راوړې یې دي؟
ـ نه، سبا به یې پخپله راوړم.
ـ چېرته دي؟
ـ په کلینیک کې، دا ځل یې د طبي وسایلو په منځ کې رالېږلې دي.
ـ څه شی دي په کې؟
ـ ډېر څه نه دي، یو څو دانې ماینونه دي، یو دوه میله راکټونه دي.
ـ راکټونه څه رقم دي، آر پي جي؟
ـ نه بابا، طیاره ویشتونکي.
جنرال په خندا وویل: ځمکه خو مو ورته سور اور کړځولی اوس یې په هوا کې هم نه پرېږدئ.
د آغا د خندا اواز هم پورته شو، ویې ویل: لوی شیطان چې پسې وانه خلو کله یې پرېږدو.
جنرال وویل: زه بیا څه مهال درشم؟
ـ سبا ماسپښین.
میوند نیم ساعت نور هم په موټر کې ناست و؛ خو د دوی نورې خبرې هغه د سورج خبره، د شباب او د شراب خبرې وې.
سهار چې میوند دریس د کوټې ور په ګوته وواهه، هغه د وره شاته ولاړ و، کورتۍ یې په کوټ بند راځوله، ورته ویې ویل: په دې شنه سهار کې؟ خیر خو به وي؟
میوند ور پورې کړ، ویې ویل: مهمه خبره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رییس چې د خپل مېز شا ته تېر شو او پر چوکۍ کېناست، میوند د مېز په څنګ کې پر کوچ کېناست، د جنرال کیسه یې ورته وکړه.

رییس دواړه لاسونه تر زنې لاندې ایښي وو، څنګلونه یې پر مېز تکیه کړي وو. مخامخ د بوال یې سترګې ښخې وې.

میوند پوښتنه وکړه: رییس صاحب، څنګه وکړو؟

رییس پر چوکۍ نېغ شو، د ډیجیټل ټیلفون غوږي یې پرو ته کړه، ویې ویل: یو ځل به د نظامي امنیت رییس ته خبر ورکړم.

رییس هماغه خبر چې میوند ورته راوړی و، د نظامي امنیت رییس ته ورکړ.

میوند وویل: که د دوی یو کس راسره ګډ کار وکي؛ نو کارونه به مو اسانه شي.

رییس وویل: ته د نظامي امنیت رییس ته ورشه، هلته چې ورسېدې ما ته زنګ ووهه.

د نظامي امنیت رییس، فهیم ته وظیفه ورکړه چې له میوند سره دې ګډ کار وکړي.

میوند ورسره خپل معلومات شریک کړل. له هغه یې وغوښتل چې جنرال دې کلک وڅاري.

جنرال نوی دفتر ته رسېدلی و چې د مېز په سر ټیلفون یې وشرنګېد، د تخنیک آمر و، ویې ویل: موټر دې ورکشاپ ته راولېږه چې چک یې کړو.

جنرال وویل: لا خو یې د چک کولو وخت نه دی، بله هفته یې میاشت پوره کېږي.

د تخنیک آمر وویل: بله هفته به راباندې کار زیات وي. ته خو مې یار یې، ستا موټر خو نو سم ګورم، وایم پرزه یې درته چک کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنرال په خندا وویل: یاره منم دي. خو زه ما سپینبین لږ وختي غوندې وځم.
ـ پروا نه کوي، تر دولسو بجو پورې خلاصېږي.
فهیم خپل رېنجر د جنرال د موټر څنګ ته ودراوه. مستري ته یې د موټر کیلي ورکړه، ورته وېې ویل: ته د ما موټر ټرایي که چې څه خرابي خو به نه لري، دا سې ښه منډه پې وکه چې کش یې سم دی که نه؟
مستري د ده موټر وایست. فهیم د جنرال د موټر د وره په رابړ کې پل موندونکی وټومبه، په ګوته باندې یې ښه ټینګ کړ، څو وارې یې لاس پرې ورتېر کړ. بیا یې د استراق سمع وسیله د وره تر کاک لاندې ولګوله.
له موټره کښته شو، مخامخ د تخنیک آمر ورروان و. ټینګه غېږه یې ورته ورکړه، وېې ویل: کور دې ودان اشنا.
□□□لمر د پغمان تر غرونو نوی پناه شوی و چې یو زېړ رینجر د چهلستون د باغ قبلې خوا ته په خامه سړک کې دوړې بادولې. شا ته یې موټر سایکل روان و. موټر سایکل والا خپل مخ په دسمال پټ کړی و چې له دوړو څخه ځان وساتي. رېنجر د حاجي افغان د باغ تر څنګ په خامه سړک پورته خوا روان و، له څو کړلېچونو تېر شو، د قندي جومات شاته د یوه کور مخې ته ودرېد.
فهیم سل ګامه لرې د غره په لمن کې هدیرې سره خپل موټر سایکل ودراوه. تر هغه ځایه چې یې سترګو کار کاوه، قبرونه وو، ته وا د دنیا ټول مړي همدلته ښخ دي. د هدیرې په منځ کې د توت یوه ونه یو ځای او دوې ونې بل ځای داسې ولاړې وې لکه د ګارډ پیره داران. د قبرونو په منځ کې پینځه شپږ قبرونه داسې وو چې شناختې یې د بني ادم د قد په اندازه لوړې وې. شناختې د غره له ډبرې وې چې منظمې نه وې تورېل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې. لکه نوکرانې چې خپل بادار ته لاس په نامه ولاړې وي، ډېرې هم همداسې غلې ولاړې وې. د کور ور خلاص شو، رېنجر ورد ننه شو.
فهیم په ښې غوږ کې یو شی وټومبه، د جنرال غږ یې سم وانه ورېد. د باد داسې شغهاوه، لکه سړی چې د بوتل په خوله کې پوکی وکړي.
فهیم د یوه کور د پوالې ته پناه یوړه.
په غوږي کې یې د بل سړي اواز واورېد: ((بې غمه اوسه، ملابانګ حرکت کوم. وایم سترګه به نه وي نه راختلې چې ما به چاراسیا ته رسولي وي. رښتیا انجینیر صاحب سلامونه ویل))
د جنرال غږ راغی: ((وعلیکم سلام، وایم اصلي مجاهد انجینیر صاحب دی، دې نورو خو هسې د جهاد نوم بد کړی.))
له هغې خوا یو بوډا لکړه په لاس کرار کرار رانژدې شو، فهیم ځنې پوښتنه وکړه: بابا د دې قبرونو شناختې ولې دومره جګې دي؟
بوډا په امسا باندې دوه لاسې تکیه وکړه، هڅه یې وکړه چې کړو په ملا یې سمه کړي، فهیم ته ځیر شو، ویې ویل: نابلده غوندې ښکارې.
ـ هو، خیراباد ته روان یم.
ـ بچو، دا خو د سیدانو قبرونه دي. دوی د غسې لوړې شناختې جوړوي چې قبرونه یې د نورو خلکو غوندې نه وي. پخوا به چې یو سید ومړ، نو زامنو به یې د لېچې په اندازه ډبره راواخیسته غونډارۍ به یې ځنې جوړ کړ، بیا به یې غونډارۍ لوړه په شناختې باندې کېښود. ویل یې هر وخت چې غونډارۍ ولوېږي، نو د سیدانو له خېلخانې به یو څوک مري. موږ چې ژڼي وو، شیطاني به مو کوله، د سهار لمانځه ته چې به روان شوو، یو دوه غونډارۍ به مو راخطا کړل. بیا به څو ورځې په سیدانو کې ویر ګډ و، هر یو به یې ګومان کاوه چې د ده وار به وي. اوس یې دا رواج ختم وبوله، یوازې جګې شناختې دروي. په غونډارو پسې نه ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا اذان وکړ. بوډا بې خدای پامانې په مدار مدار د جومات خوا ته روان شو.

خلک د ماښام له جماعته راګرځېدلي وو چې د جنرال موټر بېرته راووت.

سهار په تیاره کې له هماغه کوره یو زیل موټر راووت. باډي یې له شګو ډکه وه. هدیرې سره یوه سړي ورته لاس ونیو.

لاري ودرېده.

سړي پوښتنه وکړه: پورته ځې؟

موټروان وویل: راوخېژه.

سړی موټر ته وخوت، د غوړو تش پلاستیکي سطل یې د خپلو پښو مخې ته کېښود. ویې ویل: تر دې لیلیې پورې ځم.

لاری د غره په نسبتاً هواره لمن کې چې خلک یې پډوله دښته بولي، د خیراباد د غونډیو خوا ته روانه شوه.

موټروان پوښتنه وکړه: د خوشالخان په لیلیه کې کار کوې؟

سړي وویل: هو، آشپز یم.

سړي له جیبه تسبېح راوایستې، چپ لاس یې د تسبو اړولو ته له پټو نه راوایست، شونډې یې په خوځېدو شوې، په ذکر لګیا شو. موټروان بله پوښتنه ونه کړه.

څو شېبې وروسته لاري د لیلیې د دېوال پر برابر ودرېده. فهیم ورنه کښته شو؛ خو د لاری تر سیټ لاندې یې پل موندونکی لګولی و.

لمر لا د چهلستون د غره له سره یو نیزه پورته شوی و چې لاري بېرته راغله. د خیراباد د غونډی په بېخ کې یوه سپینه کرولا ولاړه وه. د مخ بانټ یې پورته و. یوه سړي په کې ګوتې وهلې.

بل سړي لاری ته لاس ونیو، ویې ویل: استاده ! ته خو یو وار دا موټر وګوره، سم دم روان و، ناڅاپه ګل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټروان په ملنډو وويل: تاسې ټول د شټرنګ ډرېوران يئ.
له جلوه راکښته شو، د کرولا خوا ته روان شو. له شا څخه د ((ټق))
آواز راغی. شا ته يې مخ واړاوه. ميوند ورته تمانچه نيولې وه. فهيم
ورته په څټ کې ټينګه لغته ورکړه. سرې پړمخې ولوېد. فهيم يې
لاسونه شاته وروتړل. سړي چيغه کړه. ميوند يې خوله په پلن رابړ ټېپ
باندې بنده کړه. فهيم او ميوند په دواړو موټروان له مټو ونيو، د
کرولا شاتنې سيټ کې يې څملاوه، پښې يې هم وروتړلې. ميوند
کرولا چالانه کړه، فهيم له لارې څخه پل موندونکی راواخيست او په
منډه کرولا ته وخوت.

ز ه يـې پـېژنـم

جنرال لاس تر زنې ناست و. څمکې ته يې کتل.
د آغا تندی ګونځې و. د مخ څېړدلی پوستکی يې په ښي لاس سولاوه.
سورج چوپتيا ماته کړه: پخوا داسې نه و شوی؟
جنرال په داسې غږ چې ته وا له ځانه سره غږېږي، وويل: دا يې اول وار
دی. ما څو وارې تر جايداده وسلې رسولې دي.
آغا وغږېد: نور کله خو به هسې عادي شيان وو، مهم همدا ځل و.
جنرال سر وښوراوه.
آغا وويل: پوهېږې چې په دې راکټونو باندې څومره کار شوی و. که
طالبانو ته رسېدلي وای او د امريکا طيارې يې پرې ويشتلې وای؛ نو
زموږ د ټولو ژوند به ورسره سم شوی و. پوهېږئ، ما ته يې د
ټرانسپورټ وزارت منلی و. جنرال ته مې که نور څه نه و؛ نو يوه رتبه
خو به مې ورته اخيستله.
جنرال آغا ته وکتل: آغا صاحب، موږ خو خپل کار کړی، دا خپله د
طالبانو ګناه ده، کار خو هغوی خراب کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سورج وويل: مهمه دا ده چې ارتباطي کس څنګه ونيول شو؟
جنرال وويل: زما ارتباطي کس طالبانو ته رسېدلی و، په چار اسيا کې يې وسلې ورسپارلې وې، بېرته چې راته ټېلفون يې راته وکو چې دا دی ما خپل کار وکو. په لاره کې يو دم تری تم شو. ته وا ځمکه چاوده شوه، دی په کې غيب شو.
آغا وويل: مهمه دا ده چې سړی له دې خوا تعقيب شوی که له هغې خوا؟
جنرال ځواب ورکړ: زه مطمين يم چې له هغې خوا تعقيب شوی.
آغا وغرېد: دومره اطمينان څنګه لرې؟
سورج وويل: زه خو په دې ډاربږم چې څوک مو ونه څاري. په دې ډاډه يئ چې دغه کور امن دی؟
آغا د خپل کور امنيتي مسوول راوغوښت. ورته ويې ويل چې امنيتي کامرې دې په ځير وګوري.
هغه وويل: نور څه نشته؛ خو دوه درې سوه متره لرې يوه سپينه کرولا ولاړه ده، يو يونيم ساعت کېږي چې هماغلته ولاړه ده.
آغا وويل: ته پخپله ورشه، ويې ګوره چې څوک دي، څه کوي؟
ميوند د موټر په هينداره کې سرف موټر وليد چې د آغا له کوره راووت او د ده خوا ته روان شو.
خيبر ته يې زنګ وواهه.
سرف د کرولا څنګ ته ودرېد. د آغا سړي له موټره کښته شول.
ميوند د موټر شيشه کښته کړې وه، په ټېلفون کې يې په پارسي وويل: وروره زه خو ستا نوکر نه يم، يو ساعت کېږي چې درته ولاړ يم، ولې نه راځې؟
يوه شېبه يې د بل لوري خبرو ته غوږ ونيو، بيا يې وويل: ته عجب سړی يې، پيسې زما درباندې دي او نخرې ته کوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې د هغې خوا خبرو ته غوږ ونیو.
ویې ویل: زه نور درته نه شم درېدلی، زه لاړم، بیا به ګورو سره.
ټېلفون یې بند کړ. د آغا سړي په ایراني ډوله پارسي وپوښت: آغا !
خیریت خو به وي؟ موټر دې ولې دلته درولی؟
میوند دې خوا ها خوا وکتل، ویې ویل: دلته خو د منع پارکینګ
علامه نشته.
ـ د خلکو کورونه خو شته.
ـ نو څه؟ زه خو د سړک په غاړه ولاړ یم.
دې وخت کې سورج راورسېد ، خپل موټر یې ودراوه. ویې ویل: اوهو
فرید جانه ! دلته څه کوې؟
ـ هېڅ، یو معامله دار ته مې ولاړ وم. ویلې یې وو چې پیسې درته
راوړم. یو ساعت کېږي چې ولاړ یم، درک یې نشته. اوس نو ځم د کور
خوا ته. ته چېرته روان یې؟
ـ زه دغسې په لاره تېرېدم چې ته مې ولېدې. دا خلک څوک دي؟
خیریت خو به وي؟
میوند وویل: نه یې پېژنم، وایي موټر دې ولې دلته درولی. د چا
باډیګارډان به وي.
د سرف له منځه چا غږ وکړ: راځئ چې لاړ شو.
د آغا کسان موټر ته وختل.
میوند له سورج سره مخه ښه وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانمرګی

منصور ته عجیبه غم جوړ و. په ورځ کې به یې درې ساعته د تجوید درسونه ویل؛ خو نه د کوچنیوالي د وختونو په شان چې ملا صاحب به په هرې غلطۍ په لښته واهه. اوس چا نه واهه؛ خو د ح، ع، ص او د نورو عربي تورو سم تلفظ یې کولمې خولې ته راوستلې. چې په مدرسو کې ویل کېږي، د هغو کتابونو نومونه یې په یو شواخون زده کړل.

دی به پخوا هم اکثره وخت د وظیفې لپاره له خیبر سره د کابل شاوخوا ولسوالیو ته ته؛ نو مونتهۍ ډېره یې له پخوا وه. په دې څو هفتو کې یې بیا بیخي ګوتې په کې ونه وهلې، سمه دمه طالبي ډېره یې شوې وه. د سترګو تورول یې بیا په کور کې له خپلې ادې زده کول، لا به یې سلايي سترګو ته نه وه رسېدلې چې ده به سترګې داسې بندې کړې چې ته وا ایلفي سرېښ دې پرې وهلې دي. ایله یې اوس سر خلاص شو چې ښځې هم ډېر کمالونه لري. په څو جوماتونو کې وګرځېد؛ خو ملایان یې عصري شوي وو، مسواک یې نه وهل، ټولو د غاښو برسونه کارول. چا ورته د یکه توت جومات وښود. دوه مازدیګري هلته لاړ او مسواک وهل یې زده کړل. د مسواک سر نو لکه خطاطان چې په تېرې چړې د نی سر جوړوي، دا هم هماغسې په هنر سره سپینول او ریښکی ریښکی کول غواړي.

منصور د وزیر اکبر خان د لین په موټر کې سپور و او مسواک یې واهه چې څنګ ته یې ناست سړي ورته وویل: وروره، مسواک خو ډېر ښه شی دی. ته پوهېږې اوس په عربستان کې وربانډې تحقیق شوی دی، وایي په مسواک کې فلورین ډېر دی، دا فلورین چې دی د غاښونو مینا ته ډېره ګټه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور سړي ته وروکتل چې پولادي رنګه دریشي یې اغوستې او نیکتایي یې هم تړلې ده. پوښتنه یې وکړه: ته ډاکتر یې؟
سړي وویل: نه زه په اسلامیاتو کې له الازهره دکتورا لرم.
منصور ښه په شد و مد وویل: ماشأالله ماشأالله.
سړي وویل: خو یوه خبره درته کوم. دا سمه ده چې مسواک ښه شی دی، خو دا زموږ طریقه د استعمال یې سمه نه ده.
منصور وویل: څنګه؟
ـ ته وګوره مسواک دې په غاښونو وهې بیا یې په جیب کې اچوې. په جیب کې دې سل نور شیان پراته وي، سل رقمه میکروب په کې وي. دغه دوړې وګوره، دا خو ټول میکروب دي، دا په مسواک باندې کینې او ته یې بېرته په خوله کې وهې.
منصور وویل: نو چاره یې څه ده؟
سړي لنډه خندا وکړه، ویې ویل: زوروره، اسانه ده، په یو پلاستیک کې یې کېږده، یو پوښ ـ موښ ورته پیدا کړه. بس له جراثیمو یې وساته.
د منصور بل غم د نومونو زده کول وو. ده باید د جمیل د ټولې خپلخانې نومونه زده کړي وای. د هغه د وروڼو، ترونو، ماماګانو او د هغو د زامنو عکسونه یې څو څو واري وکتل. د هر چا په عکس باندې یې نوم لیکلی و. د هر یوه په باره کې یې معلومات یاد کړل چې څه کار کوي؟ چېرې اوسي؟
په دې پلان کې جنت ګل د ده پلار و، هغه په حزب اسلامي کې سرګروپ و، پر زرمت باندې د شورویانو په حمله کې شهید شوی و.
منصور هاغه مهال لا د دوو کالو و. وروسته د ده نیکه وانې ته تللی و، هغه همدا یو زوی درلود، څو کاله وروسته پخپله په ملاریا باندې ساه ورکړه. د منصور مور بیا محرقې ووژله. دی په وړوکتوب کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مدرسې ته لاړ، مدرسه یې ختمه کړې وه، خو لا هم هماغلته اوسېده، له منتظم سره یې په کارونو کې مرسته کوله. جمیل ورپسې ورغی او د جهاد بلنه یې ورکړه. دا هغه پلان و چې خیبر او میوند جوړ کړی و.
منصور لوی امتحان په مخ کې لاره، د آغا صاحب امتحان.
هفته چې پوره شوه، له جمیل سره د آغا کور ته لاړ. جمیل آغا ته وویل: دا سړی منصور نومېږي، راغلی چې جهاد وکي.
آغا له منصور څخه پوښتنه وکړه: ته ولې جهاد کوې؟
منصور دا سې رډ رډ ورته وکتل چې ته وا د هغه په خبرو یې بیخي سر نه خلاصېږي.
آغا خپله خبره بیا وکړه. منصور بیا څه ونه ویل.
جمیل د آغا خبره ورته په پښتو وکړه.
منصور وویل: مړه، جهاد رابانديې خدای فرض کړی. زه د یهود و نصارا ختمول غواړم.
آغا جمیل ته وکتل: په فارسي نه پوهېږي؟
جمیل سر وښوراوه.
آغا وویل: ورته ووایه چې جهاد خو قرباني غواړي.
منصور ځواب ورکړ: جي، زه د خپل سر نه تېر یم.
آغا د منصور تورو کړیو سترګو ته نېغ وکتل، ویې ویل: که ستا مرګ په کې حتمي وي، نو بیا؟
ـ مړه ورته ووایه چې دنیا لکه بازار دی. سړی چې بازار ته ځي، خپله سودا په کې کوي، بیا ترې ځي. زه دې بازار ته په شهادت پسې راغلی یم. زموږ اصلي کور اخرت دی، ما سره د اخرت غم دی. د ژوند پروا مې نشته.
آغا خپلې عینکې پر پوزې سمې کړې، ویې ویل: شهادت خو مېړانه غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه جي، اسلامي جذبه غواړي. پلار مې په روسانو باندې ځان شهید کړی، زه خو هم د هغه زوی یم.
آغا وموسل: آفرین.
هغه یې بلې کوټې ته واستاوه. جمیل یې وپوښت: سړی دې له کومه پیدا کړ؟
ـ زموږ تربور دی، پلار یې په جهاد کې شهید شوی، د موره یو زوی دی. په پاکستان کې یې مدرسه ویله. زه هلته پسې ولاړم. قسمت مې ښه و، دی پخپله تیار جهاد ته ناست و. بس همدې ته معطل و چې یو څوک ورته لاره وښیي.
ـ پښېمانېږي خو به نه؟
ـ نه بابا، ما یې غوږونه داسې پړسولي، د حکومت دومره بد مې ورته ویلي چې اوس هر څهورباندې کولای شو.
ـ تا ویل چې د پلار یو ازینی زوی دی؟
ـ هو، آغا صاحب! د ده په مرګ کې زما ګټه هم ده. دوی ډېر جایداد لري، که مړ شي؛ نو ټولې ځمکې به یې موږ ته راپاتې شي.
آغا وخندل: ښه نو داسې، ته په جهاد کې هم خپله ګټه غواړې؟
آغا له ترجمان سره منصور ته راغی. لپ ټاپ کمپیوټر یې خلاص کړ. له منصور څخه یې د کورنۍ په باب پوښتنې وکړې. د منصور هر ځواب چې به یې اورېده، بیا به څو شیبې په کمپیوټر کې سترګې ښخې کړې. سوال ځواب چې خلاص شو، آغا ورته وویل: سبا به دې هرات ته واستوم، د جهاد درسونه به هلته درباندې ووایو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضرب علي ضربه ورکوي

فرید په دوکان کې ناست و چې یو سړی ورغی. سړي وویل: د فرید دوکان همدا دی؟

فرید ځواب ورکړ: امر وکه.

ـ له فرید سره مې کار دی.

ـ زه پخپله فرید یم، څه خدمت وکړم؟

سړي په دوکان کې ټول ناست کسان له نظره تېر کړل، بیا یې وویل: نه هغه بل فرید، د ډاکتر سورج ملګری، زه ډاکتر سورج رالېږلی یم.

د دوکان منشي خبرو ته خوله جوړوله چې فرید ژر وویل: ښه، ښه، موږ دوه فریدان یو. شریک مې هم فرید نومېږي. اوس د باندې تللی. زه به یې راوغواړم.

په دوکان کې ناستو کسانو فرید ته وکتل، بیا یې یو بل ته سره وکتل خو چا غږ ونه کړ.

فرید میوند ته زنګ وواهه. سړي د چایو دویم ګېلاس نیم کړی و چې میوند راورسېد. ځنګه چې د میوند سترګې په هغه باندې ولګېدې، غېږه یې ورته خلاصه کړه، په لوړ آواز یې وویل: انډیواله، ته!

اوږده شېبه یې یو بل سره په غېږ کې ونیول.

میوند فرید ته وویل: دی ضرب علي نومېږي. موږ پخوا سره همکار وو. څه ښه وختونه وو، هزاره و پښتون و تاجک راکې نه وو، ټول لکه ورونه وو.

فرید وویل: د ډاکتر نجیب وختونه یادوې؟

ـ هو، زه او ضرب علي دواړه په لسم ریاست کې وو. د ده تخلص دوستدار دی خو ټولو ملګرو انډیوال باله. دی د دوشي، زه د مشرقي، یوازې زه نه وم، وایم دی د ټولو انډیوال و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرید وویل: نو ستا نوم یې څنګه نه دی زده؟ ده خو ویل چې له فرید سره یې کار دی.

میوند ضرب علي ته وکتل.

ضرب علي په سترګو کې ورته اشاره وکړه، ویې ویل: کیسه اوږده ده، زه و ته به سره د باندې ووځو.

ضرب علي خپله کیسه ورته وکړه. دی د تنظیمي جګړو په سر کې کراچۍ ته او بیا ایران ته تللی و. په موقته اداره کې بېرته له فامیل سره کابل ته راغلی و. د ملي امنیت ریاست ته تللی و چې بېرته مقرر شي، خو چا نه و مقرر کړی. دوه درې کاله یې په یوه دوکان کې منشي توب کړی و. وروسته په بنیاد امام کې د لوژستیک امر مقرر شوی و. وروسته چې حاجي آغا ته د ده صداقت ښکاره شوی و، د سابقې پوښتنه یې کړې وه. چا ورته ویلي وو، دی پخوانی نظامي دی. بیا نو حاجي آغا د موسسې امنیتي چارې ورسپارلې وې.

هاغه ورځ چې میوند د حاجي آغا کور ته نژدې په موټر کې ناست و او بیا یو څو کسان ورغلل چې ولې یې موټر هلته درولی، ضرب علي هم د آغا له کسانو سره په سرف موټر کې و. میوند یې لیدلی او پېژندلی و خو غږ یې نه و کړی. وروسته سورج ده ته د میوند ادرس ورکړی و چې په قوای مرکز کې یې دوکان دی او فرید نومېږي.

ضرب علي خپله کیسه خلاصه کړه او میوند ته یې وویل: اوس نو ته ووایه، تا هلته څه کول او ولې دې سورج ته خپل نوم فرید ښیيلی دی؟

میوند وویل: ته خو مې زوړ یار یې، نه پوهېږم په دې جنګونو کې به ستا مفکوره بدله شوې وي او که اوس هم هماغه پخوانی سړی یې؟

ضرب علي وویل: زه هماغه انډیوال یم او هماغه مفکوره.

میوند ترخه موسکا وکړه، ویې ویل: پوهېږې، یوه ورځ مې هغه خالد ولید، ستا به په یاد وي چې پخوا به یې په کارمل باندې سر ورکاوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دوآتشه پرچمي چې يې بولي، پخوا هغسې و خو اوس يې د موټر په ښيښه باندې د پکول خېلو عکسونه لګولي دي. اوس هره ګړۍ «آمر صاحب» يادوي.

خالد غوندې کسان ډېر دي چې وروسته يې تنظيمي سابقې راوايستې، اوس هر يو د څوارلس کلن جهاد دعوې کوي. نور يې څه کوې چې هغه ستا يو وطندار نه و، هغه شاعر چې و.

ـ ښه، ښه، ته ودرې داسې ښه نوم يې و. جهش، مرتضی جهش يادوې. ياره عجب انقلابي شعرونه به يې ويل، ها د برېژنيف په وير چې يې اوږده قصيده ويلې وه.

ـ پوهېږې، هغه بيا وروسته د يوه تنظيم وياند شو. خاص د تنظيم له مشر سره يې ناسته ولاړه وه. د تنظيمي جګړو پر مهال به يې له بي بي سي سره مرکې کولې چې نن مو دا ځای ونيو، د پلانکي تنظيم دومره کسان مو ووژل.

ضرب علي د ميوند خبره ورپرې کړه: نه بابا ! دا څه وايې؟

ميوند ورته وموسېد: ما چې تا نه پوښتنه وکړه چې اوس هم په هماغه مفکوره يې که نه، خو همدا يې وجه وه. اوس داسې کسان ډېر دي چې ځان ته روشنفکر وايي خو په متعصبو قومي تنظيمونو پسې منډې وهي.

ضرب علي وويل: ما خو پخوا هم ويل چې زه نور هېڅوک نه يم، يوازې افغان يم، اوس يې هم درته وايم چې څو پورې ژوندی يم، افغان به يم.

ميوند ورته غېږه ورکړه، ويې ويل: افسوس چې تا غوندې وطنپال خلک اوس ډېر کم پيدا کېږي. اوس ملک له جاسوسانو ډک دی. په ډاکټر سورج باندې مې شک و، ځکه مې ځان ورته د دې دوکان مالک ښودلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضرب علي وويل: څه اسناد دې پيدا کړي که يوازې شک دی.
ميوند په ښي پښه باندې پر ځمکه کرښې وايستلې ويې ويل: شک مې ځکهورباندې راغی چې ډېره بيکاره نسخه يې راته ليکلې وه، خالي د معدې تکليف ته او ولس قلمه دوا، بل ډاکتر ته مې چې ښکاره کړه، هغه وويل چې ډاکتر خو داسې نسخه نه ليکي.
- ډاکتران خو هسې له يو بل سره رخه لري.
- نه، يوازې دا خبره نه ده. يو وخيم ناروغ يې نه دی رغولی، ټول ځنې مړه شوي دي. په دولتي روغتون کې يې ډېرې دوسيې ساتل شوي خو حکومت حکومت نه دی. نو زه په دې شکي يم چې هسې به د ډاکتر په نوم راغلی وي خو په اصل کې به جاسوس وي.
ضرب علي اسويلی وکيښ، ويې ويل: چې رښتيا شي زه هم د حاجي آغا او د «بنياد امام» په ځينو کارونو يو څه شکي شوی وم. خيريه موسسه او دومره کش وفش سره نه جوړيږي. پوهېږې، دومره لوی سلاحکوټ لري چې ته وا دا خيريه موسسه نه ده، عسکري فرقه ده. ډاکتر سورج ژر ژر حاجي آغا ته راځي، اکثره وختونه يو جنرال هم ورسره وي. دوی چې راشي بيا هيڅ څوک کوټې ته نه ورپرېږدي. د راز سړی يې د کور ساتونکی دی.
- ته يې هر وخت په کور کې يې؟
- نه، زه خو د بنياد د امنيت مسوول يم، سورج او جنرال هم ورته راځي. د کلينيک يوه ډيپو ده، کيلي يې يوازې له آغا سره ده. څو ورځې مخکې يې د جنرال رينجر موټر د ډيپو له وره سره ودراوه، زه يې له څنګه تېرېدم چې آغا راباندې چيغه کړه «دلته څه کوې، ورشه پيره داران دې وڅاره» آغا هېڅکله په دې لهجه راسره نه و غږېدلی. هماغلته راته شک پيدا شو چې کوم پټ کار کوي.
ميوند وويل: چې داسې ده نو ما ته غوږ شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سورج، جنرال او آغا کیسه یې ورته وکړه. بیا یې وویل: ملګریه، زه ستا همکارۍ ته ضرورت لرم. که غواړې چې رسمي کار وکړې نو زه به خپل رییس ته ووایم چې په مخفي کارمندانو کې دې ونیسي.

ضرب علي وویل: حاجي آغا نن ستا عکس په موبایل کې راکړ، ویې ویل چې «فرید نوید شرکت ته ورشه، وګوره چې د شرکت مالک همدغه سړی دی که نه؟» آغا ویل چې «موږ ورسره د موبلایلو او بېټریو قرارداد کوو.»

میوند وویل: څنګه؟ اوس دوکاندار یم که نه یم؟

ضرب علي له میوند سره جوړه وخندل، ویې ویل: دوکانداري خو دې په هماغه ورځ راته معلومه شوه چې د حاجي آغا له کور سره دې په موټر کې دوکانداري کوله، خو ګوره، احتیاط کوه، ممکن بل څوک هم راولېږي.

د روسیې په سفارت کې

د شپې نه بجې جنرال په خپل شخصي موټر کې د روسیې سفارت ته ورسېد. د آغا کروزینګ او د سورج کورولا موټر په پارکینګ کې ولاړ وو.

دی چې سالون ته ورننوت، آغا خپله توره پګړۍ د تروې ټنډې له پاسه کېښوده. دا وار یې پګړۍ د نور کله غوندې په ګوتو سمه نه کړه. قلم، تسبېح، د یادښت کتابچه او د پیسو بکسه یې د مېز له سره پورته کړل او د توري اوږدې چپنې په جېبونو کې یې تخته کړل.

جنرال سفیر ته وکتل، مخ یې سور اوښتی و، خولې پرې راماتې وې.

جنرال په روسي ژبه په ټوکو وویل: اوس نو لکه چې په موږ اعتبار نه لرئ چې آغا صاحب مو تلاشۍ ته درولی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفير وغرېد: د تلاشۍ خبره نه ده. هغه راکتونه چې مو له لاسه ووتل، عادي شيان نه وو. پوره دوه کاله مو په دې پلان باندې کار کړی و.
سورج وويل: اورېدلي مې دي چې دا تر ستنګر هم ښه وو؟
سفير چيغه کړه: ستنګر مه رايادوه، د سپي زو! ستنګر، ستنګر، زموږ ماته د همدې ستنګر د لاسه وه. دا لعنتي شی مه رايادوه.
جنرال په جينګه خوله وويل: سفير صاحب! ستاسو خپله مقوله ده، د لېنين وينا ده که نه، وايي: څوک چې کار کوي، تېروتنه به هم کوي.
سفير بيا چيغه کړه: يوازې زموږ متلونه مه زده کوئ، نور څه هم شته چې بايد زده يې کړئ.
جنرال په موسکا وويل: صاحب! رېښتيا خبره کوئ. که تاسو پر راکټونو د چين مارک نه وای وهلی، اوس به مو بيا د امريکا دښمني ګټلې وه.
سفير لکه د جنرال خبره چې يې بيخي اورېدلې نه وي، په تونده لهجه يې وويل: موږ يقين لرو چې څوک مو څاري. د هند او ايران سفيران هم راسره يوه خوله دي. موږ به ستاسو موټرې او بدنونه وپلټو چې د استراق سمع کومه دستګاه خو به په کې نه وي؟
د ډاکتر سورج وار راورسېد. جېبونه يې پر مېز تش کړل. خپله دی له مېزه يو ګام شا ته ودرېد. يوه سور مخي د تلاشۍ د ډنډې په څېر ماشين د ده له سره تر پښو پورې له مخ، څټ او دوړاو خوا وو تېر کړ. بيا يې هماغه شی پر مېز د پرتو شيانو پر سر ورتېر کړ. د ماشين سور څراغ ولګېد. سورج وويل: دا امکان نه لري.
سفير وويل: په استخباراتو کې نا ممکن نشته، احمقه!
تلاشۍ والا د مېز له سره يو يو شی د ماشين له مخې تېر کړ، لايتر چې يې تېراوه، بيا سور څراغ ولګېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېچکش يې راواخيست، لاېتړ يې خلاص کړ، د استراق سمع او پـل موندونکي دستګاه يې ورنه راوايسته.
سورج په زوته وويل: د سپي لورې. هېڅ مې ګومان نه کاوه.
جنرال وپوښت: چا درکړی و؟
سورج په رېږدېدلي غږ وويل: زبيدې.
سفير پوښتنه وکړه: زبيده لا څوک ده؟
سورج بې له دې چې سفير ته وروګوري، لکه له ځانه سره چې وګړېږي، وويل: انډېوالـه مې ده.
سفير په ملنډو وويل: ارامونيه! چې داسې کارونو ته دې شوق کېږي؛ نو ولې ما ته نه وايې؟ په دې مردارخورو افغانـانو کې دې څه ليدلي دي. دلته راشه چې ماسکويچې دربانـدې ووهم، د سپي زو.
جنرال يې تر سورج لا سخت وپلټه؛ خو هېڅ يې ونه موندل.
په موټرو کې هم څه نه وو.
سفير جنرال ته وويل: عسکري موټر دې چېرې دی؟
جنرال وويل: هغه خو د شپې د وزارت په پارک کې دروي.
ـ سبا مازديګر به سړی له ماشين سره کور تـه درولېږم. مـوټر بـه دې تـر ماښامه نه لېږي. سړی به دې يونيفورم هم وپلټي.
جنرال وويـل: بې غمـه اوسه، زه داسې سست سړی نـه يم. کـه د نـورو سترګې دوې وي، زما څلور دي.
سفير وويل: ستا د څلورو سترګو برکت و چې راکټونه يې درنه ونيـول. سترګې يې څلور دي!؟
آغا وغرېد: ټول پلان مو د دې فاحشې له لاسه خراب شوی.
***
سـبا سـورج د زبيـدې ټېلفـون تـه زنـګ وواهـه. ټېلفـون يـې بنـد و. د موسسې دفتر ته يې ورغی. چا ورته وويل چې سهار وختي يې ټېلفـون

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې و ، مور یې مریضه ده، پاکستان ته یې بیایي. د یوې هفتې رخصتي یې اخیستې ده.

روغتون ته چې ورغی، جمیل یې وروغوښت. لینا ته یې وویل: ته یوه شېبه د باندې ووځه.

جمیل نه یې پوښتنه وکړه: د ورور کار دې څنګه شو ؟

ـ یو څه تمه ورته شته، ګوندې را خلاص به شي.

ـ څنګه؟

ـ نه پوهېږم، هغه ستا ملګري د ایران له سفیر سره غږېدلی، وایي راخوشې به یې کي.

ـ په بدل کې یې درنه څه غواړي؟

ـ هېڅ، ما ته یې همدومره وویل چې ډاکتر سورج مې ملګری دی، د هغه په مخ به دا کار وکړم.

د سورج رنګ وغوړېد. ویې ویل: ګوره چې بل چا ته د آغا خبره ونه کړې. خدای دې ورسره ښه وکړي، له تا سره احسان کوي؛ خو که نور خلک خبر شي، بیا سل خبرې نورې په کې راباسي.

جمیل وویل: دا څه وایې ډاکتر صاحب؟ زه خو ستا او د آغا د احسان پوروړی یم. وایم بې غمه اوسه.

هغه چې ووت، سورج آغا ته زنګ وواهه، ورته ویې ویل: چورت مه وهه، سړی خورا پوخ دی. ان ما ته یې حال ونه وایه. بې غمه اوسه چې ما ته یې ونه ویل، هېچا ته به یې نه وایي.

سورج پر اتمه ورځ بیا زبیدې ته ټېلفون وکړ، موبایل یې بند و. د موسسې دفتر ته یې ورغی. زبیدې دفتر ته خبر ورکړی و چې د مور مریضي یې اوږده شوې، میاشت به تېروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیـریـن آغـا شك كـوي

دوه ورځې مخکې د کابـل پـه شـهر نـو کې د هنـد یانو پـه مېلمسـتون باندې ځانمرګی او وسله وال برید شوی و. اوه تنه پـه کې وژل شوي او لس دوولس تنه ټپیـان وو. شیرین آغـا تـه د هنـد سفیر شـکایت کړی و چې هسې زموږ ډاکتران ځارئ؛ خو ترهګر مو پرې ایښي دي چې پـر موږ باندې حملې وکړي. د سورج خبره یې ورتـه کړې وه چې پـه لاېتـړ کې یې پـل موندونکی پیدا شوی دی.

ده د کشفي وسایلو مسوول ورغوښتی و. لـه هغـه یې پوښتنه کړې وه چې چا خو بـه د ده لـه اجازې پرتـه پـل موندونکی یـا د استراق سمع شیان ورنه وي اخیستي. هغه لنډ ورته ویلي وو چې نه.

د شـیرین آغـا چـورت خـراب و. پـر میونـد یې شـک و. میونـد دوه درې میاشـتې پخـوا لا ورتـه ویلـي وو چـې پـر یـوه هنـدي ډاکتـر بانـدې مشکوک دی. خو بیا یې په دې اړه څه نه وو ویلي. که دا کـار د میونـد وي؛ نو پل موندونکی به یې له چا اخیستی وي؟ هغـه خو لـه مدیریتـه پـل موندونکی نـه دی اخیسـتی؛ نو دا بـه څـوک وي چې سورج تـه یې لومه ایښې وه؟

له نورو ادارو یې هم معلومات وکړل، د زبیدې په نامه ایجنټ پـه هېڅ اداره کې چا نه پېژندله. نو هغې بـه پـل موندونکی او د استراق سمع دستګاه له چا څخه اخیستې وي؟

دا کار به د چا وي؟ بیا یې میوند وروغوښت. ویې ویل: وه جان بیـادر، ته لکه چې اوس هم په روسانو پسې یې؟

ـ نه، دا خبره دې څنګه وکړه؟

ـ بېګاه نه بجې مې د روسیې له سفارت سره ولیدې.

ـ چېرته؟

- د روسیې سفارت ته نژدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګوره مدیر صاحب ! هلته خو یوازې د روسیې سفارت نه دی. لږ وړاندې قبلې خوا ته استقلال روغتون دی. هلته مې مریضان لرل. بیا که کوم څه وای؛ نو ګزارش خو به مې تا ته درکاوه.
ـ ګزارشونه دې هم چندان دقیق نه وي. وړمه ورځ د هندیانو په مېلمستون باندې حمله وشوه. هېڅ یې راپور نه و راکړی.
ـ ولې، ما خو وار په وار ګزارشونه درکړې دي. دا خو د منبع غلط راپور و چې ټول یې وغولولو. موږ ته یې ویلي وو چې د امریکا په سفارت به حمله کوي. زموږ ټوله توجه هغې خوا ته وه؛ خو دوی راغلل شهرنو ته په مېلمستون یې برید وکړ.
ـ جان بیادر، نو تا څنګه د داسې منبع په راپور باندې اعتماد کاوه؟
ـ بله لاره نه لرو. ته وایې چې طالبان به استخبارات نه لري؟ دوی په اول سر کې خپلو کسانو ته هره خبره رښتیا رښتیا کوي؛ نو موږ ته هم ټول راپورونه هماغسې دقیق رارسېږي؛ خو د حملې وخت چې رانږدې شي بیا خپلو نږدې ملګرو ته هم غلطه وینا کوي. دوی په هېڅ اعتبار نه کوي. خپله ځانمرګي ته ایله هغه وخت پته لګېږي چې د حملې وخت رارسېدلی چې د نشې پیچکارۍ ورته لګوي. لا د حملې ځای هم نه وي ورمالوم.
شیرین آغا سور اوښتی و، ویې ویل: زه کراچي وان نه یم.
میوند په سړه سینه وویل: ما نه دي ویلي چې ته مسلکي نه یې. هسې مې ستا د پوښتنې ځواب درکړ.
ښه شېبه دواړه غلي وو، بیا شیرین آغا په پسته ژبه وویل: رښتیا یو وختې تا ویلي وو چې په کوم هندي ډاکټر باندې دې شک دی.
ـ څه یې کوې؟ هسې یو شک و. بیا خو تا راته وویل چې زموږ د کار ساحه نه ده. نن مې زړه وربانديې بد شو. بېچاره ګان دلته د خدمت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاره راغلي دي. ته وګوره په دې مېلمستون کې دا ټول ډاکتران وو چې تباه شول.
د میوند خبرو شیرین آغا لا چورتي کړ، له ځانه سره یې وویل: اوس به سفیر ته څه ځواب ورکړم. ورته څه ووایم چې چا د ډاکتر سورج په لایټر کې پل موندونکی ابښی و؟ دا څوک دی چې هغه څاري؟
***

تر جنرال خو ته ښه یې

په «کابل ډیلي» روغتون کې ډاکتران په لوی دهلېز کې پر چوکیو ناست وو، چا ټلویزیون ته کتل، هندي ډاکترانو د شیدو چای سرپول، ډاکتر حمید له جمیل سره له نورو لرې ګوښه کې ناست وو.
جمیل وویل: اعلانونو هم فایده ونه کړه.
له کړکۍ یې د باندې وکتل، په پارکینګ کې یوازې اوه اته موټرونه ولاړ وو چې دوه یې امبولانس وو. ویې ویل: پخوا به په پارکینګ کې ځای نه و، اوس یوازې د پرسونل موټرونه په کې ولاړ دي. نن مې ایله دوه ایکسرې ګانې اخیستې.
حمید وویل: داسې پروفیسران چې راسره وي نو همدا به مو د روغتون حال وي. دا دې دغه میاشت هم په پوره کېدو دی، لا مو د تېرې معاش نه دی اخیستی.
د رییس سکرتره راغله، ویې ویل: رییس صاحب غوښتي یئ.
ډاکتر سورج چابک پاڅېد خو نور شواړ شواړ روان شول. رییس پوښتنه وکړه: څه وکړو چې کار و بار مو ببرته ښه شي؟
ډاکتر سورج وویل: باید صحي کمپونه جوړ کړو، یوه ورځ یو ځای بله ورځ به بل ځای خلک وړیا تداوي کړو چې داسې وکړو نو خلک به راسره اشنا شي او نور به پخپله راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده دعوا کوله چې دغه تجربه يې د هند په لويو روغتونونو کې زده کړې ده.

رييس ورسره ومنل چې هره جمعه دې صحي ټيم يوې خوا ته ولېږي. اوله جمعه د بګرام وارو. سهار وختي دوه هندي او درې وطني ډاکتران، دوه ترجمانان، درملتون والا او څو نور د رسيپشن او اداري کارکوونکي له يوه امبولانس او دوه ټونس موټرونو سره روان شول. د غلام علي په بازار کې يې د ډکې ويالې تر څنګ د خپرولو (پنجه چنار) تر سيوري لاندې وارول. مېزونه او چوکۍ يې واونلې، د معاينې د مېزونو شاوخوا يې سپينې درپردې ودرولې، اداري کسانو د کمپ شاوخوا ته لوی لوی بېنرونه ولګول:

وړيا درملنه د هندي پروفيسرانو له خوا

ستاسو روغتيا زموږ هيله

کابل ډيلي روغتون د وطنوالو ريښتيني خدمتګار

تر غرمې پورې جوپه جوپه مريضان راتلل. ډاکترانو به ځينو ته دوا او ډېرو ته د روغتون کارتونه ورکول چې تاسې بيا کابل ته راشئ چې معاينات درته وکړو. په کارتونو باندې د ((شل فيصده تخفيف)) عبارت په سره ليکه ليکل شوی و.

غرمې مهال د روغتون رييس په لکسيس موټر کې ورپسې د باډيګاردانو دوه لنډ کروزرونه او د پوليسو دوه شنه رېنجرونه راورسېدل. وسله وال باډيګارډان د سترګو په رپ کې ګوټې پر ماشې شاوخوا ته تيت شول. د رييس له موټره يو بل پکول په سر او تو کړی سړی هم راکښته شو. رييس ډاکترانو ته وويل: دی د بګرام ولسوال دی.

ولسوال له ډاکترانو مننه وکړه چې د غريبانو مرستې ته ورغلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رییس ساعت ته وکتل، ویې ویل: غرمه ده، بار و بستره مو ټوله کړئ چې ډوډۍ ته لاړه شو.

مېزونه او چوکۍ په موټرو کې بار شول. ټولو موټرونو د صیاد په لوري کش ورکړ. رییس د صیاد د پله ښي لاس ته د سیند په غاړه کې لوی تخت کرایه کړ. هوټلي ته یې وویل چې د نفر په سر دې یو یو کیلو ماهي تیار کړي.

افغان پرسونل له رییس او باډیګارډانو پرته نور ټول سم له واره اوبو ته ورخوشې شول. هندي ډاکتران بېړه وهلې پایڅې او لوڅې پښې د سیند په څنډو کې د ګردو ډبرو پر سر په ګرځېدو شول. یو د بل لاس یې سره نیولی په ډېر احتیاط سره یې ګامونه اخیستل چې پر ډبرو ونه ښویېږي. تر زنګانه پورې ږنې یخې اوبه، په اوبو کې واړه واړه کبان چې د ډبرو تر منځ کله یوې او کله بلې خوا ته چابک چابک روان وو. هندیانو کمیسونه راوایستل.

ډاکتر حمید له شا څخه کرار کرار هندیانو ته ورنژدې شو، یو دم یې په سورج باندې اوبه وشیندې. سورج پورته ټوپ کړ، لوړه چیغه یې کړه: اوه.

رییس د تخت له پاسه ناري کړې: ډاکتر حمیده! پام چې زاره یې ونه چوي.

افغان پرسونل ښه ډېر ورته وخندل.

سورج رییس ته وکتل، په لوړ اواز یې ورغږ کړل: په خدای قسم چې جنت دی جنت.

ولسوال رییس ته وویل: د استاد رباني په حکومت کې یو څو تنه عربان پغمان ته تللي وو، د استاد سیاف مېلمانه وو، هلته یې چې سمسور باغونه لیدلي وو، روانې ږنې اوبه او قسم قسم مېوې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدلي وې، هغوی هم دا خبره کړې وه چې یاره په قران کې چې جنت یاد شوی، بالاتشبیه همدا به وي.

د رییس په کړسه خندا د ولسوال پام هندي ډاکترانو ته واړاوه. یوه یې پر ښویو تېږو ښویېدلی و، بل له پاسه پرې اوبه شیندلې. هغه چې لویدلی و، د ولاړ سرې پښې ته یې لاس واچاوه، هغه په ټټ مخ په اوبو کې ولوېد.

رییس ورباندې غږ وکړ: ماهیان تیار دي، راځئ.

ټول د تخت خوا ته روان شول، د هندیانو له پتلونو څخه اوبه څڅېدې او دوی په ارتو ګامونو په لاره تلل.

د دسترخوان په سر رییس ولسوال ته ټونګه ورکړه چې دوی ته وګوره.

هندي ډاکتران د ماهیانو په لښو پسې ګرځېدل. نورو خپلې نیمایې برخې خوړلې وې؛ خو دوی لا په یوه ماهي کې نښتي وو.

رییس ورته کړه: دا ماهیان داسې خوړل کېږي. ما ته وګورئ. بیا یې یو ماهي راواخیست، په ډوډۍ کې یې تاو کړ، غټه ګوله یې ترې جوړه کړه، کړس کړس یې وژدویه او تېره یې کړه.

ولسوال وویل: دا ماهیان تنکي دي، لښې مېشې یې ټول په سره کولو کې پخېږي. بس خولې ته یې کړه او ویې ژدویه.

سورج وېرېدلې یوه ګوله همداسې خولې ته کړه. کرار کرار یې وژدویه چې تېره یې کړه، لکه لویه توره چې یې کړې وي، سوکونه یې په هوا کې ورپول او د ((یس، یس)) نارې یې وکړې، وروسته یې وویل: په خدای قسم چې د جنت ماهیان دي، د جنت.

شنبه په روغتون کې له سلو نه زیات مریضان وکتل شول. اکثر مریضان د بګرام او د هغه د شاوخوا د کلیو خلک وو.

بله جمعه د چاراسیا وارو. سورج رییس ته ویلي وو چې امبولانس دې په ده پسې کور ته یې ورولېږي. سورج له خپل کوره د یو متر په اندازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوږد او سپنیز صندوق په امبولانس کې بار کړ. په صندوق باندې په سره رنګ د سره صلیب علامه وه.
د امبولانس موټروان وویل: زوی یې مړ کې، څه دې په کې ایښي دي چې دومره دروند دی؟
سورج وویل: ته خو یو قوتی «مارلبورو» سګرېټ راته واخله.
موټروان خپل جېبونه ولټول، ویې ویل: والله پیسې مې په کور کې رانه پاتې دي.
سورج یو شل ګون له جېبه راوایست. ویې ویل: هه دا واخله.
موټروان وویل: په دې باندې خو نه کېږي. په شپېته روپۍ یې قوتی دی.
سورج وویل: «پن» راوړه.
موټروان موسک شو او دوکان خوا ته روان شو.
په چاراسیا کې د دوی کمپ د ولسوالۍ په کلینیک کې و. دا وار دوی د مېلې اجازه نه لرله. چاروا کو ورته ویلي وو چې لرې دې نه ځي. پولیسو کلینیک کلابند کړی و. ناروغان به یې اول پلټل او بیا به یې دوی ته ورپرېښودل. لس نیمې بجې د سورج موبایل وشرنګېد. دی له کوټې ووت. په کرار غږ یې وویل: زه نه شم درتلای. شاوخوا پولیس ولاړ دي.... کوم دوکان ته؟.... کلینیک ته مخامخ؟ له کړکۍ یې سر راپورته کړ. بیا یې وویل: هو ومې لیدل.... نه زه نه شم درتلی. ګوره د موټروان په لاس به یې درولېږم.
څو شېبې وروسته امبولانس له کلینیکه سل ګامه لرې، د یوه دوکان مخې ته ولاړ و. د موټر شا دوکان ته وه، مخه یې سړک ته. دوو کسانو دوه کارټنه د امو جوس موټر ته پورته کړل. له دې خوا یې او سپنیز صندوق ورسره کوز کړ. موټروان ته یې یو زرګون ورکړ. امبولانس

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېرته کلينيک ته راستون شو. ډاکتر سورج پر خپلو ټولو همکارانو او پوليسو باندې د امو جوس ووېشه.
د امبولانس موټروان يې ځنګ ته ورغی. پوښتنه يې وکړه: په صندوق کې څه شی و؟ ډېر دروند و.
سورج يې لاس په لاس کې ونيو د دهلېز څنډې ته يې کړ. ويې ويل: جراحي سامان و په کې.
دې سره يې موټروان ته د سلو ډالرو نوټ ورکړ.
سورج وويل: د صندوق خبره به چا ته نه کوې. په درې سوه مې خرڅ کړ، سل يې ستا، دوه سوه يې زما.
د موټروان خوله جينګه شوه، ويې ويل: بې غمه اوسه، وايم د نارينه وو راز پوشيده وي. ډالر يې مچ کړ او د واسکټ په بغل جېب کې يې امانت کېښود. د جېب زنځير يې کش کړ. د واسکټ له پاسه يې لاس پرې ورتېر کړ. ډکه خوله نسوار يې واچاوه او د امبولانس خوا ته روان شو. سورج لا دوه ناروغان نه وو کتلي چې موټروان ورته دوه قوتي مارلبورو سګرېټ راوړل، ويې ويل: هه باداره تا سره «پن ـ من» ښه نه ښکاري.
لسمه ورځ سورج د کابل ټايمز اخبار په لاس د آغا کور ته لاړ. غبرګه يې ورته خلاصه کړه. آغا يې په غېږ کې ټينګ کړ. پورته يې کړ، بېرته يې په ځمکه ودراوه.
آغا وويل: څه دې اورېدلي چې دومره خوشحاله يې؟
سورج د کابل ټايمز اول مخ ورښکاره کړ. په يوه لوی عکس کې د چورلکې ټوټې ښکارېدې چې لمبې او لوګي ترې لتېدل. لاندې يې په انګليسي ليکلي وو: طالبان د امريکايي چورلکې د ويشتلو ادعا کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سـورج وویـل: وګـوره د نـر بچـو تـه. دغـه تېـره جمعـه مـې راکتهونـه وروږسول، پرون يې په چار اسيا کې هليکاپتر راوغورځاوه. وايم ډېر تکړه خلک دي.
دا وار آغا سورج په غبږ کې ټینګ کړ: مبارک دې وي، وايم د تـا بـلا دې په جنرال وګرځي. تر جنرال خو ته لا ښه يې.

زبـيـده پـه کـور کـې

دا دويمه مياشت وه چې زبيده په کور کې بنديوانه وه. اوله مياشت يې د رخصتۍ په پلمه تېره کړه؛ خو اوس ورونو تنګه کړې وه. هره ورځ بـه يې ورنه پوښتنه کوله چې ولې وظيفې ته نه ځې؟
سيم کـارت يې د موبايـل د کمپنۍ لـه خوا بند شوی و. ميونـد ورتـه ويلي وو چې څو پورې ده ورته نه وي ويلي، دا دې نه لـه کوره وځي او نـه دې چا تـه زنـګ ووهي. کـور زبيـدې تـه د زنـدان غونـدی و. دا ازاده روږدې شوې وه، څـو پـورې چـې مکتـب و، خـو مکتـب تـه بـه تلـه، د تنظيمـي جګـړو پـر مهـال کـراچۍ تـه کـډه شوي وو، هلتـه هـم ازاده ګرځېده. انګليش کورسونه وو، کلفټن و، سپاري پارک، د طارق روډ لوکسې مغازې وې او دا وه. د طالبانو بنديزونه يې هم نه وو ليدلي. د کرزي په وخت کې چې څنګه له کراچۍ راغلل، په موسسه کې يې کـار ومونـد. تـر مـازديګره پـه دفتـر کـې او بيـا چـې بـه کـور تـه راغلـه، د ميکرويـانو ماښـامنی چکـر بـه يـې نـه و قضـا. خـو اوس پـه کـور کـې بنديوانـه وه. د سـورج او شـيرين آغـا لـه وېرې يـوه شـېبه هـم لـه کـوره د باندې نـه شـوای وتلې. پـه کـور کـې يـې انټرنټ نـه درلـود، د ټلويزيـون کتـل هم وربانـدې غـمېدلي وو؛ نو ورځ بـه يـې د خـاطراتو د کتـابچو پـه لوستلو او د پخوانو البومونو په کتلو تېروله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوږي اوږدې ورځې داسې وې چې څومره سترګې غړوې، لمر لا هماغسې لوړ ولاړ وي. په زبيدې باندې هره ورځ داسې وه، لکه سړی چې د اوړي ټوله ورځ د چا په انتظار تېره کړي. د اندېښنې له لاسه خوب نه ورتـه. زړه تـنګی يـوې خوا تـه او د ورونو پوښتنې ګروېږنې بلې خوا ته.

زبيدې يو ماز ديګر ميوند ته ټېلفون وکړ چې له دې غمه يې خلاصه کړي. ميوند ورته کيسه وکړه چې شيرين آغا تر اوسه پورې درې وارې د هغوی دفتـر تـه تللی دی؛ خـو څـه يـې لاس تـه نـه دي ورغلي. پـه همکارانو کې هېچا د زبيدې کور نه و ليدلی. د موسسې موټروان همدومره ويلي وو چې کله به د دربيم ميکرويانو له مارکېټ سره ولاړه وه، کله پاس لـه پله سره. کله بيا ان لـه شينوزاده کلينيکه موټر تـه راختله. ما تـه يې هېڅ درک نه شو مالوم چې کور به يې په کوم ځای کې وي؟

شيرين آغا د دې ټېلفون ته هم ډېر زنګونه وهلي وو؛ خو ميوند د وخته په کمپنۍ کې د هغې سيم کارت بند کړی و. د دفتر په اسنادو کې د زبيدې د ورونو نومونه، د کور ادرس او نور معلومات هم نه وو ثبت. د موسسې آمر ويلي وو چې د دوی اصول داسې نه دي چې د کارکوونکو شخصي معلومات دې وپوښتي.

شيرين آغا د دې پوښتنه هم کړې وه چې زبيدې له پاکستانه له کوم نمبره دفتر ته زنګ وهلی و؛ خو د موسسې امر ويلي و چې زموږ ډيجيټل ټېلفون ته يې زنګ وهلی و، نمبر يې نه و راغلی.

هغوی نه و خبر چې زبيدې دفتر ته د ميوند له ټېلفونه زنګ وهلی و. د ميوند داسې ټېلفون و چې نمبر يې چا ته نه ورځي.

ميوند چې زبيدې ته دغه ټوله کيسه وکړه، بيا يې بله پلمه ورته وښييله: «ورونو ته دې ووايه چې زموږ موسسې د غوث زلمي د قران

(c) ketabton.com: The Digital Library

په چاپولو کې مرسته کړې وه، زموږ رییس یې نیولی. که موږ په ګوتو ورشو، نیسي به مو.»

دې سره یې د ورونو خولې پټې شوې؛ خو د کور زندان یې باید لا زغملای وای.

میوند په بند کې

شیرین آغا بیا پر میوند شکي شوی و. میوند په دفتر کې نه و، د ریاست د ډیپو آمر ټیلفون کړی و چې میوند راولېږه. شیرین آغا پوښتنه کړې وه چې څه خبره ده. هغه ورته ویلي وو چې د پل موندونکي او د استراق سمع د وسیلې مصرف دې راته امضا کړي. شیرین آغا پوښتلی و چې کیسه څه ده. هغه ویلي وو چې له موږ نه یې دغه شیان اخیستي وو؛ خو منبع یې افشا شوې ده، وسایل هم ورک شوي دي. اوس دې مصرف راته تېر کړي چې زما له جمعې وایستل شي.

شیرین آغا پر هماغه ماز دیګر د هند سفیر ته زنګ وواهه د سورج پته یې ځنې واخیسته او بیا کابل ډیلي روغتون ته پسې ورغی.

سورج ته یې په روسي ژبه ځان ورمعرفي کړ: زه شیرین آغا یم.

سورج ورسره تر غاړې ووت، ویې ویل: سفیر صاحب راته زنګ وهلی و. ستا په باره کې یې راته وویل.

شیرین آغا ورته په خپل موبایل کې د میوند عکس ورښکاره کړ، پوښتنه یې ترې وکړه: دغه سړی پېژنې؟

سورج وویل: هو، دا خو مې اشنا دی. فرید نومېږي.

شیرین آغا وویل: بس همدغه سړي خراب کړی یې.

سورج پوښتنه وکړه: څنګه؟

ـ دی فرید نه دی، نوم یې میوند دی. ما سره په یوه دفتر کې کار کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اوه خدايه! زه نو څنګه داسې احمق شوم؟ دى زما مريض و، ما ته يې وويل چې زه تاجر يم. زه يې خپل دوكان ته بوتلم. ما يې له دوكانه خپل موټر ته ټيرونه واخيستل.

شيرين آغا وويل: ده په روسيه كې د استخباراتو درسونه ويلي.

ـ په روسيه كې؟

ـ هو، زه په كادرو پرسونل رياست كې ملګري لرم، د ده ذاتيه دوسيه مې كتلې ده، د ډاكتر نجيب په وخت كې يې څو ميډالونه اخيستي دي، په دوو كلونو كې يې دوه فوق العاده رتبې ګټلې دي.

ـ دغسې ده چې دا ارامونى دومره پوخ دى.

شيرين آغا وويل: ما ته يې ان درې مياشتې مخكې ويلي وو چې په يوه هندي ډاكتر باندې مشكوك يم؛ خو ما ورته وويل چې زموږ وظيفه دا ده چې په آى اس آى باندې كار وكو.

ـ نو زه يې بيا څنګه څارلم؟

ـ پورته له رياسته يې كار جوړ كړى.

سورج په رپاندو شونډو وويل: اوس به څنګه شي؟

شيرين آغا ورته وموسل: زه به يې كار ورسم كړم، ته مازې ورته ګوره.

ميوند دفتر ته ننوت، كورتۍ يې د چوكۍ پر تكيې وځړوله. نكټايي يې سسته كړه، تر نكټايي لاندې يې د كميس اوله تڼۍ خلاصه كړه.

شيرين آغا ته يې وويل: دا څه حال دى؟ ما وې پروني باران به هوا ماته كړې وي؛ خو ګرمي لا هغسې په زور كې ده.

شيرين آغا په خندا سره وويل: جان بيادر، له ميكاييل نه تقويم ورك شوى. په عربي ملكونو كې په تاريخ كې چا واوره نه وه ليدلې، اوس په كې وربږي. دلته چې پخوا به دوه متره واوره كېده، اوس نه كېږي.

اوس د كابل ژمى د جلال اباد ژمى وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میوند لستوني راونغاړل، د تشناب خوا ته روان شو ، ویې ویل: زه به مخ لاس تازه کړم.
شیرین آغا کرار پاڅېد ، د کوټې ور یې بند کړ. د میوند له جېبه یې دوه کارتونه راوکښل، په بېړه یې خپل جېب ته واچول. ور یې بېرته پرانیست. د خپل مېز شا ته پر چوکۍ کېناست.
میوند مازدیگر د بگرامیو خوا ته روان و. د اتمې حوزې مخې ته تلاشۍ والا ودراوه. ده وویل: د امنیت موټر دی. عسکر په وویل: کارت دې راوښییه.
میوند په جېبونو کې په کارت پسې وگرځېد ؛ خو پیدا یې نه کړ.
عسکر ورته وموسل: ((از زېر ریش ما خر سوار تېر میشي؟))
میوند خپله تمانچه ورښکاره کړه: دا دی وگوره، دا مې تمانچه ده.
عسکر ورنه د تمانچې کارت وغوښت؛ خو دغه کارت هم ورسره نه و.
عسکر خپل مشر ته ورغږ کړ: قوماندان صاحب ! دلته راشه.
قوماندان موټر ته ځان راورساوه، عسکر ته یې وویل: سمه تلاشي به یې کړې.
میوند ته یې مخ واړاوه: تمانچه دې راکه.
میوند له موټره کوز شو ، ویې ویل: قوماندان صاحب، گوره موږ او تاسې سره هم مسلکان یو. زه په ۰۱۲ ریاست کې یم.
پولیس وویل: وروره بې اسنادو نه کېږي. هر څوک داسې دعوې کوي.
میوند خپل موبایل راوایست: دا دی زنگ ورته ووهه.
پولیس موبایل ځنې واخیست، جېب ته یې کړ.
نورو عسکرو ته یې وویل: موټر ته یې پورته کړئ. خپله د شنه رېنجر په مخکیني سیټ کې کېناست. د میوند موټر بل پولیس رهي کړ.
دواړه موټرونه حوزې ته ننوتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه ورځې د حوزې آمر ورک و، په دریمه چې راغی، هغه استعلام یې امضا کړ چې ۰۱۲ ریاست ته لیکل شوی و. ماسپښین یې ځواب راغی چې هو میوند زموږ سړی دی، د موټر نمبر پلیټ او د تمانچې نمبر یې هم ورته لیکلي وو. میوند خوشې شو. د حوزې امر ځنې بخښنه وغوښته، ویې ویل چې دی په حوزه کې نه و، که نه نو وختي به یې خوشی کړی و.

میوند چې سبا وظیفې ته لاړ، رییس ورو غوښت، د کارتونو پوښتنه یې ځنې وکړه. ده وویل: نه پوهېږم چې چېرته رانه ورک شوي دي. په هغه ورځ هېڅ چېرې نه وم تللی، ټوله ورځ په دفتر کې وم.

رییس وویل: کارتونه دې چا د وزیر اکبرخان په پارک کې موندلي وو، اوس له عمومي رییس صاحب سره دي.

د میوند رنګ والوت. ده ته جوته وه چې که د امنیت والاو کارت ورک شي؛ نو لږ تر لږه تنزیل رتبه او شپږ میاشتې بند یې سزا ده، له وظیفې څخه د شړل کېدو خبره هم په کې وي. که یې کارت پیدا نه شي، تر هغو پورې به بند ګالي چې ریاست مطمین شي چې بل چا یې له کارته غلطه استفاده نه ده کړې.

میوند یې د تحقیق لپاره عمومي ریاست ته یووړ او دې سره د شیرین آغا ځېره وغوړېده.

شیرین آغا سورج ته ټېلفون وکړ چې اوس نو سرې ستر ګې ګرځه، سړي ته مې داسې ضربه ورکړې ده چې بېرته به په سد نه شي، حاجي آغا ته هم اطمینان ورکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سورج غچ اخلي

سورج په دې باندې خورا ځورېده چې د زبيدې له لاسه يې رنګه بده شوې وه. هم خپل سفارت او هم روسانو ته بې پروا ښکاره شوی و. وروسته چې يې طياره ويشتونکي راکټونه په چار اسيا کې طالبانو ته ورسول، وضع يې ښه شوه، پريمانه پيسې يې واخيستې، شاباسي هم ورسره؛ خو د روسيې د سفير هغه له تحقيره ډک نظر يې نه هېرېده چې د ده په لايټر کې يې شيان پيدا کړي وو او ده ته يې برګ برګ کتلي وو. په زبيدې پسې ډېر وګرځېد چې په موسسه کې د زبيدې پته ونه لګېده؛ نو د ميکرويانو په پلټلو يې پيل وکړ. هر مازديګر به يې د درېيم ميکرويان سړکونه ګز و پل کول. هسې يې هم کارونه سپک شوي وو، د دوی لوی هدف دا و چې طالبان د طيارو ضد راکټونه تر لاسه کړي او دا کار شوی و. سورج د څه مودې لپاره بې غمه و.

د زبيدې يوه شپه

په دې څو هفتو کې زبيدې ته ميوند زنګ نه و وهلی. دې څو وارې ورته زنګ وواهه؛ خو د هغه ټېلفون کار نه کاوه.
زبيده به هره ورځ کړکۍ ته درېدله، د ميکرويانو پر سړکونو روانو خلکو ته به يې کتل. يو مازديګر يې د ګاونډۍ مېرمنې چادري راواخيسته، په چادرۍ کې له کوره ووته. هر څو ګامه وروسته به يې يو ځل شاوخوا ته کتل، خو هېڅ مشکوک کس يې ونه ليد. دا له چادرۍ سره نابلده وه، په لاره به دا سې تلله لکه په تياره کې چې هر سپين شی درته اوبه ښکاري او غواړې چې ورنه ټوپ ووهې، دې هم له وړو ژورغالو لوی ټوپونه وهل. کرار کرار مارکېټ ته ورسېده، په مارکېټ کې يې آيسکريم وخوړ. يو ساعت وروسته بېرته کور ته راغله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ورځ بیا ووته، دا ځل یې د لومړۍ ورځې هومره شاوخوا ته ډېر نه کتل. په دریمه ورځ بیا روانه شوه. په مارکېټ کې یې مخ لوڅ کړ. شاوخوا یې وڅارل، هېڅ شی ورته مشکوک ښکاره نه شو. څلورمه او پینځمه ورځ یې بیا همدا کار وکړ، هېڅ نه شو ورپېښ.
بله اوونۍ بې چادرۍ ووته. د الفتح لیسې له دېواله سره خرامانه روانه وه، هلکانو به پرزې ویشتلې او دا به موسېدله. چسپ کوبای پتلون او ترملا پورې تنګ سپین بلوز یې د هلکانو نظر په ځان پسې څکاوه. چنګه ملا، غوښن پتونونه چې ناز هم ورسره ملګری شي؛ نو د هلکانو پلار به هم ورته ټینګ نه شي.
زبیده لا مارکېټ ته نه وه رسېدلې چې د بي بي مهرو له خوا یو سرف موټر کرار کرار ورنږدې شو. چې د دې څنګ ته ورسېد، د موټروان له وره پرته د موټر نورې دروازې یو ځای سره خلاصې شوې، په ملکي دریشیو کې درې کسان مخابرې په لاسونو کې کښېناسته شول، دې ته ورنږدې شول. یوه یې وویل: مورږ د میوند انډیوالان یو. ته یې غوښتې یې.
دې ته یې د فکر کولو موقع هم ورنه کړه، او چت یې موټر ته وخېژوله. زبیدې غوښتل چې څه ووایي، خو څنګ ته ناست سړي یې په خوله باندې پلن رابړټېپ ولګاوه. موټر د هوايي ډګر په لورې چابک روان شو. زبیدې رابړټېپ ته لاس وروړ چې راویې شکوي، خو سړیو ټینګه کړه او لاسونه یې هم وروتړل. موټر د هوايي ډګر له چوکه په اویا متره سړک د خیرخانې لارې ته ورسیخ شو. د سړک د غاړې کورونه په بېړه د موټر له څنګه تېرېدل. موټر د سترګو په رپ کې د پروژۀ جدید په لارې برابر شو. موټر په یوه کوڅه کې وګرځېد، د یوه څلور منزله کور په وره چې مخې ته یې وسله وال پیره دار ناست و، ورننوت. له ګراج څخه لاندې تکاوۍ ته لاره تللې وه. یو سړی مخکې شو، دوو نورو د زبیدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مټو نیولي دا یې د تکاوۍ خوا ته روانه کړه. د تعمیر لاندې لویه تکاوي وه؛ خو داسې تکاوي چې تر ډېرو کورونو ښکلې، ښه رنګ و روغن، ترکي ګلداره غالۍ په کې وېړې، په چت پورې درې دانې کریستالي قندیلونه په یوه لیکه ځړېدلي. زبیده یې د سالون په کونج کې وره ته مخامخ، په بخملي توشکې باندې کېنوله.
زبیده لا په چورت کې ډوبه وه چې د سورج تور مخ یې مخې ته ودرېد.
د زبیدې غونې وتښتېدې؛ خو ځان یې ناګاره واچاوه.
سورج د زبیدې له خولې څخه رابرېټېپ وشکاوه، د مور د صحت پوښتنه یې ځنې وکړه.
زبیدې هېڅ ونه ویل. د تکاوۍ نریو درېځو خوا ته یې وکتل چې د کوځې خوا ته وې، د باندې هوا تیاره شوې وه.
زبیدې له بل سړي پوښتنه وکړه: ما سره مو څه کار دی؟
سورج د زبیدې لاسونه هم خلاص کړل. هغې خپل مړوندونه په ګوتو باندې وسولول.
هغه سړي چې دې ته یې ویلي وو چې میوند غوښتې یې، وویل: وار مه خطا کوه، میوند به راشي.
زبیدې کړکۍ ته وروکتل، ویې ویل: کوم میوند؟ زه خو میوند نه پېژنم.
کړس شو، سورج ټینګه څپېړه ورکړه، ویې ویل: هغه لایټر چې یې درکړی و، هغه میوند یادوم.
د زبیدې له سترګو اوښکې روانې شوې.
سړي ورته وویل: ژړا به ګټه نه کوي، ګومان کوم چې شپه به دې همدلته وي.
زبیدې دې خوا ها خوا وکتل، د وره خوا ته یې منډه کړه. سورج او هغه بل سړی له ځایه ونه خوځېدل، له هماغه ځایه یې زبیدې ته یې کتل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زبیدې ور ټېله کړ، بند و. په دواړو لاسونو باندې یې د وره په ډبولو بنا وکړه؛ خو ګټه یې ونه کړه. د هغې زاریو کار ونه کړ، چا یې د ژړا پروا هم ونه کړه. ناچاره په یوه کونج کې غلې کېناسته. سر یې پر زنګانه کېښود او لاسونه یې تر زنګنو راچاپېر کړل، ښایسته ډېر یې وژړل، اخر یې ژړا کراره شوه، خو لا یې هم د سلګیو اواز اورېدل کېده.

ور خلاص شو. زبیدې پورته وکتل. سازیان وو. کاسیو او طبله یې له ځانه سره راوړي وو. ساز چې سور شو، پکول په سر خېټور سړی په سپین خت پرتوګ کې، ځنګ ته یې شیرین آغا، ورپسې دوه باډیګارډان په دروازې رانننوتل.

خېټور مخامخ زبیدې خوا ته ورغی. په دوو پښو ورته کېناست، په ویښتو کې یې ګوتې تېرې کړې. زبیدې سر یوې خوا ته کوږ کړ، په چپ لاس باندې یې د خېټور لاس پورې وواهه. خېټور په ګوتو باندې د زبیدې زنه ټینګه کړه، نېغ یې سترګو ته وروکتل، ویې ویل: دربغه چې دا ښکلې سترګې دې په ژړا خرابې کړې دي.

زبیدې بېرته سر پر زنګانه کېښود. خېټور یې بیا ویښتو ته لاس وغځاوه. زبیدې سر راپورته کړ، په سرو سترګو یې سورج ته وکتل. سورج خېټور ته د ((مه)) په مانا سر وښوراوه.

خېټور پاځېد، پینځه توشکې ها خوا د کوټې بل کونج ته تېر شو. سازیانو ته مخامخ کېناست. سندرغاړي یو څو سندرې وویلې. ډوډۍ راغله. سورج د خېټور ځنګ ته کېناست او شیرین آغا د سورج خوا ته، نورو هم چا د دسترخوان یوې او چا بلې خوا ته پلتۍ ووهلې.

زبیدې ته په جلا مجمع کې قابلي، سلاډ، فرني، سور کړی چرګ، په یوه قاب کې انګور او د پیپسي او سپنیز قوتی مخې ته کېښودل شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپهور د ویسکي د بوتل سر خلاص کړ، اته ګېلاسونه یې تر نیمایي لږ کم ډک کړل. سورج نهم ګېلاس زبیدې ته یووړ، ویې ویل: راځه چې تېر یادونه سره تازه کړو.
زبیدې ورته وکتل، هېڅ یې ونه ویل.
سورج ګېلاس ورته کېښود، خپله بېرته د خپهور څنګ ته ورغی.
زبیدې غلې د توشکې څنډه پورته کړه، خپل ګېلاس یې د توشکې لاندې تش کړ. هغې ډېره لږه ډوډۍ وخوړه؛ خو پیپسي یې تر اخري څاڅکي پورې وڅښله. بیا یې هره ګړۍ پر مخامخ د پوال ځړېدلي ساعت ته کتل. پاو باندې یو ساعت تېر شو، ایله چې نورو خپله ډوډۍ خلاصه کړه.
خپهور له نورو سره دوه بوتله تش کړل. دسترخوان چې ټول شو، ساز چالان شو. په دویمه سندره کې خپهور خپل باډیګارډ ته وویل: پاڅه د سپي زویه، شراب خو دې وڅښل، اوس یې مجرایي ورکه کنه. په سازي باندې یې غږ وکړ: ((پردهٔ اول ورته ونیسه))
زبیدې هره شېبه خپلې سترګې موښلې، سر یې دې خوا ها خوا کړېده؛ خو دې به بېرته تکیه کاوه.
باډیګارډ د سندرې تر پایه پورې وګډېد، هغه چې کېناست، بل باډیګارډ یې راپاڅاوه، هر یو چې به کېناست، خپل عوضي به یې جګاوه. شیرین آغا چې خپل وار تېر کړ، زبیده یې راپورته کړه. هغې نې و نو وکړه؛ خو خپهور پخپله ورسره پاڅېد. زبیده یې تر لاسه ونیوه، دې خوا ها خوا یې تاوه راتاوه کړه. زبیده دې خوا ها خوا کږه وږه شوه، لاسونه یې په هوا کې داسې خوځېدل، لکه بې ارادې چې پخپله حرکت وکړي. بیا لکه صوفي چې په سماع کې جذباتي شي، ځای پر ځای ولوېده؛ خو فرق یې دا و چې دا بې غږ و غوږه ولوېده، کړیکه یې ونه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په سد شوه، په هغه لوی سالون کې نه وه. درې په څلورو مترو کې کوټه وه، دا د کوټې په بر سر کې د خوب پر دوه نفري پالنګ پرته وه، مخې ته یې د سینګار مېز و. بدن یې خوږېده. پر ټېکونو یې درد و. کمپله یې له ځانه لرې کړه، که ګوري چې لوڅه پوڅه ده. په کالیو پسې یې سترګې وغړولې، څنګ ته یې پراته وو.

ور خلاص شو، شیرین آغا راښکاره شو. زبیدې ځان په کمپله کې پټ کړ.

شیرین آغا ورته وویل: کالي دې واغونده بیا د باندې راشه، زه به ټیکسي درته ونیسم.

دا یې وویل او له کوټې ووت.

زبیدې تندی وسولاوه، ورو ورو راپاڅېده، کالي یې واغوستل. بېرته پر تخت کېناسته، سر یې ټیټ شو، مخ یې په دواړو لاسونو کې ونیو.

شیرین آغا غږ وکړ: راووځه نو څه کوې؟

ووته، دا په لاره کراره روانه وه، داسې یې لنډ لنډ ګامونه اخیستل، لکه ملا او پښې چې یې وخوږېږي. له کوره چې ووتل، د وره مخې ته سپینه سراچه ولاړه وه. شیرین آغا موټروان ته دوه سلګونونه ونیول، ورته وې ویل: دا سیاه سره میکرویانو ته ورسوه.

زبیده د ۱۲م بلاک د دویمې زینې مخې ته کوزه شوه. په مدار مدار په دهلېز ورننوته. په چپ لاس یې کټاره ټینګه کړه، کرار کرار په پوړیو وختله. دویم پوړ ته چې ورسېده، له کښته زینو د پښو ښکالو راغی خو دې شا ته ونه کتل. د شپږم پوړ د مخامخ کور پر زنګ یې ګوته ټینګه کړه. داسې یې احساس کړ چې څوک په لاندې زینه کې ولاړ دي، شا ته یې وکتل خو څوک نه و. بیا یې د چا ښکالو واورېد چې وار په وار سره تتېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زبیدې په کور کې وویل چې امنیت والاو د غوث زلمي د قضیې په حساب نیولې وه، تر سهاره یې څنې تحقیق وکړ، دا بې ګناهه وه، نو سهار یې بېرته راخوشې کړه. پخپله د خوب کوټې ته ولاړه. د تېرې شپې یادونو ځوروله. د شیرین آغا خبرې یې وریادې شوې چې د ډوډۍ په وخت کې یې خپور قوماندان سره خبرې کولې. هغه نېشه و، په دومره اوچت غږ یې خبرې کولې چې زبیدې صفا اورېدلې. شیرین آغا خپور ته ویل: ((جان بیادر، میوند ته مې داسې لومه کېښوده چې اروا یې هم راباندې نه شوه شکې.))
په لوړ اواز یې وخندل، بیا یې وویل: ((ما یې کارتونه پټ کړل، بیا مې یوه خپلوان ته زر روپۍ ورکړې چې دا عمومي ریاست ته یوسه، هلته ووایه چې د وزیر اکبر خان په پارک کې مې یو نېشه سړی ولید، پر چوکۍ ناست و، سندره یې ویله، بیا راپاڅېد په چمن کې یې نڅا پیل کړه، په ځمکه رغړېده، نارې یې کولې، خلکو ته یې کنځلې کولې. بیا دغسې کوږ وږ روان شو، له پارکه ووت. زه لاړم په چمن کې کېناستم، هلته مې دغه کارتونه وموندل.))
بیا یې په زوره وخندل. د خپور په ورانه یې په څپېړه وواهه. هغه هم ورسره وخندل. سورج ورته د شاباسۍ په دود غټه ګوته پورته کړه. شیرین آغا وویل: ((اوس دې تحقیق ته ټینګ شي چې د مور شیدې یې د خولې نه وځي نه باسې کله به یې پرېږدي. دغه ارامونی ډېر پورته غورځېده، آمر یې زه وم؛ خو سر و کار یې د رییس سره و. زما چوکۍ ته یې سودا وه، وایم والله که یې رانه واخلې.))
زبیده تر مازدیګره کله ویښه کله ویده په همدې چورت کې وه چې څه وکړي.
ماښام ناوخته یې ورونه له دوکانه راغلي وو چې د وره زنګ وشرنګېده. ورور یې وره ته نژدې و، ور یې پرانیست، هېڅوک نه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې د عکاسخانو کاغذي پاکټ د وره له چوکاټ سره پروت و. له لاندې د کوم چا د ګامونو اواز راته چې منډې وهي. دی په بېړه تر دربم پوړه کښته شو؛ خو له کړکۍ یې ولیدل چې سړی له زینې سړک ته راووت، د سپینې سراچې شاتنې سیټ ته یې ځان واچاوه او سراچه په تېزۍ سره روانه شوه. دی بېرته راوګرځېد، د وره له څنګه یې پاکټ پورته کړ. ور یې بند کړ. په تلو تلو کې یې عکسونه ترې راوایستل. په سر کې یې د خور نیم بربنډ عکس و، دویم عکس هم همدا شی و، ورپسې درې څلور نور هم عین شی و؛ خو له مختلفو زاویو څخه اخیستل شوي وو.

کوټې ته چې راورسېد، ستمې یې خوت. زبیدې ته یې په تریو تندي وکتل. ټولو ده وکتل؛ خو چا څه ونه ویل. هغه خپل مشر ورور ته د ښي لاس پینځه شپږ قطعې عکسونه ورکړل، له چپ لاسه یې چې بل عکس راپورته کړ، د عکس په لیدو یې یو دم سترګې پټې کړې، ځای په ځای کېناست. مشر ورور یې د سترګو په رپ کې د هغه له لاسه پاتې عکسونه راواخیستل. په عکس کې زبیده لوڅه لغړه پرته وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیبر په لغمان کې

دوه تنه فرانسوي ژورنالیستان او د هغوی ترجمان په لغمان کې تښتول شوي وو. څو میاشتې کېدې چې دربواړه یرغمل وو.

«طالبان وایي دوی له موږ سره دي. هغوی تېره میاشت د فرانسې سفارت ته یو فلم وراستولی و. په فلم کې فرانسویان په یوه کوټه کې له دېوال سره پر بالښتونو ناست دي، مخې ته یې د مېز پر ځای او سپنیز بکس او د بکس پر سر میکروفون ایښی دی، دوی مخامخ کامرې ته ګوري او وايي: ((نن د ۲۰۱۰ ام کال د سپټمبر پینځمه ده، موږ روغ او ژوندي یو، زموږ د تښتوونکو غوښتنه ومنئ، موږ سره مرسته وکړئ، د فرانسې ولسمشر ته زموږ پیغام ورسوئ، هیله کوو موږ له دې ځایه وژغورئ، دوی ډېر ظالم خلک دي موږ به ووژني))

بله ورځ د فرانسې سفارت ته له ثریا ټېلفون څخه زنګ ورغلی و. هماغه خلک وو، ویل یې: خپل وګړي خو مو ولیدل، اوس نو زموږ د غوښتنو په باب څه وایئ؟

د سفارت کسانو ورته ویلي وو: موږ ډاډه نه یو چې زموږ وګړي په رښتیا ژوندي دي که نه؟

طالبانو ځواب ورکړی و: دوی خو په ویډیو کې نېټه یاده کړې ده.

سفارت والا ویلي وو: موږ ته ستاسې تکتیکونه رامعلوم دي، هغه بریتانوی چې مو نیولی و، په ویډیو کې یې د اګست شلمه یادوله، خو تاسو ان په جولای کې وژلی و. کېدای شي، دغه فلم مو پخوا ډک کړی وي او هسې مو په دوی باندې دغه تاریخ یاد کړی وي.

سپوږمکۍ د ثریا ټېلفون د استعمال ځای د لغمان په الیشنګ ولسوالۍ کې د کلا نجیل کلی ښیيلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله اوونۍ بله ویډیو سفارت ته وررسېدلې و. په دې کې بیا فرانسوي خبریال وایي: ((نن د ۲۰۱۰ کال د سپټمبر لسمه ده. بېګاه مې په خبرونو کې واورېدل چې سږ کال د احمدشاه مسعود تلین د نورو کلونو برخلاف په نسبتاً عادي غونډه کې ولمانځل شو، دا ځل ولسمشر کرزی ورته نه و ورغلی...))

بله ورځ له بل ثریا ټیلفون څخه سفارت ته زنګ ورغی، سپوږمکۍ یې ځای معلوم کړ، دا وار د دولت شاه ولسوالۍ ډوکران کلی و. په دې کلي کې د امریکایانو بېز هم شته. ټیلفون له داسې ځایه شوی و چې بېز ته بیخي نژدې دی.»

رییس خیبر ته دغه معلومات ورکړل، بیا یې ورته وویل: دغه پروژه مې تا ته در وسپارله.

خیبر سهار پینځه بجې د مهترلام خوا ته روان شو. نیم ساعت وروسته په ماهیپر کې و. دوه میاشتې مخکې هم پر هم دې لار تللی و. په دې ورځو کې د وربښم په تنګي او په سرخکانو کې د طالبانو حملې زیاتې شوې وې. دوی اکثراً هغه ټانکرونه چې امریکایانو ته تېل رسوي، په راکټ ولي یا د سړک په غاړه یې دروي او اور ورته اچوي. دوی معمولاً د نهو او دریو بجو ترمنځ برید ونه کوي، ځکه چې دوه نیم درې ساعته ورته په کار وي چې له خپلو ځالو تر سړکه راورسېږي او همدغو مره وخت یې بېرته ورتګ غواړي. ها بله میاشت کې د فوزیې کوفي په موټرو ورپېښ شوي وو. طالبان راغلي وو چې ټانکرونه وولي، خو لیدلي یې وو چې د جلال اباد له خوا لوکس موټر له تعقیبي موټرو او باډیګارډانو سره راروان دی. دوی به ګومان کړی و چې کوم لوی چارواکی یې په لاس ورغلی دی، نو برید یې ورباندې کړی و.

تېر ځل چې خیبر له هغې خوا راته، په ماهیپر کې د تونل په منځ کې یو باري موټر چپه شوی و. د غرمې له دوو لسو بجو د ماښام تر شپږو بجو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې لاره بنده وه، بیا له کابله کرښن ورغی او موټر یې راپورته کړ. دا ځل هم د خیبر مخې ته ډېرې لارې ورغلې، خو د ده دعا به قبوله شوې وه چې لاره نه وه بنده.

خیبر په سروبیو کې چای وڅښل، د موټر ټیرونه یې له نظره تېر کړل، شاتني ټېرونه لږ پیت شوي وو. د هوټل مخې ته ولاړ پنچرمین ته یې وویل: دا ټیرونه خو ځلو ښنت کړه. هغه ماشین چالان کړ، ټیرونو ته یې هوا ورکړه. خیبر چټک روان شو. د سرخکانو په لاره کې د پولیسو د قطعې له مخې په چټکۍ سره تېر شو، لس دقیقې نور مزل یې وکړ، له اکسلېټره یې پښه لرې کړه. موټر سوکه سوکه ورو شو. دوه میاشتې مخکې چې جلال اباد ته روان و، لږ وړاندې د خیرو خېلو په سیمه کې یو پول نړېدلی و. په څو شېبو کې پله ته ورسېد، موټر یې نور هم کرار کړ. د پول نیمایي برخه لا هماغسې ویجاړه وه. ده موټر ودراوه. له هغې خوا راروان څلور موټرونه چې تېر شول، بیا یې حرکت وکړ. د پله پر روغه برخه چې تېرېده، لاندې یې وکتل، بیا یوه سره کورولا لاندې خطا شوې وه، موټر شپږ اووه متره لاندې په خوړ کې سر په څېړۍ ولاړ و، اوږې یې ماتې وې، یو مخ پرېس شوی و. د موټر څنګ ته ځمکه په وینو سره وه، داسې ښکارېدل چې پېښنه به همدا تېره ورځ یا تېره شپه شوې وي. تېر ځل چې خیبر له دې ځایه تېرېده، هاغه مهال هم کوم نابلده موټروان نه موټر کښته لویدلی و، له پینځو کسانو نه یو هم نه و بچ شوی.

خیبر چې لغمان ته ورسېد، د اډې موټروانانو د سهار ناشتا کوله. خیبر خپله سپینه کورولا د جلال اباد په اډه کې په نمبر ودراوه. خپله د اډې د سماوار په چوتره کې کېناست، د شنو چایو چاینکه یې مخې ته کېښنوده او د شاوخوا په تماشا لګیا شو. په اډه کې یو تش ډاینا باري موټر هم ولاړ و. موټروان یې لاس تر زنه جلو ته ناست و. لکه ډېر جالب

(c) ketabton.com: The Digital Library

شی چې یې لیدلی وي، هماغه یوې نقطې ته یې سترګې ښخې کړې وې. خیبر د ګیلاس وروستی غوړپ تېر کړ، په ډاینا والا باندې یې غږ وکړ: استاده ! راشه چې یو پیاله چای درباندې وڅښم.
هغه لو یه ساه واخیسته، له موټره کښته شو، پکول خولۍ یې له سره ایسته کړه، په ببرو ویښتو کې یې ګوتې تېرې کړې، سر یې وګراوه. پکول یې بېرته په سر کړ. سر یې لږ ټیټ کړ، ښي لاس ته کوږ شو او نسوار یې تو کړ.
هغه لا چوترې ته نه و رسېدلی چې خیبر ورته پیاله ډکه کړه.
خیبر د کار و بار پوښتنه ځنې وکړه. ګلاب له بخته ګیله من و. ویل یې ټوله ورځ د الیشنګ په اډه کې تېروم. کله بار پیدا شي، کله نه. نن دې خوا ته راغلم، خو دلته هم بخت راسره یاري نه کوي.
خیبر ورته وویل: پخوا مې د کابل جلال اباد په لین کې ګېر واهه، خو اوس ماهیپر کې بیروبار ډېر وي، په تنګي کې بیا وخت نا وخته طالبان راکوزېږي، که سړی د امریکایانو له ټانکرونو سره برابر شي، نو له خپل سره دې تېر شي. له وچو سره لانده هم سوځېږي. ها بله ورځ د ماهیپر په تونل کې د ملي اردو موټر چپه شوی و، پوره اته ساعته ورته ولاړ وو، ایله چې لاره خوشې شوه، نو راغلم دې خوا ته، ما وې د لغمان ـ جلال اباد په لین کې به پېره ووهم.
ګلاب سر وښوراوه: مړه ! دلته بیا د سپرلیو خوند چنداني نه وي. لمبر به دې زر نه رسېږي.
خیبر وویل: که جلال اباد ته بار پیدا شي، نو یو به یې سې؟
ګلاب لکه نغده سودا چې یې کړې وي، شونډې یې وغوړېدې، ویې ویل: ځنګه به یې نه وړمه. څه جلال اباد، څه الیشنګ. ما ته یې پیسې په کار دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غرمې تر ډوډۍ وروسته، خيبر په اډه کې شل پينځه ويشت سپک کارټنونه امبار کړي وو. ګلاب ته يې ټيلفون وکړ: که نور بار نه لرې، نو دلته راشه، جلال اباد ته مې يو بار درته پيدا کړی.
ګلاب په څو شېبو کې ورورسېد، په منډه يې کارټنونه خپل موټر ته پورته کړل. خيبر ورته ادرس ورکړ چې په جلال اباد کې به د مخابراتو چوک سره د ګل نبي دوکان ته ورځې. کرايه به دې هماغلته ځنې واخلې. سړی اباد دی، کرايه دې ډېله وغواړه.
خيبر تر جمعې پورې څو وارې ګلاب ته سپک بارونه په غوړه کرايه پيدا کړل. پخپله يې له جلال اباده ورته يو څه چای او ګوړه راوړل. يو ځل يې ورته نوې ګندلې جامې له واسکټ او څپليو سره سوغات ورکړل.
د جمعې تر لمانځه وروسته، ګلاب اډې راغی، خيبر ته يې وويل: مړه! زما خو دوه کورونه دي، شپږ اولادونه مې د يوې ښځې دي، پينځه يې د بلې. چې يوې ته اوړه اخلم، د بلې کره غوړي خلاصه شي چې د غوړو پيسې پيدا کړم، بيا د اولادونو کالي زاړه شي. د چا بوټ نه وي د چا خولۍ. ياره سخت سرګردانه يم، ډوډۍ مخکې ده زه ورپسې. والله خدای دې تا سره هم ښه وکړي، په سختو ورځو کې دې راسره لاس وکړ.
خيبر وويل: دا څه وايې؟ ما نو څه درسره کړي دي چې ته يې يادوې؟
ګلاب د ده پر اوږه لاس کېښود، ويې ويل: ولې هغه بارونه چې دې راته پيدا کړل، هغه کم شی و؟ زموږ يو کليوال دی، هغه هم څو پيرې دغسې ډېلې کرايې راکړې دي.
خيبر وويل: دا د قسمت کار دی، هر سړی يې له خپل تندي خوري. هسې خدای درته يو څوک سبب ګرځوي. هغه کليوال دې دوکان موکان لري که څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه، بار د بل چا و، ده زه ورسره مخامخ کړم.
خیبر د چایو پیاله پورته کړه، د پیالې ګل ته یې سترګې ونیوې، ویې ویل: ها بله ورځ له جلال آباده خالي راتلم، په لاره کې دوو ډیرورو ودرولم. اوزبین ته تلل. دا سې یو ځای ته یې بوتلم چې ما وې سړیه لاړې، د طالبانو مرکز و. خو کرایه یې دوچنده راکړه، رخصت یې کړم.
ګلاب غلی و، بیا بې له دې چې خیبر ورنه پوښتنه وکړي، خبره یې له سره شروع کړه: خبره دې تا سره وي.
غلی شو. دې خوا ها خوا ته یې وکتل، بیا یې په کرار غږ وویل: سړی په طالبانو کې دی. څو وارې یې د مرمیو صندوقونه راباندې وړي دي.
خیبر د چایو له پیالې یو غړپ وکړ، په سړه سینه یې وویل: څه یې کوې، موږ او تاسې خپله غریبي کوو، که څوک مرمۍ راباندې وړي، که ګلونه.
خیبر له جیبه ګولۍ راوایستې. یوه دانه یې په خوله کې واچوله. ګلاب پوښتنه وکړه: مړه! دا د څه شي ګولۍ دي؟ له رنګه خو مریض نه ښکارې.
خیبر د هغه غوږ ته خوله ورنژدې کړه: له تا به یې څه پټوم، دا د مردانه طاقت دوايي ده. زه یو څه کمزوری یم، هره شپه چې کور ته ځم، نو بیا یوه دانه ګولۍ اچوم.
ګلاب پوښتنه وکړه: څنګه ګټه کوي که نه؟
-پوهېږې، یو انډیوال مې ډاکتر دی، داسې دوايي یې راکړې ده چې وایم مړی ژوندی کوي.
ګلاب د خیبر غوږ ته خوله ورنژدې کړه، له خولې یې د اوږې بوی لټېده، په کرار غږ یې وویل: انډیواله زما خوند هم ولله که وي.
ګلاب خپله خبره وغځوله: زما خو نو تا ته معلومه ده چې دوه دي. که تاوان نه کوي، نو یو دوه دانې ما له هم راکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیبر د ګولیو پوره پاکټ مخې ته وروا چاوه، ویې ویل: وایم بالکل تاوان نه لري، بې غمه یې خوره. خو هر وخت نه، هره شپه چې دې ورته نیت و، بس له کاره یو ساعت مخکې یوه ګولۍ واچوه بیا یې خوند وګوره.

سبا چې خیبر اډې ته راورسېد، لا له موټره نه و کوز شوی چې ګلاب ځان ورته راورساوه، په خندا یې ورته وویل: یاره منم دې، دا سې شی دې راکړی و چې له سره یې ځوان کړمه. والله چې ان په نیمه شپه کې مې درله دعا کړې ده.

خیبر ورته کړه: که وزګار یې راځه موټر کې راسره کښېنه چې یوه خبره درته کوم.

ګلاب موټر ته وروخوت.

خیبر د موټر ښیښې پورته کړې، ویې ویل: اندېوال ه چورت مې خراب دی، زموږ یو خپلوان دی، فرانسویانو سره ترجمان و، طالبانو له فرانسویانو سره یو ځای نیولی دی، دا یې دربیمه میاشت ده چې مړی ژوندی یې ورک دی.

ګلاب په بېړه وویل: اې، هغه خو یې زموږ په ولسوالۍ کې نیولي وو.

ـ دا څه وایې؟

ـ قسم دی. څو شپې بیخي زموږ په خپل کلي کې وو.

خیبر وویل: ها بله ورځ تا راته وویل چې یو ملګری دې په طالبانو کې دی، څنګه د دغه سړي پوښتنه به ترې ونه کړې؟

ګلاب چونډۍ نسوار خولې ته واچول ویې ویل: ولې نه، مړه ! ماښام چې کور له لاړم، درک به یې درله ولګوم.

خیبر وویل: ګوره دا د نن پیسې دې زه درکوم، ته همدا اوس لاړ شه. د ثواب کار دی. بېچاره، دوه میاشتې یې له واده کېږي، مور یې نژدې ده چې په ژړا وو ځان مړ کې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب وويل: مړه ! د پيسو غم يې مه کوه، ته خو مې يار يې کنه.
خيبر يې خبره ونيوه: نه، دا سې نه کيږي، ته له کار و غريبۍ پاتې کيږي، اولادونه دې ډوډۍ غواړي، هه واخله دغه پيسې درواخله. که سړی پيدا شي، والله چې ښه ډېله شيريني به واخلې. پوهيږې، پلار يې ډېرې پيسې ورته منلې دي.
ګلاب د کلدارو دوه زرګونونه په جيب کې کېښودل او له موټره کښته شو.
خيبر ورباندې غږ وکړ: واوره.
سړی بېرته موټر ته راوخوت.
- ګوره، پام چې څوک درباندې خبر نه شي، دنيا کې سل رنګه خبرې دي، ته خو يې د خدای لپاره کوې چې خلک د بل څه ګومان درباندې ونه کي.
ګلاب نسوار تو کړ، ويې ويل: دومره ساده مې هم مه ګڼه. ما ته هم ګلاب وايي، ګلاب.
ګلاب کلي ته لاړ، دوه ورځې يې درک ونه لګېد، سه شنبه اډې ته راغی، په خيبر باندې يې زيری وکړ: انډيواله، سړی ژوندی دی. ځای يې را ته ونه ښود، خو همدومره يې وويل چې روغ رمټ دی.
پر سبا يې خيبر يو سپين ږيری ګلاب ته وروست، ويې ويل: دی د نويد پلار دی. په زوی پسې ډېر کرياب دی، که د نويد يوه ننښه مښه ورته راوړې نو ثواب به دې شي.
سپين ږيري دوه زره کلدارې ګلاب ته ونيوې، ويې ويل: دا دې زيری.
ګلاب پيسې نه اخيستې، خو خيبر ورته ټينګ شو چې وايې خله.
سپين ږيري ورته وويل: زويه، خدای دې درسره ښه وکړي، زيری خو دې راباندې وکړ، اوس که د هغه يو عکس يا فلم راته راوړې، نو وايم ښه سمه شيريني به درکړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب وموسېد: ولې نه بابا، څه چې زما د وسه پوره وي، خامخا به يې کړم. زه به مې خپل ملګري ته ووايم، خدای مهربان دی، ګوندې يو کار خو به راله وکي.

خيبر به هره ورځ په ټېلفون کې د کار پوښتنه کوله، ګلاب د نن و د سبا ورته ويل.

هفته چې پوره شوه، ګلاب وويل: سړی پيسې غواړي، وايي پينځه زره کلداري راکړه، زه به په موبايل کې د نويد فلم درله راوړم.

خيبر پيسې ورکړې. نويد ويلي وو: ((زه تر دې دمه روغ رمټ يم. دوی راسره ښه چلند کوي. زه يې دې ته ايسارکړی يم چې د فرانسويانو ترجماني وکړم. نور کار يې راسره نشته. که خدای کول خوشې به مې کړي.))

خيبر کرار کرار له هغه طالب سره لاره پيدا کړه. څو وارې يې پيسې ورته ولېږلې. د ټېلفون نمبر يې له ګلابه واخيست. ګلاب ته به يې هر وخت د طاقت له ګوليو سره پيسې هم ورکولې. طالب څو ځله د يرغملو ځای هم ورته وښايه. ده چې له نورو منابعو پوښتنه وکړه، په هماغه وخت به رښتيا هم فرانسوايان په هماغه ځايونو کې وو چې طالب به ورته ښودلي وو.

خيبر ډاډه شو چې د طالب معلومات سم دي، بل وار چې دقيق ادرس يې ځنې واخيست، رييس ته يې وويل: «ښه به دا وي چې د ايساف کماندو ځواکونه پر هغه کور غلچکی بريد وکړي.» خو د فرانسې سفارت اجازه ورنه کړه. دوی وېرېدل چې په بريد کې به ژورناليستان تلف شي.

په تګاو کې وضعيت خراب شوی و. د حزب اسلامي او طالبانو جنګياليو په کې ځالې جوړې کړې وې. ايساف د عملياتو پلان ورته جوړ کړ. اول سر کې يې له هوا څخه بمباري وربانديې وکړه، خو طالبانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

فرانسوي يرغمل شوي كسان تګاو ته بوتلل، نور امريكايي، بريتانوي او د هر ملک وګړي يې چې نيولي وو، ټول يې تګاو ته بوتلل، بيا يې ايساف ته خبر داری ورکړ چې که بيا پر تګاو بمباري وکړي، نو دوی به ټول اسيران ووژني.

خيبر په دې دريو اوونيو کې شپه جلال اباد ته ورله، هلته يې کله په يوه کله په بل هوټل کې شپه تېرولـه. درې اوونۍ چې پوره شوې د امنيت رياست کابل ته وروغوښت، دی چې کابل ته روان شو، د خيرو خېل پول لا هماغسې رنګ پاتې و، چا نه و جوړ کړی.

خيبر چې په لغمان کې و، نو ميوند به هر وخت د خپلو کارونو خبر ورته ورکاوه. خيبر دې ته حيران و چې ولې په دې څو ورځو کې د ميوند ټيلفون کار نه کوي. اوس چې خبر شو، دا يې نه شو منلای چې ميوند دې خپل کارت ورک کړی وي. د خيبر دا سې وخت نه ياد بده چې ميوند دې په چارو کې غفلت کړی وي، هغه به پخپله ويل چې د استخباراتو مامور که خپل کارت و نه شي ساتلای؛ نو د اداري رازونه به څنګه وساتي؟

خو دا هر څه شوي وو. د دوی رييس هم په دې اړه څه نه شو کولای. دا کومه عادي ګناه نه وه چې عمومي رييس دې د ده سپارښتنه ومني. رييس د خيبر په غوښتنه يو ځل بيا د کادر و پرسونل رييس ته ورغی؛ خو بېرته تش لاس راغی.

خيبر په نه زړه د ميوند دوی دفتر ته لاړ، شيرين آغا يې بد ابسېده؛ خو اوس مجبور و چې د ميوند په خاطر ورشي. شيرين آغا په دفتر کې نه و. د موبايل زنګ پورته شو. خيبر د شيرين آغا مېز ته ورنژدې شو، موبايل يې هلته و، ورته پر لـه پسې زنګونه راتلل. زنګ چې خلاص شو، د موبايل پر سکرين د زبيدې نيم بربنډ عکس پروت و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیبر په خپل موبایل کې نو مونه وپلټل، د زبیدې هغه نمبر یې پیدا کړ چې یوازې له ده او له میوند سره و. له دفتره ووت، زنګ یې ورته وواهه. چا ځواب ورنه کړ. بیا یې زنګ وواهه، په پینځم زنګ د زبیدې غږ لکه د ناروغ زګیروي، ستومانه ((بلې)) وویل. خیبر ځنې پوښتنه وکړه چې له کوره خو به نه یې وتلې؟

هغې په زګیرویو وویل: وتلې ومه، ډېره بده ورځ یې راباندې راوسته. خیر دی یو وار زموږ ترکوره راشه، ورونو ته مې حال ووایه. په دې یوه هفته کې یې په وهلو وهلو نژدې وژلې ومه.

خیبر ماښام مهال د زبیدې دوی په کور کې و. د هغې ورونو ته یې د زبیدې صفتونه وکړل، ورته ویې ویل چې زبیدې له دوی سره د خارجي جاسوسانو په ضد همکاري کوله. دا یې هم وویل چې د دې په مرسته یې د هندي، ایراني او روسي جاسوسانو لویه پروژه شنډه کړې ده؛ ځکه خو د جاسوسانو ملګرو تښتولې وه. د ماخوستن آذان وشو، د خیبر خبرې خلاصې شوې، د زبیدې مشر ورور، چې تر اوسه یې سترګې د غالۍ په ګلانو کې ښخې وې، سر راپورته کړ، اوږد اسویلی یې وکیښ، ویې ویل: نه پوهېږم څه ووایم. که د زبیدې عکسونه یې نورو ته ورکړي وي نو بیا به څه کوو. چا ته به کیسه تېره کړو چې رښتیا څه ده.

خیبر وویل: ته اندېښنه مه کوه، دا کار ځکه نه کوي چې پخپله ورسره رسوا کېږي. تاسو ته یې چې عکسونه راوړي دي، مطلب یې همدومره و چې زبیده په تاسو وډبوي.

د زبیدې ورور په سرو سترګو ورته وکتل، ویې ویل: خدای دې وکړي چې همداسې وي.

غږ یې غریو نیولی و. خیبر یې لاس ټینګ کړ: ما هم لکه خپل ورور وګڼه، زه هم په دې کار درد ېدلی یم. خو بدل به یې اخلم. باور ولره، که

(c) ketabton.com: The Digital Library

زبیدې ته اجازه ورکړې چې راسره همکاري وکړي، دغه ټول بې ناموسان به ونیسو.

د زبیدې د ورور له سترګو دوه څاڅکي اوښکې راووتې، مخ یې د پوا له خوا ته وګرځاوه.

خیبر زبیدې ته یې د میوند وویل چې کارت یې ورک شوی او اوس تر تحقیق لاندې دی.

زبیدې بیا ورته د میوند د کارتونو هغه کیسه وکړه چې شیرین آغا خپټور قوماندان ته کړې وه.

دې سره د خیبر څېره وغوړېده. د زبیدې له ورونو یې اجازه واخیسته چې سبا دې زبیده له ده سره لاړه شي چې د میوند سپیناوی وکړي.

سهار د ماموړینو موټرونه له ریاسته ووتل چې خپله عمله راوړي، خیبر له زبیدې سره د رییس د دفتر مخې ته ولاړ و.

زبیدې په کرار غږ له خیبر سره خواله کوله: زه په خپلو کارونو پښېمانه نه یم. میوند زما له مجبوریته استفاده وکړه خو بې ناموسي یې راسره ونه کړه. پلار مې د ډاکتر په نجیب په وخت کې ډګروال و، هغه د جلال آباد په جنګ کې شهید شو. زه په میوند کې د هغه خویونه وینم. پلار مې د ده غوندې په وطن مین و.

د دهلېز په کوز سر کې رییس ښکاره شو، بکس یې د ډرېور په لاس کې و، دی مخکې ډرېور یې شا ته روان و.

چې دوی ته راورسېدل، ویې ویل: خدای خیر کړي.

خیبر وویل: صاحب، د میوند په باره کې یو خبر درته لرو.

ډرېور د دفتر ور پرانیست، د دفتر آمر له ځایه پاڅېد، تیارسئ ودرېد. رییس ورسره د لاس روغبړ وکړ، بیا یې د خپل دفتر ور خلاص کړ، خیبر ته یې کړه: راځئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زبیدې ټولې خبرې یې واورېدې. غوښتل یې چې سم له واره د شیرین آغا د نیولو امر وکړي؛ خو خیبر وویل: رییس صاحب، که داسې وکړو؛ نو د میوند ټوله پروژه به خرابه شي. تاسې له عمومي رییس سره وغږېږئ چې میوند په پټه خوشې کړي. پرېږده چې شیرین آغا او اندېوالان یې ګومان وکړي چې میوند په بند کې دی. شیرین آغا ته به وواېو چې عمومي ریاست هېڅوک میوند ته نه ورپرېږدي.

رییس وویل: ښه خبره دې وکړه؛ خو یوازې د دې نجلۍ په شهادت به ونه شي، نور څه هم په کار دي.

خیبر وویل: رییس صاحب، هغه چا چې د میوند کارتونه یې عمومي ریاست ته وړي، هغوی خو به څه معلومات څنې اخیستي وي چې څوک دی، د کوم ځای دی، د ټېلفون نمبر، یو څه درک خو به یې معلوم کړی وي.

ـ ښه شي ته دې پام شوی. زه به یې پوښتنه وکړم.

خیبر زبیده تر کوره ورسوله، بېرته د رییس دفتر ته لاړ. رییس ورته د ټېلفون نمبر ورکړ.

خیبر هغه نمبر ته زنګ وواهه، سړی زلمی نومېده. خیبر ورته وویل چې د امنیت ریاست ورته انعام ورکوي، باید راشي.

غرمه نژدې وه چې خیبر ته د ریاست له دروازې زنګ راغی چې د زلمي په نامه سړی دې غواړي.

خیبر د رییس په موټر کې ووت، سړی یې ورسره واخیست، مخامخ د رییس شعبې ته یې وروست. سړي په اول سر کې انکار وکړ؛ خو چې څنګه یې یو دوه څپېړې وخوړې، د بلبل غوندې په خبرو سر شو، د شیرین آغا ټوله کیسه یې ورته وکړه.

رییس هغه د کادر و پرسونل ریاست ته یووړ. هلته یې اقرار څنې واخیست. د میوند بې ګناهي ثابته شوه. د زلمي غوږونه یې ورخلاص

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړل چې که شیرین آغا یا بل چا ته یې څه ویلي وو ؛ نو درې کاله بند ته دې تیار شي. سړي قسم وکړ چې تر قیامته به خوله بنده وساتي.

منصور په ایران کې

له منصور سره د آغا سړی د لارې مل و. سهار یې له کابله حرکت کړی و ، مازدیګر قضا اسلام کلا ته ورسېدل. افغان سرحدي ساتونکو ته یې خپل پاسپورټونه ورښکاره کړل. هغوی په پاسپورټونو باندې خروجي ټاپې ووهلې او رخصت یې کړل.

ایراني پولیسو ته چې ورسېدل، د منصور ملګري په ایراني پارسي ورته وویل: «یه مهمون یه میزبون» یانې «یو مېلمه یو کوربه» هغوی ورنه کاغذ وغوښت. سړي د آغا خط ورښکاره کړ.

ایراني پولیسو سم له لاسه دوی ته موټر او دوه ساتونکي ورکړل. تر یو ساعت مزل وروسته کمپ ته ورسېدل. هلته منصور له سره تر پښو پورې تلاشي شو. ده هسې هم خپل موبایل نه و وړی، نور داسې شیان هم ورسره نه وو چې سپاه پاسداران والا دې یې ځنې واخلي. یو مسواک د واسکټ په پاسني جیب کې، تسبېح، ږمنځ او هنداره په چپ جیب کې، په ښي جیب کې خامکي دسمال ، په بغل جیب کې د کلدارو څو زرګون نوټونه، د ده ټوله شتمني وه. جیبي قران شریف یې هم په بغل جیب کې له کلدارو سره ایښی و.

منصور داسې ښکاره کړې وو چې ګوندې په ټکی پارسي نه پوهېږي. شپه یې په کمپ کې وه. کمپ له یو پوړېزو پخو بلاکونو جوړ و. د کمپ غولی او ټولې کوټې تر سهاره په برېښنا رڼې وې، هلته چا ته اجازه نه وه چې د خپلې کوټې څراغ دې مړ کړي. ده ته معلومه وه چې په کوټه کې یې پټه کمره او د غږ د ثبتولو اله لګېدلې ده؛ نو څو پورې چې ویښ و ، د قران شریف په تلاوت او لمونځونو لګیا و. هغه ایتونه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ښه په تجويد سره زده کړي وو، هغه به يې په لوړ اواز قرائت کړل چې کوربانه يې د حقيقي طالب ګومان پرې وکړي.
سهار وختي درې تنو سپاهيانو له منصور سره په «پيک اپ» موټر کې لمرخاته خواته حرکت وکړ. تر يو ساعت مزل وروسته غرونو ته ورسېدل. په يوه دره کې نيم ساعت وړاندې لاړل. هلته د غرونو په منځ يوه هوار ځای کې بل کمپ و. په دې کمپ کې هر څه داسې امانت ايښي وو لکه د کوچيانو بانډې، کوټې له کانټېنرونو جوړې وې. د کمپ چارچاپېره د ډېوالونو پر ځای هيسکوګانې ولاړې وې، له اوسپنيزو جالونو جوړې څلور کونجې بوجۍ چې منځ يې له خاورو ډک شوی و. باري موټرونه او کرېن، د کمپ په پارک کې ولاړ وو.
هلته د اخندانو درک نه و، ټول سپاه پاسداران والا وو، په ايرنيو دريشيو کې، د اکثرو ږيرې يوه سانتي يا نيمه سانتي وې، ځينې چټ پټ خريېلي مخونه ګرځېدل.
سپاهيانو چې هر څه وويل، منصور ځان ناګاره واچاوه. اخر مجبور شول چې ترجمان ورته پيدا کړي، داسې کس چې هم په پښتو وپوهېږي هم په ايراني. دوه ورځې وروسته همداسې سړی وررسول شو. دلته بيا د منصور خواريو کار وکړ. دغه سړی چې په پښتو ګړېده، له منصوره يې د مدرسې په باب ډېرې پوښتنې کولې. هغه له پاکستانه ورغلی و. نوم يې امجد حسين و. منصور ته داسې ښکاره شو چې د ((آی اس آی)) سړی به وي. په دې دوو ورځو کې به منصور ډېری وخت په عبادتونو تېراوه. چې له کوټې به راووت، مخ د غره خوا ته به پر ډبرې کېناست، شا به يې هغو افغانانو ته شوه چې سپاهيانو د بم جوړولو او چاودنو ټرېنينګ ورکاوه. ده ځان په تسبو بوختاوه؛ خو غوږونه به يې د دوی خبرو ته څک نيولي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده ګومان کاوه چې دلته به هم د پاکستاني مدرسو په شان خلکو ته د جهاد او شهادت تبلیغ کېږي؛ خو داسې نه وه. دلته خبرې نورې وې: «په دې درې سوو کلونو کې پښتنو درباندې ظلمونه کړي، اوس یې وخت دی چې خپل حق ورنه وغواړئ.»
«موږ او تاسې مشترک فرهنګ لرو، ژبه مو یوه ده، تېر مو یو دی، دا بربري پښتانه بیا څوک دي چې پر تاسو حکومت کوي؟»
«موږ ته وګورئ، عربان مو هم پرې نه ښودل چې پر موږ باندې حکومت وکړي. دوی راغلي وو د اسلام په نامه؛ خو په اصل کې یې خپل فرهنګ او خپله ژبه راباندې منله. غوښتل یې چې دلته خپله امپراتوري جوړه کړي؛ خو زموږ مېړنیو پلرونو پسې واخیستل. اوس وګورئ عربستان کې اسلامي حکومت چلېږي که په ایران کې؟ هغوی تش په نامه اسلامي دولت لري، کړه وړه یې له اسلامه لرې دي. له صهیونیستانو سره یې دوستي ده، د امریکا غلامي کوي. اوس په ټوله دنیا کې یوازې ایران دی چې د فلسطین د مسلمانانو غم ورسره دی. نن سبا د درست اسلام مرکز ایران دی. یوازې موږ یو چې ستاسو غم راسره دی، ستاسو د حقونو دفاع کوو څکه چې ستاسو سکني ورونه یو.»
یوه افغان ورته وویل: «د تا خبرې سمې دي؛ خو دلته خلک موږ بربریان بولي، ها بله ورځ مې دوکان نه سودا اخیسته، دوکاندار راته وویل: صبر وکه وحشي، افغاني پدرسوخته.»
روزونکي یې ژر خبره ورپرې کړه: «ګوره دا خو د عامو خلکو خبرې دي، جاهلان دي نو. موږ یې خولو ته برغولي نه شو نیولای. زموږ حکومت خو په دې سترګه درته نه ګوري. اسلامي نظام ستاسو ډېر قدر کوي. تاسې زموږ د سترګو تور یئ.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

امجد حسین چې راورسېد، د منصور درسونه شروع شول. ده ته یې یوازې د امریکا پر ضد یوه نیمه خبره کوله، نور یې نو د ځانمرګي برید په اړه ورسره کار کاوه چې واسکټ څنګه تړل کېږي، فیوز یې چېرته وي، سویچ یې باید څنګه په تخرګ کې ټینګ شي او دی باید د پوځي کتار په کوم سر کې ځان والوځوي.

له درې ورځې نظري درسونو وروسته یې په منصور باندې عملي کار پیل کړ. تعلیمي واسکټ به یې وروا غوست. په دره کې به د موټرو کتار تېرېده. دی به کرار کرار ورغی د کتار منځوي موټر ته چې به ورسېد، سویچ به یې په تخرګ کې داسې ټینګ کړ چې لاس به یې ونه خوځېد. دا کار یې باید داسې کړی وای چې د چا پام یې ځان ته نه وای اړولی. د دې لپاره یې کله د مېږو رمه په مخه کوله، کله په بوټو بار خره. دا یې هم ورزده کړې وو چې کتار ته د نږدې کېدو پر مهال دې موټرو ته ونه ګوري. منصور په وړوکوالي کې خپله رمه پېوله، د مېږو او خرو په چوبولو کې تکړه و خو د ایران مېږې یې په خبرو نه پوهېدې.

له منصور سره به تر ایراني روزونکو امجد حسین ډېر ګړېده. هره ورځ به یې د شهادت فضیلتونه ورته بیانول، ویل یې: «شهید چې څنګه بیا جوندی شي، په جنت کې به وي. له شهید نه سوک تپوس نه کوي چې څه دې کړي څه دې نه دي کړي؟ دی چې سترګې خلاصې کي، نو دوه اویا حورې به یې ورله تیارې وي. مزې به وي، عیشونه به وي.»

دې خبرې سره منصور ته هغه کیسه ورپه زړه شوه چې د امریکایانو ترجمان ورته کړې وه. هغه ویلي وو: «یوه ورځ د بګرام په روغتون کې وم. په عاجل اتاق کې یو طالب په کوما حالت کې و. هغه غوښتل چې ځانمرګی برید وکړي؛ خو امریکایانو پېژندلی او سم له واره یې ویشتلی و. ما د روغتون په دهلېز کې امریکایي ډاکټر سره خبرې کولې چې له عاجل اتاقه دوه تنه سپینې ښکلې نرسانې په منډو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راووتې. ډاکتر ته یې وویل «هله چې سړی لیونی شوی» ډاکتر په منډه عاجل اتاق ته ورغی، ما ته یې هم اشاره وکړه چې راشه. که ګورو چې ځانمرګی په سد شوی او شور یې جوړ کړی. درګرده یې ویل: «ما ته خو ملا صاحب ویلي وو چې په جنت کې به دوه اویا حورې درته ناستې وي، دلته خو دوې دانې وې، نورې یې چېرته دي؟»

منصور شونډه په غاښ وچیچله.

امجد حسین پوښتنه وکړه: مړه، سنګه خاندې؟

منصور وویل: جنت خو وي د خوشحالیو ځای. تش یې په یادولو سړی خوشحالېږي. ریښتیا تا ته خو د شهادت اجرونه معلوم دي؛ نو ولې ته هم له ما سره نه ځې چې دواړه فدایان شو. دواړه به امریکایان مردار کړو او پخپله به شهیدان شو.

امجد حسین وویل: مړه، ته خو ټیک خبره کې، خبره دا ده چې که زه شهید شم؛ نو فدایانو له به سوک ټرېنینګ ورکوي؟ سه پوې شوې؟ د دې کار اجر د شهادت نه سه کم نه دې.

د منصور ټرېنینګ ډېر وخت ونه نیو. امجد سپاه پاسداران والاو ته وویل چې سړی بیخي تیار دی، نوره خواري وربانديې مه کوئ.

منصور په دریېمه اوونۍ ببرته د کابل په خوا روان شو. هماغه د آغا سړی ورپسې راغلی و.

کابل ته چې راورسېدل، نبغ ده سبز ته لاړل. هورې یې د حزب اسلامي د یوه پخواني قوماندان غلام نبي په کور کې واړول. ماخوستن تر جماعت وروسته کوربه د ملا امام په غوږ کې څه وویل. ملا منصور ته ټینګه غېږه ورکړه. ډېر یې ونازاوه. هره ګړۍ به یې ویل: «په ایمان دې برکت شه»

د آغا سړی سبا سهار په خپله مخه لاړ. منصور پاتې شو او ده سبز. په دریېمه ورځ د آغا کسانو په یوه امبولانس کې واسکټ وروړساوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

واسکټ د بنداژونه په منځ کې په یوه لوی کارتن کې و. فیوز او مزي یې یوه عرب وروتړل. عرب د ده سبز په مدرسه کې د تفسیر استاد و.
منصور به هره ورځ لس کیلو واسکټ په تن له خو مېږو او وزو سره د کابل بګرام سړک ته څېرمه ګرځېده. ده ته یې ویلي وو چې بله جمعه به د امریکایانو لوی کتار له بګرامه د کابل خوا ته روانېږي. دی باید هره ورځ ځکه هلته لاړ شي چې له سیمې سره بلد شي او لاروي هم دی وګوري چې شپون دی. ده ته یې کوچانۍ زړې جامې له شکېدلي خیرن واسکټ سره وراغوستي وو.
غلام نبي منصور ته وویل: په لاره کې د امریکایانو وطني جاسوسان ګرځي راګرځي، که په چا باندې شکي شي، نو امریکایانو ته یې راپور ورکوي.
منصور حیران و چې خیبر او میوند څنګه خبر کړي؟ ده د لوی ډاګ په داسې ځای کې خپله رمه پېوله چې سړک څو ځایه درې څلور متره ژور تللی و. دغه ځای کې سړک په خوړونو کې تېر شوی و. د سړک لمرخاته پلو ښایسته لرې یوه نیمه چارد بوالي جوړه وه. د ډبرو او خښتو موټرونه هماغه خوا ته تلل.
منصور یوې لارۍ ته لاس ونیو، په کوچانۍ ژبه یې ورته وویل: ورووره، دا موبایل خو دې یو وار راااکه، سیرلی مې رانه ورک دی، ورووور به مې راوبولم.
سړي ورته موبایل ورکړ، په ریشخند یې وویل: چې ډېر ونه غړېږې. خبرې به لنډې کوې، هسې هم تاسې کوچیان خبرو ته داسې کش ورکوئ لکه د کابل نانوایان چې د دومره کې اوړو نه دوه ګزي ډوډۍ جوړوي.
منصور په هماغسې کش کړو تورو وویل: بې غـــــمه اوسه، بس یوه خبره ورته کوم، نووور څه نه وایمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میوند خاص نمبر ته یې زنګ وواهه، له روغبړه پرته یې ورته وویل: منصوو ور یم، سیرلی مې ورک دی، وایم ژر راسه، اورې؟ شپړ ښلو ښت، دوه ویشت.

موټروان خپل موبایل واخیست، ویې ویل: ما درسره ټوکې کولې، تا خو په ریښتیا خبره لنډه کړه.

منصور وویل: کووور دې ودان، د ما خبره همدووومره وه کنه.

موټروان وپوښت: دا شپږ ځلو ښت یې بیا څه شی دی؟

منصور ځواب ورکړ: مېښېږې او ورۍ مې شپږ ځلو ښښت دي.

موټر لاړ. منصور د لوی خوړ خوا ته وخوځېد. رمه یې خوړ ته کوزه کړه. ساعت وروسته د خوړ په سر کې د خیبر سر ښکاره شو. یو نا اشنا ږیرور هم ورسره و. چې ښه ورنژدې شول، منصور هغه هم وپېژاند ، میوند و.

میوند لا بندي دی

شیرین آغا د میوند دوی کور ته ورغی. د میوند له ورور یې پوښتنه وکړه: د میوند حال لرې که نه؟ څنګه دی؟

هغه وویل: نه والله. وایي چې په عمومي ریاست کې دی. هره هفته په شپږمه ورځ پاک کالي ورته وړو. عسکر رانه کالي اخلي، له هغې خوا یې خیرن کالي راته راوړي؛ خو مخامخ مو نه پرېږدي چې ورسره وګورو. تېره جمعه یې یوه پرزه خط هم رالېږلی و ، لیکلي یې وو چې زما غم مه کوئ، ما ته څه تکلیف نشته.

شیرین آغا وویل: په کور کې ووایه چې اند ښښنه دې نه کوي. زه کوښښ کوم چې راخوشې یې کړم. ها بله ورځ مې ورسره وکتل. خدای مهربان دی، راخوشې به شي؛ خو یو څه بې غوري یې کړې ده نو. کارتونه یې ورک کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میوند ورور وویل: بس قسمت به یې همدا سې و.
شیرین آغا په ټټر باندې لاس کېښود، ویې ویل: که هر امر و خدمت وي، ما ته یې وایه. وایم خپل ورور غوندې مې وګڼه.
شیرین آغا ریاست ته لاړ، خیبر یې مخې ته ورغی، له هغه یې پوښتنه وکړه: جان بیادر، څنګه دی، هغه جان جاني اشنا دې څنګه دی؟
خیبر وویل: څنګه به وي نو؟ هېڅوک یې لیدو ته نه ورپرېږدي. هر څوک چې وغواړي میوند وګوري، باید له عمومي رییسه اجازه واخلي.

د میوند پلان

میوند خپل کور ته هم نه ته. د ۰۸۵ د ریاست یو پټ مېلمستون په کلا فتح الله کې و. میوند په بدله څېره هماغلته اوسېده. خیبر هم د پلانونو د جوړولو لپاره هملته ورته.
له میوند سره په هغه ورځ خیبر هم یو ځای و چې منصور ټېلفون وروکړ. دواړه شپږ څلوېښت، دوه وېشت مربع کوردینات ته لاړل. د خوړ په پېچومي کې کېناستل، د منصور له تنه یې واسکټ په کراره سره راوایست. بیا یې سوکه سوکه فیوز ترېنه خلاص کړ. فیوز ته غځېدلې نرۍ مزی یې په پوښ کې د ننه داسې غوځ کړ چې پوښ یې روغ پاتې شو. هغه داسې چې د مزي پوښ یې په مخصوص څراغ باندې ګرم کړ، بیا یې کرار کرار یوې خوا ته راټول کړ، مزی چې لوڅ شو، په منځ کې یې غوځ کړ او پوښ یې بېرته تر بل سره پورې وځکاوه. پوښ یې د مزي په سر کې په سریښ باندې ټینګ کړ. دا د دې لپاره چې ایرانیانو واسکټ داسې نه وي جوړ کړی چې په ریموټ باندې هم والوځي او څوک یې له لرې والوځوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور میوند دوی ته د ایراني کمپ نقشه او کوردینات رسم کړل.
خیبر منصور ته موبایل وړی و. منصور موبایل ته د خوړ په د بوالـه کې وړوکی ځای وکیند ، موبایل یې هلته کېښود او په بوټو باندې یې پټ کړ.
خیبر او میوند له امریکایانو سره خپل معلومات شریک کړل. هغوی سپوږمکۍ د ایران پر هماغه سیمه برابره کړه چې منصور یې ادرس ورکړی و ؛ خو هلته هېڅ شی نه تر سترګو کېده. لکه په نیمروز کې د شګو غونډۍ چې ماښام په یوه ځای کې ولاړه وي، بیا چې سبا هر څه پسې ګورې نه یې شې موندلای، سبا به باد څو کیلومتره لرې وړې وي. پخوا به د هلیکوپټرو پیلوټانو داسې قانون درلود چې د ناستې ځای ته نژدې به یې د ((نقطهٔ نیرنګي)) په نامه یو شی په نښه کول چې د هغه په مرسته به یې بل وخت هماغه ځای پیدا کړي. د ډاکتر نجیب په حکومت کې یو نابلده پیلوټ په نیمروز کې همداسې د شګو غونډۍ د ((نقطهٔ نیرنګي)) په توګه په نښه کړې وه. غونډۍ هغه کلي ته نژدې وه چې ده کوم قوماندان په کې کښته کړی و. سبا چې هر څه پسې وګرځېد ، د غونډۍ درک نه و. په هلیکوپټرو کې دوه پیلوټان وي، یو یې د عملي قوماندان وي بل یې د ښي لاس پیلوټ. قوماندان له ښي پیلوټه پوښتنه کړې وه چې تا خو به کومه بله ((نقطهٔ نیرنګي)) نه وي په نښه کړې. پوهېږې چې هغه څه کړي وو ؟ د شپنو رمه یې په نښه کړې وه. خدای خبر چې به همداسې پېښه شوې وه، که چا ورپورې ټوکه کړې ده؛ خو د سپاه پاسداران کمپ په ریښتیا سره ورک شوی و ، لس کیلو متره شمال خوا ته بل کمپ جوړ و.
د برید تر ورځې پورې میوند او خیبر په داسې نقشې کار کاوه چې د جمیل ورور راخوشې شي او د ترهګرو پلان شنډ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آغا د جمیل په غم کې

له هغې ورځې چې منصور ایران ته استول شوی و، جمیل به اول سر کې هره ورځ د آغا کره ته او د ورور پوښتنه یې ځنې کوله؛ خو آغا ورته یاده کړه چې د دې هره ورځ ورتګ ښه نه وي. په هفته کې دې یو وار خبر واخلي.

دریمه اوونۍ په ختمېدو وه. جمیل بیا آغا ته راغلی و. آغا ورباندې وغرېد: ته څومره شله یې، خو درته ومې ویل چې رابه شي.

جمیل وویل: تا پخپله ویلي وو چې بله اوونۍ به راخلاص شي.

- دومره آسانه درته ښکاري. رهبر بل کار نه لري، ستا د ورور د خوشې کولو امر به ورکوي. وه ځوانه لږ حوصله ولره، لوی کارونه ډېر وخت غواړي.

د جمیل شونډې ورپېدې، سترګې یې تنګې شوې، په سوک باندې یې مېز ووهه. ویې ویل: آغا صاحب، که مې ورور راخوشې نه کړې، ټوله کیسه به دې پولیسو ته وکړم.

آغا ورته وموسل: لکه چې زما د زور درک درته نه شو معلوم. یو سړی چې میدان ته بې تلاشۍ ننوتی شي، تا غوندې خلک هم ورک کولای شي.

جمیل وویل: که زه پوه شم چې ورور مې نه خوشې کېږي، بیا به د خپل سر پروا ونه کړم. مړ به مې کړې؛ خو تا به هم داسې روغ پرې نه ږدم.

دې سره یې په موبایل کې د آغا اواز چالان کړ: «که یو څوک راته پیدا کړې چې ځانمرګی برید وکي؛ نو اجمل به راخوشې کړم.»

آغا د مېز پر سر سویچ ټینګ کړ. په دهلېز کې زنګ وکړنګېده. دوه وسله وال کوټې ته راننوتل. آغا د جمیل په لاس کې موبایل ته اشاره وکړه او ویې ویل: ځنې وایې خله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل موبایل دوه لاسي ورته ونیو. ویې ویل: آغا صاحب، دغه اواز زما په کمپیوټر کې هم شته. کمپیوټر مې په کور کې دی، که دې وروړ راته راخوشې کړ، لوز درسره کړم چې هرڅه به درو سپارم، که نه نو د پولیسو لاس ته به ورسېږي.

آغا له موبایله خپل غږ ډیلیټ کړ. موبایل یې بېرته جمیل ته ورکړ.

جمیل لاړ خو آغا تر ماښامه په کوټه یوازې ناست و، پیره دار ته یې ویلي وو چې هېڅوک دې نه ورپرېږدي. ماښام باډیګارډ ورته وویل: حاجي آغا، ډاکتر سورج راغلی.

سورج هماغه د جمیل خبره ورته وکړه.

آغا وویل: ایرانیان به یې کله راسره ومني.

- ته یې باید قانع کړې. دې ته دې پام دی چې جمیل پټان دی؟

ـ نو څه؟

ـ ولې نو ته یې نه پېژنې؟ دوی چې چا سره بدي وکړي، بیا یې زور ته نه ګوري. ځان به دربانډې وژني؛ خو تا به هم روغ نه پرېږدي.

آغا چورتي شو.

سورج بیا وویل: پوهېږې، یوه ورځ یې له ما سره لانجه وشوه. د روغتون رییس چې هر څه ورته وویل، ده رانه معافي ونه غوښته. ښه پوهېده چې رییس کولای شي دی له کاره وباسي؛ خو دی یې په کیسه کې نه شو. زموږ وال خپل رییس ته بګوان وایي بګوان؛ خو دی په رییس باندې بیخي چورت نه وهي.

آغا ځمکې ته کتل.

سورج وویل: دې ته دې هم پام وي چې په منځ کې مو زما مسئله هم ده. جمیل تر اوسه پورې ما ته هم ستا راز نه دی ویلای؛ خو که ورسره دوکه وکو؛ نو له تا سره به ما هم په غمونو ککړ کې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سورج چې ووت، آغا ایران ته زنګ وواهه. د اجمل د خوشې کولو خبره یې ورته وکړه. هغوی وویل: بس همدا چې منصور ځان والوځاوه، موږ به اجمل ختم کړو.

آغا ورته وویل: جمیل اخطار راکړی. وایي که یې وروور راخوشې نه کو؛ نو هر څه به پولیسو ته ووایي.

- که داسې وي نو د اجمل په خوشې کولو خو به هرو مرو دا کار کوي.

- نه داسې نه ده. منصور خو ده راوستی، که خبره افشا کړي، دی به هم بندي شي او بله دا چې که یې وروور خوشې شي، د افشا کولو ضرورت ورته نه پیدا کېږي.

ـ ته یې ولې هما غلته چاره نه کوې؟

آغا یوه شېبه غلی و بیا یې په ساړه انداز وویل: زما غږ یې په موبایل کې ثبت کړی.

ـ تا څه ویلي چې ده ثبت کړي دي؟

- هغه د ځانمرګي خبره چې مې ورته کړې وه.

ـ وه خدایه! ته څومره بېباکه وختې.

آغا څه و نه ویل.

ایراني وویل: موبایل به دې ځنې اخیستی و.

ـ سړی داسې خام نه دی. غږ یې په کمپیوټر کې هم سېف کړی دی.

- که مو راز افشا کړي؛ نو ټول پلانونه به مو شنډ شي.

آغا وویل: که هر خطر وي؛ نو ما ته به وي. هر څه دلته ما کړي دي. خو زه مطمین یم چې دوی به چا ته حال نه وایي.

ـ ته څنګه دومره اطمینان لرې؟

ـ که اجمل خوشې کړو؛ نو دوی به د خپل سر په خاطر چا ته غږ نه کوي. اجمل خو مو پوره وېرولی دی، ما جمیل ته خپل زور ښیيلی دی؛ خو که داسې و نه کړو، زه ډاډه یم چې جمیل به هرو مرو رسوایي جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایراني وویل: ګوره، ته ورته ووایه اجمل به په دې شرط خوشې کوو چې اول خپله کډه ایران ته راوړي. ورته ووایه چې موږ به ورته دایمي ویزه ورکړو.

ـ ګومان نه کوم چې وبه یې مني.

ـ ته خو ورته ووایه.

آغا جمیل ته زنګ وواهه، د ایران خبره یې ورته وکړه.

هغه وویل: بس دی، نوره توبه مې دې وي، د ایران خوند مو ولید.

آغا وویل: داسې نه ده، هلته به ازاد ژوند ولرئ. خرڅ خوراک به مو دولت درکوي. ګوره، دغه چانس هر چا ته په لاس نه ورځي. ته باید ډېر خوشحاله شي چې ایران درته دایمي ویزه درکوي. په دې دوړن وطن کې څه غواړې؟

ـ هر چا ته خپل وطن کشمیر دی.

ـ وه هلکه، ته لکه چې په خپل ښه هم نه پوهېږې، زه دې همدلته هم نیولی شم. دومره به دې وډبوم چې کمپیوټر دې پخپله راته راوړې.

ـ بې غمه اوسه، دومره ساده مې هم مه ګڼه. ستا غږ او عکسونه مې بل چا سره امانت ایښي دي. که زه یوه شپه هم کور ته لاړ نه شم، هغه به هر څه پولیسو ته وسپاري.

آغا له جمیله ناهیلی شو؛ خو ایرانیان یې قانع کړل چې اجمل ده ته حواله کړي. هغوی ته یې وویل چې اجمل ما ته راولېږه. ورور چې یې دی وګوري، پخپله به هر څه راته راوړي، بیا به یې د دواړو چاره زه پخپله وکړم.

ایرانیانو ورسره ومنله؛ خو دا یې هم ورته وویل چې تر هغې پورې چې منصور خپل کار نه وی کړی، دی دې اجمل پټ وساتي.

ده سبز ته د منصور د راتګ په دویمه ورځ اجمل هم د آغا د کور بندیوان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ده سبز کې ځانمرګی برید

د سهار لس بجې وې، حاجي آغا په کور کې دې خوا ها خوا ګرځېده، د غلام نبي زنګ ورته راغی. ویې ویل: کار وشو، مبارک دې وي.
آغا ژر ټلویزیون چالان کړ. په یوه چېنل کې هم خبر ونه وو. همداسې یې چېنلونه سره بدلول را بدلول چې د شیرین آغا زنګ راغی. د برید خبر یې ورکړ؛ خو هغه هم په جزیاتو نه و خبر.
د لس نیمو بجو په خبرونو کې چا دا خبر ورنه کړ. یوولس بجې وې چې په یوه ټلویزیون کې د عاجل خبر اعلان راغی. په خبر کې د شپږو امریکایي سرتېرو د مړینې پخلی شوی و. په ویډیو کې یې یوازې له لوی خوړ سره د سړک په غاړه کې یوه ژوره کنده ښکاره کړه، د موټرو ټوټې یا سوځېدلي موټرونه په تصویر کې نه ښکارېدل.
آغا فکر وکړ چې سیمه له ښاره وتلې ده، څو پورې چې ژورنالیستان وررسېدل، امریکایانو به ټول شیان وړي وي. غلام نبي ته یې زنګ وواهه چې وګوري هغه د پېښې ځای په خپلو سترګو لیدلی دی که نه؟ خو د غلام نبي ټېلفون بند و.
پر دوولسو بجو څو ټلویزیونونو د دفاع وزارت د خبرپاڼې په حواله وویل چې ځانمرګی برید و او شپږ تنه امریکایان یې وژلي، لس نور یې ټپیان کړي او درې موټرونه یې ویجاړ کړي دي.
حاجي آغا ایران ته زنګ وواهه. چې ټیلفون یې بند کړ، څېره یې غوړېدلې وه.
وروسته یې جمیل ته ټېلفون وکړ، ورته ویې ویل: راځه چې اجمل دروسپارم. خو ګوره چې څه دې هېر نه شي. هر څه به راوړې.
حاجي آغا د مېز پر سر ایښې ټېلی کېکښله، په دهلېز کې زنګ وکړنګېد. د کانګفو په تورو جامو کې د ننګ سړی مخ ته او دوه نور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپسې کوټې ننوتل، د حاجي آغا مخ ته ودرېدل، د کانګفويي احترام په طريقه يې له ملا څخه ځانونه کړوپ کړل او بېرته نېغ شول. د دوی سروال لاسونه د چليپا غوندې پر ټټر ونيول او په لوړ اواز يې وويل: قربان ! بخښنه غواړم چې ځنډ مې وکړ، له هلکانو سره مې تمرين کاوه، امر وکړئ.

حاجي آغا وويل: فرامرزه ! نن بيا يو ماموريت درته سپارم.

- قربان ! هماغسې ماموريت؟

ـ هو، هماغسې. دلته به يو څوک راځي، جميل نومېږي، د اجمل ورور دی. هر وخت چې ما درته وويل، دواړه به عزرابيل ته سپارې.

ـ قربان ! په کوم ځای کې؟

حاجي آغا وويل: دلته به يې بې سده کړې، بيا به يې په موټر کې دشت برچي ته وړې. هلته د خښتو په داش کې به يې اچوې.

فرامرز وويل: قربان ! جسارت به مې راته معاف کړئ، نن خو به هره خوا تلاشي وي، د هغه ځانمرګي برید په خاطر.

- د «بنياد» په امبولانس کې يې يو سه. امبولانس څوک نه تلاشي کوي.

دې سره حاجي آغا د لاس په اشاره هغوی وپوهول چې ووځي.

فرامرز او انډيوالانو يې بيا لک بوک شول او له کوټې ووتل.

جميل په پينځه لسو دقيقو کې ځان وروررساوه. څنګه چې پر اجمل يې سترګې ولګېدې، لپ ټاپ کمپيوټر يې آغا ته ورکړ. ويې ويل: هر څه په همدې کې دي. يو فايل يې خلاص کړ. د آغا هغه پخوانۍ خبرې او نورې ټېلفوني مکالمې، ټولې په کې وې.

آغا د جميل په سترګو کې سترګې ښخې کړې. ويې ويل: څنګه باور وکړم چې د دې کاپي درسره نشته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل وویل: ریښتیا درته وایم، بلکې پېچ یې په کور کې ده. ما ویل چې را سره چل ونه کړې. اوس چې مې اجمل ولید ؛ نو یو شی به هم ونه ساتم.
آغا وویل: زما نفر به درسره لاړ شي. ځو پورې چې بېرته راځئ، اجمل به همدلته وي.
آغا وسله والو ته وویل: هله، موټروان ته ووایه چې موټر چالان کې.
وسله وال چې ووتل، په انګړ کې دربې شو. آغا وارخطا پرده لرې کړه، له کړکۍ یې د باندې وکتل. په بېړه یې جمیل ته مخ راواړاوه، ویې ویل: د سپي زویه، کار دې وکړ؟
جمیل هم کړکۍ ته ورنژدې شو. انګړ له وسله والو ډک و. د وسله والو په لیدو یې له خولې ځخه ووتل: اوه، دا نو څوک دي؟
حاجي آغا غوښتل چې څه ووایي؛ خو مجال یې ونه موند. ور په شدت سره خلاص شو او له دېواله سره ولګېد، د سترګو په رپ کې څلور تنه وسله وال چې پیکې شنې دریشۍ یې اغوستې وې، کوټې ته راننوتل. د آغا، اجمل او جمیل لاسونه یې تر شا وتړل.
حاجي آغا په ۰۱۲ ریاست کې هغې کوټې ته وروستل شو چې غلام نبي، شیرین آغا، ډاکتر سورج، جنرال امین او پینځه شپږ نور کسان وار له مخې په کې اچول شوي وو؛ خو جمیل او اجمل ورسره نه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملګرو پلان

میوند او خیبر د منصور په واسکټ کې فیوز شنډ کړ، بیا یې داسې پلان ساز کړ چې د دفاع وزارت د استخباراتو ریاست به ورته د ملي اردو عسکر د امریکایانو په یونیفورم کې برابر کړي. له دوی سره به د امریکایانو زغره وال ګاډي او رینجرونه هم وي. کتار به له بګرامه د کابل په لوري روانېږي. کتار به داسې وي چې هر څوک به د امریکایانو ګومانورباندې وکړي.

خیبر به له خوړ سره د سړک په غاړه ریموټ والا ماین ښخوي. کتار چې خوړ ته راورسېد، منصور به ماین پټاو کړي. بیا به راډیو ګانو ته خبر ورکوي چې دلته ځانمرګی برید شوی دی.

پاو کم لس بجې کاروان له لرې ښکاره شو. منصور خپله رمه له خوړ سره خوشې کړې وه، په خپله سل ګامه پورته په بل خوړ کې پټ و. کاروان چې ورته نژدې شو، ده هغه نمبر ته زنګ وواهه چې میوند ورکړی و. تور شوورلیټ موټر له کاروانه بېل شو، د سړک څنډې ته ودرېد. منصور په بېړه وروخوت. نیم کاروان له لوی خوړ څخه تېر شوی او نیم نور یې د خوړ په بل سر کې و چې ماین وچاودېد، سرې لمبې او خړې دوړې پورته شوې. غلام نبي به له کلي څخه په دوربین کې دغه لمبې لیدلې وې چې آغا ته یې زنګ وواهه. چاودنه په خوړ کې شوې وه، هلته سړک څلور پینځه متره ژور و؛ نو د ورانۍ حال یې چا ته نه ښکارېده.

سیمه په بېړه کلابنده شوه او هېڅ څوک پرې نه ښودل شول چې د چاودنې سیمې ته ورنژدې شي. ژورنالیستان چې خبرېدل او سیمې ته رسېدل، دوی تللي وو.

ضرب علي د آغا د هغه ټېلفون شمېره پیدا کړې وه چې آغا به له ایرانیانو سره خبرې پرې کولې. دغه شمېره یوازې امریکایانو څارلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه. خیبر د هرې ورځې په ماښام د دې ټیلفون د مکالمو متن د امریکا له یوه کمپه را اخیست. په دې توګه دوی د آغا له هر پلانه خبرېدل.

د آغا د نیولو پلان ضرب علي برابر کړی و. څنګه چې جمیل د آغا کور ته راورسېد ، ضرب علي د امنیتي کامرو کمپیوټر داسې اعیار کړ چې د تېرې ورځې عکسونه وښیي. نو د ملي امنیت د عسکرو ورتګ هېڅ ته ښکاره نه شو.

دوی جمیل ناخبره پرې اېښی و خو دې ته یې پوره پام و چې هغه یا ورور ته یې زیان ونه رسېږي.

د میوند او خیبر ډلې اول غلام نبي، د جومات له امام او د ده سبز د مدرسې له استادانو سره ونیول. وروسته د شیرین آغا او جنرال لاسونه په خپلو دفترونو کې وتړل شول. ډاکتر سورج یې هغه وخت په روغتون کې ونیو چې جمیل د آغا د کور په نیت له روغتونه وتلی و. وروستی کس آغا و چې ۰۱۲ ریاست ته وروستل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ولسمشر فرمان

د آغا او انډيوالانو تر نيولو وروسته، له ټولو څخه تحقيق پيل شو.
۰۱۲ رياست د عمومي رياست له لارې، د امنيت شورا ته خبر ورکړى و چې ايران، هند او روسيه په ګډه او د آى اس آى په همکارۍ زموږ د هېواد پر ضد ورانکاري فعاليتونه کوي.
ميوند ، خيبر، ضرب علي او منصور دې ته منتظر وو چې کله به خبري کنفرانس جوړېږي او دوى به د خپلو هڅو نتيجه ويني. ضرب علي لا د وخته د ميوند او خيبر په ټينګار سره په ۰۱۲ رياست کې مقرر شوى و.
د دوى رييس دغه زيرى هم ورباندې کړى و چې دوى ته به د ولسمشر په فرمان مېډالونه ورکول کېږي. هغه ويلي وو چې ولسمشر ته يې په دې اړه د رياست غوښتنليک ورلېږلى دى.
د نيونې په دويمه اوونۍ په کابل کې بلوا جوړه شوه. په دارالامان کې د هزاره ګانو او کوچيانو تر منځ لانجه جوړه وه. هزاره ګانو ويل چې کوچيانو د دوى هديرې لاندې کړې دي؛ خو کوچيانو ويل چې هزاره ګانو يې پر کېږديو حمله کړې ده، خيمې يې ورسوځولې او څو تنه يې وژلي دي.
پوليس چې ورغى، ورباندې ډزې وشوې، دوى هم متقابلې ډزې وکړې، په منځ کې څو کسان په مرميو ولګېدل. همدا وه چې له دارالامانه تر کوټه سنګي پورې لارې کوڅې په قهرجنو مظاهره چيانو ډکې شوې. دوکانونه لوټ شول، هنداراې ماتې شوې، د درمان روغتون ټول وسايل چور شول. مظاهره چيانو د پوليسو کوټې وسوځولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خلکو کې وېره پيدا شوه چې د تنظيمي جګړو دور بيا رانه شي. پوليسو ته د ډزو اجازه نه وه، مظاهره چيان هم په بله نه پوهېدل، همداسې پر مخ روان وو.

هېڅوک نه پوهېدل چې دومره وړه لانجه څنګه داسې غټه شوه.

ميوند دوی د رييس په دفتر کې منتظر وو چې هغه راشي. هغه له عمومي رييس سره يو ځای ارګ ته تللی و چې د خپلو کارکوونکو د مېړالونو فرمان په خپله راوړي او د غه زېرې په خپله ورباندې وکړي.

رييس تر ماښامه رانه غی. ميوند دوی خپلو کورونو ته لاړل. سهار اته بجې بيا د رييس دفتر ته لاړل. رييس د دوی په ليدو داسې ومو سل لکه وچ د زړه په زور چې وخاندي. ميوند دوی ته يې د ناستې وويل. پخپله په دفتر کې په ګرځېدو پيل وکړ. سر يې ټيټ نيولی و، ته وا په کومې مهمې موضوع باندې به فکر کوي. وروسته يې اسويلی وکېښ، لويه ساه يې واخيسته. بيا يې وويل: پوهېږئ، ببګاه ولسمشر تر سخت فشار لاندې و.

بيا غلی شو.

خيبر وويل: د پرونۍ مظاهرې په خاطر؟

رييس وويل: هو.

ميوند وويل: داسې مظاهرې خو پخوا هم شوې دي، ببګاه خبره خلاصه شوه

رييس يې خبره ورپرې کړه: نه، دا ځل مسئله بل خېل ده.

ميوند وويل: دا دومره د ډاياګ او ډي ډي آر کيسې نو څه شوې چې لا په کابل کې تنظيمي وسله وال پراته دي، په کابل کې چې داسې ده؛ نو د ولاياتو به څه حال وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضرب علي وویل: په «بنیاد امام» کې به هر وخت تر ضرورت زیاتې وسلې پرتې وي. د سلاح کوټ کیلي به تل له آغا سره وه. څوک څه پوهېږي چې اوس يې له سره وسلې نه وي ویشلې؟
رييس وويل: پوهېږئ، ولسمشر ته يې ګواښ کړی دی چې بلوا به ټول کابل ولړزوي. د ارګ تر دروازو به ورسېږي. تر مزار و تر باميان و غزني و تر دايکندي پورې به يو ځای هم ارام پاتې نه شي.
منصور وويل: خبره خو دومره نه وه غټه. د کوچيانو او هزاره ګانو وړه لانجه وه، خلاصه شوه، نور نو څه غواړي؟
رييس ورته په چوپه خوله وکتل، بيا يې سر کښته واچاوه، په ارام غږ يې وويل: د بنديانو ازادي.
ميوند په بېړه وپوښت: د کومو؟
د رييس پر شونډو داسې موسکا خوره شوه، لکه له غوسې چې وخاندي، ويې ويل: دغه چې تاسو نيولي دي.
د منصور له خولې په بېړه ووتل: دا څه وايې؟
ټولو هک پک يو بل ته وکتل. ضرب علي وپوښت: تاسې څه فکر کوئ؟ ولسمشر به يې خبره ومني؟
رييس د مېز له سره مکتوب پورته کړ. خيبر ته يې کړه: دا ولوله. د ولسمشر فرمان دی.
څلور واړو ملګرو په ګډه فرمان ولوست. په فرمان کې ليکلي وو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملي امنيت عمومي رياست ته.

د ملي مصالحو په خاطر امر کوم چې دغه کسان خوشې کړئ او د هغوی دوسيې د تل لپاره بندې کړئ:

۱. هندي تبعه ډاکتر سورج

۲. د «بنياد امام» عمومي مدير سيد علي اصغر توکليان

۳. جنرال امين الله اعتماد

۴. د ملي امنيت کارکوونکی شيرين آغا

د افغانستان د اسلامي جمهوري دولت رييس
حامد کرزی

پای

۱۳۸۹ د تلې شلمه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library